TEXTE CARE AU ZGUDUIT LUMEA

TAINELE „PROTOCOALELOR" ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI .

•

TESTAMENTUL LUI PETRU CEL MARE

•

MANIFESTUL PARTIDULUI COMUNIST

Coperta: *Constantin Huşanu*

ISBN: 973-9146-72-4

Q Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii **MOLDOVA,** laşi 1995

TEXTE CARE AU ZGUDUIT LUMEA

•

TAINELE „PROTOCOALELOR"
ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI
*
TESTAMENTUL LUI PETRU CEL MARE
*
MANIFESTUL PARTIDULUI COMUNIST

Editura **MOLDOVA**
Iaşi- -1995

Argument

Editarea sub genericul *Texte care au zguduit lumea* a trei „documente"de nuanţă imperialistă, de acaparare a unor teritorii, dar şi de degradare morală a unei părţi importante a lumii, nu este altceva decât oferirea spre lectură a acestor „teze" devastatoare, în intenţia editurii nu a stat nici o clipă dorinţa de denigrare a acelor state, ţări, naţii/ persoane în esenţă, care au lansat astfel de doctrine. Deci, nu suntem antiruşi, antisemiţi sau antigermani, publicând aceste materiale. Publicarea în aceeaşi carte a unei antologii de texte paranoice în esenţă, doctrine aplicabile (unele fiind chiar aplicate în parte cum ar fi *Testamentul ţarului Petru* şi *Manifestul Partidului Comunist)* vine în sprijinul cititorului dornic să cunoască aspectele formării istoriei universale în contextul unor malformaţii teziste. Propaganda acestor idei, cuprinse •în aceste doctrine, ne este absolut străină, iar punerea la dispoziţie a acestor „documente" este absolut dezinteresată.

/*.

mţelegându-se bine, deci, intenţia noastră, cu bunăvoinţa celor ce se vor simţi ofensaţi, fără voia noastră, oferim lista textelor acestor doctrine pe care dorim să le antologăm în prezenta ediţie: *Testamentul tarului Petru, Manifestul comunist*—şi—*Tainele „Protocoalelor" înţelepţilor S ionului.*

Cât priveşte autenticitatea acestor „documente", rămâne la latitudinea istoricilor s-o facă. Se cunoaşte, de exemplu, că *Testamentul ţarului Petru* ar fi o contrafacere. Sunt până în prezent vreo trei „bănuieli" asupra paternităţii acestui testament. Nici acest aspect nu stă în puterea noastră de a stabili. Pentru noi a fost important faptul că în esenţă acest testament, în spiritul imperialismului ţarist, a funcţionat extrem de aplicat şi în perioada dominaţiei leninisto-stalinisto-bolşevice, adică a sovietului care a urmat linia de acaparare a noi teritorii şi de dominare a lumii. Acelaşi spirit paranoic domină şi acum mentalitatea sovieto-rusă: este de ajuns să exemplificăm cu „cazul Jirmovski", fidel spiritului şi literei *Testamentului ţarului Petru,* idealismului acestui act apocrif, după părerea unor istorici, precum şi cu programul politic al unor partide fascisto-sovietice din unele state din C.S.I., cum ar fi Republica, Moldova, şi mai clar partidul condus de către Moţpan care are ca perspectivă istorică „unirea Moldovei Mari dintre Nistru şi Carpaţi", ceea ce nu este altceva decât un punct din testamentul amintit, după cum veţi vedea. Textul de faţă al *Testamentului ţarului Petru cel Mare* are la bază presupusul original din 1771, testament pe care ambasadorul Franţei din Petersburg 1-a obţinut în copie în 1757 din arhiva Rusiei ţariste. Abia în 1843 acest testament a fost făcut cunoscut de către cabinetul din vremea lui Ludovic al XV-lea. El a fost publicat în numărul 51 din 1843 al jurnalului de Paris, *L'Echo-FranQais.* în România

traducerea acestui testament a apărut pentru prima dată la Iaşi în 1882, 10 august, la Tipografia „Buciumul românesc", în *Uricariu,* în traducerea lui Teodor Codrescu. Menţionăm că nu garantăm autenticitatea acestui document, în sensul că el ar fi fost redactat de însuşi ţarul Petru cel Mare al Rusiei, însă putem fi convinşi dq spiritul testamentar al acestui mare ţar al Rusiei, în timpul căruia imperiul rus şi-a lărgit granițele. Ceea ce pentru noi, cât şi pentru - dumneavoastră, stimaţi cititori, poate constitui un argument de bază, credibil.

Din prezenta traducere lipseşte o frază (aliniat) din capitolul XII, pe care traducătorul n-a prezentat-o, ca fiind neînsemnată în economia traducerii, ceea ce nu ştirbeşte cu nimic din întregul textului.

Cât priveşte paternitatea *Manifestului comunist,* aici nu încape nici o îndoială. El a fost elaborat cu ocazia întrunirii Ligii Comuniştilor, organizaţie muncitorească internaţională cu caracter secret, întrunire care a avut loc la Londra în noiembrie 1847. Manifestul comunist a fost elaborat de către K. Marx şi F. Engels, fiind, prin acest act inconştient, consideraţi „părinţii comunismului". Prima ediţie publică a acestui manifest diabolic a fost dat la tipar cu câteva săptămâni înainte de declanşarea revoluţiei din februarie 1848 din Franţa. A fost publicat mai întâi în limba germană, fiind difuzat în Germania, Anglia şi America, cuprinzând în scurt timp 12 ediţii, în limba engleză a apărut mai târziu, în 1850, la Londra în ziarul „Republicanul roşu", în traducerea lui Miss Helen Macfarlane. In această limbă a pătruns în America în 1871. In franceză a apărut în zilele. revoluţiei din 1848, fiind făcut pierdut. Circulaţia acestui manifest a fost relativ rapidă, cuprinzând toate mediile muncitoreşti prin organizaţiile secrete comuniste ale acestora. Prima ediţie rusă a *Manifestului Comunist,* de unde începe şi dezastrul pentru români, a apărut în traducerea lui Bacunin, în 1869, la Moscova, la imprimeria *Colocol.* De la această dată, acest document a devenit *Biblia proletariatului* şi a mişcării comuniste mondiale. La noi *Manifestul comunist* a pătruns în limbile germană, engleză, franceză şi rusă. Cel din urmă a constituit principalul curs al impunerii în 1948 prin *Institutul Marx-Engels-Lenin* de pe lângă *C.C. al P.C. al U.R.S.S.,* institut care a constituit pentru prozeliţii români forumul suprem al noii vieţi, de fapt al dezastrului ce a durat la noi până în 1989 cu efecte evidente şi în prezent. Traducerea în româneşte este făcută de către un colectiv al cărui coordonator nu-1 cunoaştem. Ceea ce a reprezentat acest manifest în dezvoltarea şi impunerea mişcării comuniste internaţionale, cât şi efectele pe care le-a trăit poporul român de pe urma aplicării tezelor lui, nu este nevoie să mai spunem aici. Prezentându-1 în contextul celorlalte două doctrine care au îngrozit lumea, nu facem decât să-1 antologăm în această idee. Reamintim că nu este în intenţia noastră de a-1 prezenta ca document de propagandă comunistă, ci dimpotrivă. Binecunoscute, aceste „documente" pot fi respinse şi denigrate pentru a nu mai întuneca orizontul viitorului pe care-1 dorim.

Tainele „Protocoalelor" înţelepţilor Sionului, în traducerea Virginiei Thomas, conform originalului din limba engleză, nu cuprinde altceva decât o antologie de profeţii, maxime şi apoftegme teziste, doctrinale, în esenţă asemănătoare cu „idealurile" desprinse şi din
celelalte două texte' antologate aici. De la apariţia acestei cărţi, din 1901, aceste „taine" dezvăluite au stârnit o serie de reacţii, mai ales din partea evreilor care n-au putut concepe că „protocoalele" au putut fi sustrase din arhiva de la Ierusalim. S-a lansat şi ideea că ar fi o calomnie adusă la adresa lojii masonice evreieşti, că textele sunt contrafăcute şi tendenţioase. Aceste aspecte nu ne interesează, aşa cum nici faptul de a stârni cu publicarea cărţii de faţă reacţii antisemite. Departe de noi acest gând. Dacă aceste „protocoale" ar fi fost emise de o'mişcare conspirativă americană sau italiană, să zicem, le-am fi publicat cu aceleaşi dezinteres, incluzându-le în rândul doctrinelor care au îngrozit lumea. De aceea vom reda doar textul „protocoalelor" (aici nefiind incluse procesele verbale), fără comentarii, pentru a nu da. o anumită tendinţă cărţii decât aceea de-a pune la dispoziţia cititorului un text mai puţin cunoscut în ultima vreme.. începutul de secol XX a fost pur şi simplu bulversat de publicarea acestor *Taine ale „Protocoalelor" înţelepţilor Sionului.* Se cunoştea, din ceea ce s-a scurs din lojile masonice, că aceste „protocoale" au profeţii mai mult decât satanice, Sioniştii, mişcare secretă a unor înţelepţi din Sion, au alcătuit un traseu profetic încă din secolul cinci, înainte de Hristos. Pe timpul lui Pericles, în anul 429 au lansat un traseu, zis al reptilei. Acest traseu a fost cunoscut şi sub domnia lui August, cu puţin timp înainte de naşterea lui lisus. A fost sesizat sub domnia lui Carol al V-lea al Spaniei, sub cea a lui Ludovic XIV, Berlinul 1-a cunoscut încă din 1871, după tratatul de la Versailles, iar Petersburgul în 1881. Ultimele etape au fost sesizate în Moscova bolşevică, la Kiev, Odessa şi Constantinopol. Publicarea „protocoalelor" a cunoscut, după cum am spus, multe ediţii la începutul secolului **XX.** Ediţia din 1912 a lui Sergiu Nilus face afirmaţii mai clare asupra prezicerilor înţelepţilor Sionului. Acestea nu sunt altceva decât nişte profeţii, parafraze satanice la profeţiile biblice. Efectele acestor profeţii s-au conjugat la începutul acestui secol, mai ales la formarea „imperiului sovietic", la pregătirea revoluţiei din 1917, când comuniştii ruşi s-au impus, în acest context noi le considerăm „texte care au îngrozit lumea." Cunoaşterea lor în profunzime este necesară pentru a putea evita în viitor punerea în aplicare a vreunei teze cuprinse în cele douăzeci şi patru de capitole ale acestei broşuri pe care o preluăm şi noi, pentru a o antologa pentru dumneavoastră, stimaţi cititori.

In concluzie, antologia de faţă propune spre cunoaştere trei texte ale unor doctrine de esenţă politică, emise în sens de programe strategice, care au pus, pentru o perioadă de timp, lumea în pericol. Cunoaşterea lor este absolut necesară, atât pentru a le putea respinge, cât şi pentru a limpezi substraturile politice ale unor capitole de istorie începţoşate. Sperăm ca intenţia noastră să fie bine înţeleasă şi să se constituie într-o contribuţie decisivă asupra limpezirii unor etape contestate din istoria omenirii. Noi n-am făcut decât să

punem la dispoziție aceste texte. Atât.

Gellu Dorian

TAINELE „PROTOCOALELOR" ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI

CAPITOLUL I

Sumar: Dreptul este în forță. Libertatea este o idee. Liberalismul. Credința. Autonomia. Despotismul capitalului. Dușmanul intern. Mulțimea. Anarhia. Politica şi morala. Dreptul celui mai tare. Puterea evreiască francmasonă este de neînvins. Scopul justifică mijloacele. Mulțimea este oarbă. Alfabetul politic. Discordiile partidelor. Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul vostra este autocrația. Lichiorurile tari. Clasicismul. Desfrâul. Principiul şi regulile guvernului evreiesc şi francmason. Teroarea. Libertate, Egalitate, Fraternitate. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocrației creştinilor nimicite. Noua aristocrație. Calcul psihologic. Abstracția libertății. Amovibilitatea reprezentanților poporului.

„Să părăsim orice frazeologie; să studiem fiecare idee m ea însăşi, să luminăm situația prin comparații şi deducții.

Voi formula deci sistemul nostru din punctul vostru de vedere şi din punctul de vedere al creştinilor.

Trebuie remarcat că oamenii care au instincte rele sunt mai numeroşi decât cei cu instincte bune. De aceea se ating cele mai bune rezultate conducând pe oameni prin violență şi teroare, nu prin discuții academice. Fiecare om năzuieşte la putere, sunt puțini care nu sunt

dispuşi să jertfească bunurile tuturor pentru a-şi ajunge binele lor propriu. .

Cine a ținut pe loc bestiile feroce care se numesc oameni? Cine i-a călăuzit până acum? La începutul orânduirii sociale ei s-au supus puterii brutale şi oarbe, mai târziu legii, care nu este decât aceeaşi putere însă mascată. Conchid deci din aceasta că, după legea naturii, dreptul este în putere.

Libertatea politică este o idee iar nu un fapt. Trebuie să ştii să aplici această idee când este necesar să atragi masele populare în partidul tău prin momeala unei idei, dacă'acest partid a formulat scopul de a nimici partidul care este la putere. Această problemă devine uşoară dacă adversarul deține această putere din ideea libertății, din ceea ce se numeşte liberalism, şi dacă sacrifică cât mai puțin din puterea sa pentru această idee. Şi iată unde va apare triumful teoriei noastre: frânele slăbite ale puterii sunt imediat apucate, în virtutea legii vieții, de alte mâini, pentru că forța oarbă a poporului nu poate rămâne nici o singură zi fără călăuză, şi pentru că noua putere nu face decât să ia locul celei vechi, slăbite prin liberalism.

în zilele noastre puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost

un timp când credința guverna. Ideea libertății este irealizabilă, pentru că nimeni nu ştie să se folosească de ea, într-o măsură justă. Ajunge să laşi câtva timp poporul să se guverneze el singur pentru ca această autonomie să se transforme imediat în dezmăț.

Atunci apar dezbinări, care se transformă foarte repede în lupte sociale, în care Statele se consumă şi unde măreția lor se preface în cenuşă.

Fie că statul se istoveşte în propriile sale convulsii sau că certurile sale lăuntrice îl la'să la discreția duşmanilor din afară, el poate fi atunci considerat iremediabil pierdut: el este în puterea noastră. Despotismul capitalului, care este întreg în mâinile noastre, îi apare ca o scândură a naufragiatului de care este obligat, vrând nevrând, să se agate, de frică să nu se scufunde.

Pe acela pe care sufletul său liberal 1-ar face să socotească aceste raționamente ca imorale 1-aş întreba: dacă orice stat are doi inamici, şi dacă îi este îngăduit să întrebuințeze contra inamicului din afară, fără ca acesta să fie considerat drept imoral, toate mijloacele de luptă, ca, de exemplu, de a nu îi face cunoscut planurile sale de atac sau de apărare, de a-1 surprinde noaptea sau cu forțe superioare; pentru ce aceleaşi măsuri, întrebuințate contra unui inamic mai rău, care ar ruina ordinea socială şi proprietatea, ar fi numite nepermise şi imorale?

Un spirit chibzuit poate spera să conducă mulțimile prin îndemnuri cuminți sau prin convingeri, când calea este deschisă contrazicerii, chiar nelogice, numai să pară seducătoare poporului care înțelege torul în mod superficial?

Oamenii, fie ei din pleava societății sau nu, sunt călăuziți exclusiv numai de micile lor pasiuni, de superstițiile lor, de obiceiurile, de tradițiile şi teoriile lor sentimentale; ei sunt sclavii diviziunilor partidelor care se opun înțelegerii celei mai cuminți. Orice hotărâre a mulțimii depinde de o majoritate întâmplătoare sau, cel puțin, superficială; în recunoaşterea sa față de secretele politice, mulțimea ia hotărâri absurde; un fel de anarhie nimiceşte conducerea.

Politica nu are nimic cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală nu este politic şi în consecință puterea sa este şubredă. Acela care vrea să domnească trebuie să recurgă la viclenii şi ipocrizii. Marile calități populare sinceritatea şi onestitatea - sunt vicii în politică, pentru că ele răstoarnă regii de pe tronurile lor mai bine decât inamicul cel mai puternic. Aceste calități trebuie să fie însuşirile regatelor creştine, noi nu trebuie să le luăm deloc drept călăuză.

Scopul nostru este să posedăm puterea. Cuvântul „drepturi" este o idee abstractă pe care nimic nu o justifică. Un asemenea cuvânt înseamnă pur şi simplu aceasta: „Dați-mi ceea ce vreau, ca să pot dovedi prin aceasta că eu sunt mai puternic decât voi." Unde începe dreptul, unde se sfârşeşte?

într-un stat unde puterea este rău organizată, unde legile şi guvernul au devenit impersonale prin faptul drepturilor fără număr, pe care liberalismul le-a creat, eu văd un nou drept de a mă arunca, prin legea celui mai puternic, asupra tuturor ordinelor şi regulamentelor stabilite şi de a le răsturna; de a pune mâna pe legi, de a reconstrui toate instituțiile şi de a deveni stăpânul acelora care au lăsat în seama noastră drepturile pe care puterea lor le-o dădea, şi care au renunțat de bunăvoie, în mod liberal.

Prin faptul fragilității actuale a tuturor puterilor, puterea noastră va fi mai

durabilă ca oricare alta, pentru că ea va fi de neînvins, până în momentul în care va fi atât de bine înrădăcinată, încât nici o viclenie nu ar putea să o mai ruineze...

Din răul trecător pe care suntem nevoiți să-1 spunem acum, se va naşte binele unui guvern de nezdruncinat, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenței naționale, tulburată de liberalism. Rezultatul justifică mijloacele. Să ne îndreptăm atenţiunea, în proiectele noastre, mai puțin asupra binelui şi a moralei decât asupra necesarului şi utilului.

Avem în fața noastră un plan, în care linia este expusă după regulile strategice, de care nu ne putem îndepărta fără riscul de a vedea distruse lucrările mai multor secole.

Pentru a găsi mijlocul care duce la acest scop, trebuie să ținem seama de laşitatea, de nestatornicia, de inconstanța mulțimii, de incapacitatea de a înțelege şi aprecia condițiile propriei sale vieți şi ale prosperității sale. Trebuie să înțelegem că puterea mulțimii este oarbă, nesăbuită, nu raționează, ascultă în dreapta şi în stânga. \Jn orb mi poate conduce pe \m ort> %ă să4 conducă la prăpastie; la fel membrii ieşiți din popor, fie chiar dotați de o inteligență ideală, din cauză că nu înțeleg nimic din politică, nu pot pretinde s-o călăuzească fără să piardă toată națiunea.

Numai un individ pregătit din copilărie pentru autocrație poate cunoaşte graiul politic şi realitatea politică. Un popor lăsat în voia lui, adică parveniților din mediul lui, se ruinează prin discordiile de partide, pe care le ațâță setea de putere, şi prin dezordinile care nasc din ele. Le este cu putință maselor populare să judece Uniştit, fără rivalități interne, să conducă afacerile țării care nu pot fi confundate în interesele personale? Pot ele să se apere contra inamicilor din afară? Este posibil. Un plan, împărțit în atâtea capete, câte sunt în mulțime, îşi pierde unitatea: el devine de neînțeles şi irealizabil.

Numai un autocrat poate întocmi planuri vaste şi clare, şi poate să dea locul cuvenit tuturor lucrurilor în mecanismul maşinii guvernamentale. Să conchidem deci că un guvern folositor țării şi capabil să-şi ajungă scopul propus trebuie să fie concentrat în mâinile unui singur individ responsabil. Fără despotismul absolut, civilizația nu poate exista; ea nu este opera maselor, dar a călăuzei lor, oricare ar fi ea.

Mulțimea este un barbar care îşi arată barbaria în toate ocaziile, în momentul în care mulțimea ia în mâini libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, care este cel mai înalt grad de barbarie.

Vedeți acele animale bete de rachiu, îndobitocite de vin, cărora dreptul de a bea fără limită le este dat împreună cu libertatea. Noi nu putem îngădui ca ai noştri să decadă în acest grad... Popoarele creştine sunt abrutizate de băuturile tari; tinerețea lor este abrutizată de studiile clasice şi de orgiile precoce la care i-au împins agenții noştri - învățători, servitori, guvernante -în casele bogate, trimişii noştri în altă parte, femeile noastre în localurile de petrecere ale creştinilor, în numărul acelora din urmă, contez pe cele ce se numesc „femei de lume", imitatoare de bunăvoie ale orgiilor şi ale luxului lor.

Cuvântul nostru de ordine este: forța și ipocrizia. Singură forța poate triumfa în politică, mai cu seamă dacă ea este ascunsă în talentele necesare oamenilor de stat. Violența trebuie să fie un principiu, viclenia şi ipocrizia o regulă pentru guvernele care nu vor să-şi lase coroana în mâinile slujbaşilor unei noi puteri. Acest rău este singurul mijloc de a ajunge la scopul dorit, binele. De aceea noi nu trebuie să şovăim în fața corupției, a înşelătoriei şi a trădării, ori de câte ori ne poate servi pentru a ne ajunge scopul, în politică trebuie

să ştii să iei proprietatea altuia fără ezitare, dacă putem obține în felul acesta supunerea şi puterea.

Statul nostru, în această cucerire pacifică, are dreptul de a înlocui grozăvia războiului prin condamnări la moarte mai puțin vizibile şi mai folositoare, necesare pentru a întreține această teroare care face ca popoarele să asculte orbeşte. O asprime dreaptă, dar inflexibilă, este cel mai mare factor al forței unui stat, nu este deci numai avantajul nostru, este datoria noastră, pentru a obține victoria, de a rămâne în acest program de violență şi ipocrizie.

O asemenea doctrină bazată pe calcul este tot atât de eficace ca şi mijloacele pe care le întrebuințează. Prin urmare, nu numai prin aceste mijloace, dar şi prin această doctrină a asprimii vom triumfa şi vom supune toate guvernele guvernului nostru suprem.

Va fi de ajuns să se ştie că suntem inflexibili, pentru ca orice nesupunere să înceteze. Noi suntem primii, care, în ceea ce este încă antichitate, am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate", cuvinte repetate de atâtea ori după aceea de către papagalii inconştienți, care, atraşi din toate părțile de această momeală, nu s-au folosit de ea decât pentru a distruge prosperitatea lumii, adevărata libertate individuală, altădată atât de bine garantată de înfrânarea mulțimii. Oameni care se credeau inteligenți nu au putut să ghicească înțelesul ascuns al acestor cuvinte, nu au văzut că ele se contrazic, nu au văzut că în natură nu există egalitate, că nu există libertate, că natura însăşi a stabilit inegalitatea spiritelor, a caracterelor şi a inteligentelor, aşa de mult supuse legilor sale; aceşti oameni nu au înțeles că mulțimea este o forță oarbă; că parvenițiii pe care îi aleg pentru a guverna nu sunt mai

puțin orbi în politică decât ei înşişi, că inițiatul chiar dacă e un prost poate guverna, pe câtă vreme mulțimea de inițiați, chiar plini de geniu, nu înțelege nimic din politică. Toate aceste considerații nu au răsărit în cugetul creştinilor; totuşi pe aceasta se *bazează* principiul guvernului dinastic; tatăl transmitea fiului secretele politice, necunoscute în afară de cercul membrilor familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu poată trăda secretul. Mai târziu sensul transmiterii ereditare al adevăratelor principii ale politicii s-a pierdut.

Succesul operei noastre a fost mărit prin aceasta.

Totuşi, în lume, cuvintele Libertate, Egalitate, Fraternitate au pus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenților noştri orbi, legiuni întregi de oameni care au purtat cu entuziasm steagurile noastre. Şi totuşi aceste cuvinte erau viermi care rodeau prosperitatea tuturor neevreilor, distrugând peste tot pacea, liniştea, solidaritatea, săpând toate temeliile statelor lor. Veți vedea mai târziu că aceasta a servit triumfului nostru, aceasta ne-a dat, între altele, posibilitatea de a da

lovitura cea mai importantă, cu alte cuvinte, a desființa privilegiile, esența însăşi a aristocrației creştinilor, şi unicul mijloc de apărare pe care îl au contra noastră popoarele şi națiunile. Deasupra ruinelor aristocrației naturale şi ereditare, noi am ridicat aristocrația noastră, a inteligenței şi a finanțelor. Noi am luat drept criteriu al acestei noi aristocrații bogăția, care depinde de noi, şi ştiința, care este condusă de înțelepții noştri.

Triumful nostru a fost încă înlesnit prin faptul că în raporturile noastre cu oamenii de care avem nevoie am ştiut întotdeauna să atingem coardele cele mai simțitoare ale spiritului uman: calculul, lăcomia, nesațul

cerințelor materiale ale omului, fiecare din aceste slăbiciuni omeneşti, luată aparte, este capabilă să înăbuşească spiritul de inițiativă, punând voința oamenilor la dispoziția aceluia care le cumpără munca.

Ideea abstractă a libertății a dat posibilitatea de a convinge mulțimile că un guvern nu este altceva decât un girant al proprietarului pământului, adică al poporului, şi, că el se poate schimba cum se schimbă nişte mănuşi vechi.

Amovibilitatea reprezentanților poporului îi punea la dispoziția noastră; ei depindeau de alegerea noastră.

CAPITOLUL II

Sumar: Războaiele economice sunt temelia supremației evreiești. Administrația vizibilă și „Consilierii secreți". Succesul doctrinelor distrugătoare. Asimilarea în politică. Rolul presei. Prețul aurului și valoarea victimelor omenești.

Pentru noi este necesar ca războaiele să nu dea, atât cât aceasta este posibil, avantaje teritoriale. Războiul este astfel strămutat pe terenul economic şi naţiunile vor vedea forța supremației noastre, şi această situație va pune ambele părți la dispoziția agenților noştri internaționali, care au o mie de ochi, pe care nici un hotar nu-i opreşte.

Atunci drepturile noastre internaționale vor şterge drepturile naționale, în adevăratul sens al cuvântului, şi vor guverna popoarele tot aşa cum dreptul civil al statelor rânduieşte raporturile supuşilor lor între ei.

Administratorii aleşi de noi din public, pe baza înclinațiilor lor slugarnice, nu vor fi indivizi preparați pentru administrația țării. Astfel vor deveni uşor nişte pioni în jocul nostru, în mâinile consilierilor noştri savanți şi geniali, ale specialiştilor noştri, crescuți încă din copilărie în vedere de a administra afacerile lumii întregi. Ştiți că specialiştii noştri au cules învățămintele necesare pentru a administra din planurile noastre politice, din experiențele istoriei, din studiul tuturor evenimentelor de seamă.

Creştinii nu se conduc după practica observațiilor imparțiale scoase din istorie, ci după o rutină teoretică incapabilă de a atinge vreun rezultat real. De aceea noi nu trebuie să ținem seamă de ei; să se mai distreze câtva timp, să trăiască din speranțe sau din noi petreceri, sau

din amintirea petrecerilor de odinioară. Să-i lăsăm să creadă în importanța, pe care le-am inspirat-o, a legilor ştiinței - a teoriilor.

în acest scop noi mărim întruna, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creştinilor va fi mândră de cunoştințele ei şi, fără să le examineze logic, va pune în acțiune toate datele ştiinței adunate de agenții noştri pentru a conduce spiritele lor în sensul în care ne este nouă necesar.

Să nu socotiți afirmațiile noastre ca fond fără temei; remarcați succesele pe care am ştiut să le creăm unor teorii ca Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul. Pentru noi cel puțin, influența vătămătoare a acestor tendințe trebuie să fie evidentă.

Ne este necesar să ținem seamă de ideile, caracterele şi de tendințele modeme ale popoarelor pentru ca să nu săvârşim greşeli în politică şi în administrația afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părți pot fi rânduite în mod deosebit după popoarele pe care le întâlnim în calea noastră, nu poate avea succes dacă aplicațiunea lui practică nu este întemeiată pe rezultatele trecutului confruntate cu prezentul.

Statele moderne au în mână o mare forță creatoare: presa. Rolul presei este de a arăta cerințele aşa zise indispensabile, de a face să se cunoască plângerile poporului, de a crea nemulțumiți, de a le da glas.

Presa încarnează libertatea cuvântului. Dar statele n-au ştiut să întrebuințeze această putere, şi ea a căzut în mâinile noastre. Prin ea "am obținut influență, rămânând noi în umbră, grație ei am strâns în mâinile noastre aurul, cu toate valurile de sânge şi de lacrimi din mijlocul cărora am fost nevoiți să le luăm...

însă ne-am răscumpărat, sacrificând pe mulţi dintre ai noştri. *Fiecare victimă din rândurile noastre,*
valorează mii de creştini înaintea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL III

Sumar: Şarpele simbolic şi semnificaţia lui. Nestabilitatea balanţei constituţionale. Teroarea în palate. Puterea şi ambiţia. Maşinile de vorbit parlamentare, pamfletele. Abuzurile puterii. Sclavia economică. „Adevărul poporului". Acaparatorii şi aristocraţia. Armata francmasonilor evrei. Degenerarea creştinilor. Foamea şi dreptul capitalului. Venirea şi încoronarea „stăpânului universal". Scopul fundamental al programelor viitoarelor şcoli populare ale francmasonilor. Secretul ştiinţei ordinii sociale. Criză economică generală. Siguranţa alor „Noştri": Despotismul francmasonilor şi domnia raţiunii. Pierderea unui călăuzitor. Francmasoneria şi „marea" revoluţie franceză. Regele despot este din sânge de Sion, Cauzele invulnerabilităţii francmasoneriei. Libertatea.

Pot să vă anunţ astăzi că suntem aproape de scop. încă puţin drum, şi cercul *Şarpelui Simbolic* (care reprezintă poporul nostru) va fi închis. Când cercul va fi închis, toate statele Europei vor fi cuprinse ca într-o menghină.

Balanţa constituţională va fi în curând răsturnată, pentru că noi am falsificat-o în aşa chip încât să nu înceteze de a se apleca într-o parte sau alta până când acul ei va fi uzat. Creştinii credeau că au construit-o destul de solid, ei aşteptau mereu ca talerele balanţei să se aşeze în echilibru. Dar persoanele domnitoare - acul -sunt protejate prin reprezentanţii lor fără control şi fără răspundere. Această putere ei o datoresc teroarei care domneşte'în palate. Persoanele domnitoare nemaiavând trecere pe lângă poporul lor, nu se mai pot înţelege cu el şi nu se mai pot întări contra persoanelor care aspiră la putere. Forţa limpede văzătoare a persoanelor domnitoare şi forţa oarbă a poporului, dezbinate de noi, au pierdut orice importanţă; despărţite, ele sunt tot atât de neputincioase ca şi orbul fără bastonul său.

Pentru a îndemna pe ambiţioşi să abuzeze de putere, noi am pus faţă în faţă toate forţele, dezvoltând toate înclinaţiile lor liberale către independenţă.'.. Noi am încurajat în scopul acesta orice întreprindere, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiilor. Noi am transformat în arene statele unde se dezvoltă tulburările.

încă puţin timp şi dezordinile, bancrutele se vor ivi peste tot.

Flecarii neobosiţi au transformat şedinţele parlamentare, adunările administrative în lupte de vorbărie. Jurnalişti îndrăzneţi, pamfletari fără ruşine atacă în toate zilele personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti în cele din urmă prăbuşirea tuturor instituţiilor şi totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii, devenite nebună.

Popoarele sunt înlănţuite la muncă grea mai tare decât le înlănţuiau sclavia şi iobăgia. Se putea elibera de sclavie şi iobăgie într-un chip sau altul. Se putea face atunci negoţ cu sclavii şi iobagii, dar azi ei nu se pot elibera de mizeria lor.

Drepturile pe care noi le-am înscris în constituţii sunt fictive pentru mulţime, iar nu reale. Toate aceste pretinse „drepturi ale poporului", nu pot exista decât în gând, ele nu sunt niciodată realizabile. Ce înseamnă oare pentru muncitorul proletar aplecat asupra lucrului său penibil, apăsat de soarta lui, dreptul dat guralivilor de a flecari, dreptul ziariştilor de a scrie tot felul de absurdităţi şi în acelaşi timp şi lucruri serioase, cât timp proletariatul nu obţine alte înlesniri de la constituţie decât nenorocitele firimituri pe care i le aruncăm de la masa noastră, în schimbul unui sufragiu favorabil prescripţiilor noastre, complicilor noştri, agenţilor noştri?

Drepturile republicane pentru muritorul de foame sunt o amară ironie: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i permite să se bucure de ele; în schimb ele îi răpesc garanţia unui câştig statornic şi sigur, punându-1 sub dependenţa grevelor patronilor sau ale tovarăşilor.

Sub conducerea noastră poporul a distrus aristocraţia care era protectoarea sa şi doica sa naturală, pe ea, al cărei interes este inseparabil de bunăstarea poporului. Acum când aristocraţia este distrusă, el a căzut sub jugul acaparatorilor, al necinstiţilor îmbogăţiţi, care îl apasă în mod nemilos.

Noi îi vom apăra ca liberatori de acest jug lucrătorului, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialişti, anarhişti, comunişti, pe care îi susţinem totdeauna sub pretext de solidaritate între membrii *francmasoneriei noastre sociale.* Aristocraţia, care se bucura deplin de munca lucrătorilor, avea interes ca lucrătorii să fie sătui, sănătoşi şi puternici. Interesul nostru este dimpotrivă ca creştinii să degenereze. Puterea noastră este în foamea cronică, în slăbirea muncitorului, pentru că toate acestea îl supun voinţei noastre şi el nu va avea în puterea sa nici forţă, nici energie pentru a se împotrivi acestei voinţe. Foamea dă capitalului asupra lucrătorului mai multe drepturi decât ar primi aristocraţia de la puterea regală şi legală.

Prin mizeria şi ura invidioasă pe care ea o produce, noi manevrăm mulţimile, noi ne servim de mâinile lor pentru a strivi pe aceia care se împotrivesc planurilor noastre.

Când va veni timpul pentru ca suveranul nostru universal să fie încoronat, aceleaşi mâini vor matura tot ce ar putea să fie o piedică.

Creştinii au pierdut obiceiul să gândească în afara sfaturilor noastre ştiinţifice. De aceea ei nu văd nevoia grabnică de a face ceea ce vom face noi când domnia noastră va fi venit, adică *de a preda în şcolile primare singura ştiinţă adevărată, prima dintre toate ştiinţele de ordin social, a vieţii umane, a existenţei sociale care cere diviziunea muncii şi prin urmare diviziunea oamenilor în clase şi condiţii.*

Este nevoie ca fiecare să ştie că nu poate exista egalitate, ca urmare a diferitelor activităţi cărora fiecare om este sortit; că nu toţi pot fi în mod egal responsabili înaintea legii; că, de exemplu, responsabilitatea nu este aceeaşi pentru cel care, prin actele sale, compromite o întreagă clasă, ca pentru cel care nu loveşte decât în onoarea sa. Adevărata ştiinţă a orânduielii sociale, în secretul căreia nu admitem pe creştini, va arăta tuturora că locul şi munca fiecăruia trebuie să fie diferite, pentru a nu fi un izvor de torturi ca urmare a[1] lipsei de legătură între pregătire şi lucru. Studiind această ştiinţă, popoarele vor asculta de bunăvoie de puterile şi de orânduiala socială stabilite de ei în stat. Dimpotrivă, în starea actuală a ştiinţei, aşa cum am facut-o noi, poporul, crezând orbeşte în cuvintele tipărite, nutreşte, ca urmare a greşelilor care îi sunt strecurate în ignoranţa sa, o duşmănie împotriva tuturor situaţiilor lor, pe care le crede' deasupra lui, pentru că el nu înţelege importanţa fiecărei situaţii.

Această duşmănie va creşte şi mai mult prin urmările crizei economice, care va sfârşi prin a opri operaţiile de bursă şi mersul industriei.

Când prin toate mijloacele ascunse de care dispunem cu ajutorul aurului, care se află în întregime în mâinile noastre, vom fi creat *o criză economică generală, noi vom arunca în stradă mulţimi întregi de lucrători, în mod simultan, în toate ţările Europei.*

Aceste mulţimi vor primi cu voluptate să împrăştie sângele acelora pe care îi invidiază din copilăria lor, şi al căror avut ei îl vor putea atunci prăda.

Nu se vor atinge de ai noştri; pentru că nouă ne va fi cunoscut momentul atacului şi noi vom fi luat măsuri de adăpost.

*

Am afirmat că progresul va supune pe toţi creştinii unei domnii a raţiunii. Astfel va fi despotismul nostru; el va şti să calmeze toate agitaţiile prin asprimi juste, va şti să stârpească liberalismul din toate instituţiile.

Când poporul a văzut că i se fac în numele libertăţii atâtea concesiii şi bunăvoinţi, el şi-a închipuit că este stăpân şi s-a repezit asupra puterii dar s-a împiedicat natural, ca un orb, de nenumărate obstacole: *s-a apucat să-şi caute un conducător; n-a avut ideea să se întoarcă la cel'vechi,* şi a depus toate puterile sale la picioarele noastre. Amintiţi-vă de revoluţia franceză căreia noi i-am dat numele de „cea mare"; secretele pregătirii ei nouă ne sunt bine cunoscute, pentru că ea a fost în întregime opera mâinilor noastre.

De atunci, noi ducem poporul dintr-o dezamăgire în alta, pentru ca el să renunţe chiar şi la noi, în folosul *regelui-despot din sângele de Sion, pe care noi îl pregătim pentru omenire.*

în momentul de față suntem invulnerabili ca forță internațională, căci, când suntem atacați într-un stat, suntem apărați în celelalte. Laşitatea nemărginită a popoarelor creştine care se târăsc în fața forței, care

sunt neîndurătoare pentru slăbiciuni şi greşeli, dar indulgente față de crime, care nu vor suporta contradicțiile libertății, care sunt răbdătoare până la martiriu în fața violenței unui despotism îndrăzneț, iată elementele care favorizează independența noastră. Poporul suferă şi rabdă de la primii miniştri actuali abuzuri din care,, pentru cel mai mic, ar fi tăiat capul a douăzeci de regi.

Cum să explicăm un astfel de fenomen, o astfel de neconsecvență a maselor populare în fața evenimentelor care par de aceeaşi natură?

Acest fenomen se explică prin faptul că dictatorii săi - primi-miniştrii - pun să se spună încet de tot poporului prin agenții lor că dacă ei pricinuiesc vreo pagubă statelor o fac îrt scop de a realiza fericirea poporului, fraternitatea internațională, solidaritatea, drepturi egale pentru toți. Firește, nu li se spune că această unitate nu trebuie să se facă decât sub autoritatea noastră.

Şi iată poporul, care condamnă pe cei sinceri şi aprobă pe cei vinovați, convingându-se din ce în ce că poate face tot ce-i place, în aceste condiții, poporul distruge orice stabilitate şi creează dezordine la fiecare pas.

Cuvântul „Libertate" pune societățile umane în luptă împotriva oricăror forțe, împotriva oricărei puteri, chiar împotriva aceleia a lui Dumnezeu şi a naturii. Iată de ce, la venirea noastră, noi trebuie să excludem acest cuvânt din vocabularul uman, el fiind principiul brutalității care schimbă mulțimile în fiare sălbatice. Este adevărat că aceste animale adorm de fiecare dată după ce s-au adăpat de sânge şi că atunci este uşor să le înlănțuieşti. Dar dacă nu li se dă sânge, ele nu dorm şi luptă.

CAPITOLUL IV

Sumar: Diferitele stadii ale unei Republici. Francmasoneria exterioară. Libertatea şi credința. Concurența internațională a comerțului şi industriei. Rolul speculației. Cultul aurului.

Orice republică trece prin diferite stadii.

întâia cuprinde primele zile de nebunie ale unui orb care se aruncă la dreapta şi la stânga. A doua este aceea a demagogiei, din care naşte anarhia, pe urmă vine neapărat despotismul: nu un despotism legal şi declarat şi deci responsabil, ci un despotism invizibil şi necunoscut, şi cu toate acestea de simțit; despotism" exercitat de o organizație secretă care lucrează cu atât mai puțin scrupul cu cât ea lucrează prin mijlocirea a diferiți agenți, a căror schimbare nu numai că nu-i strică, dar o susține scutind-o să-şi cheltuiască resursele pentru a recompensa servicii lungi.

Cine ar putea răsturna o forță invizibilă?

Căci astfel este puterea noastră. *Francmasoneria exterioară* nu serveşte decât pentru a acoperi intențiile noastre; planul de acțiune al acestei forțe, locul reşedinței sale chiar vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea ea însăşi ar putea fi inofensivă şi ar putea exista în stat fără a

vătăma prosperității popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe principiile credinței în Dumnezeu, ale înfrățirii omeneşti, în afara ideii de egalitate, idee care e contrazisă de legile creației însăşi, care au stabilit subordonarea. Cu o asemenea credință poporul s-ar lăsa condus de tutela parohiilor şi ar păşi umil şi liniştit sub mâna păstorului său spiritual, supus împărțirii divine a bunurilor acestei lumi. *Iată pentru ce*

este necesar să distrugem credința, să smulgem din spiritul creştinilor însăşi principiul Divinității şi al Spiritului, pentru a pune în locul lor socoteli şi nevoi materiale. Pentru ca cugttele spiritelor creştine să nu aibă timpul să gândească şi să observe, trebuie să le distragem cu ajutorul industriei şi comerțului, în acest fel, toate națiunile vor căuta avantajele lor şi, luptând fiecare pentru foloasele lor proprii, nu vor observa pe duşmanul lor comun. Dar pentru ca libertatea să poată astfel să dezbine complet societatea creştinilor, trebuie să facem din speculație baza industriei; astfel, niciuna din bogățiile pe care industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriaşilor, ci toate se vor duce în speculații, adică vor cădea în casele noastre.

Lupta aprigă pentru supremație, ciocnirile vieții economice vor crea şi au şi creat societăți dezamăgite, reci şi fără inimă. Aceste societăți vor avea o absolută scârbă pentru politica superioară şi pentru religie. Singura lor călăuză va fi calculul, adică aurul, pentru care ele vor avea un adevărat cult din cauza bunurilor -^materiale pe care el li le poate procura. Atunci clasele joase ale creştinilor ne vor urma în lupta noastră contra clasei inteligente a creştinilor la putere, concurenții noştri, nu pentru a face bine, nici chiar pentru a dobândi bogăția, ci numai din ură împotriva privilegiaților.

CAPITOLUL V

Sumar: Crearea unei puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele de a-şi însuşi puterea francmasoneriei. De ce statele nu se pot înțelege. „Prealegerea" evreilor. Aurul este motorul mecanismelor în state. Monopolurile în comerț şi industrie. Importanța criticii. Instituțiile aşa „cum se văd". Oboseli cauzate de cuvântări. Cum să se pună stăpânire pe opinia publică? Importanța inițiativei particulare. Guvernul suprem.

Ce formă de administrație se poate da societăților în care corupția a pătruns peste tot, în care nu se ajunge la bogăție decât prin acele surprize îndemânatice care sunt pe jumătate pungăşii; în care domneşte dezmățul apucăturilor; în care moralitatea nu se susține decât cu pedepse şi cu legi aspre, şi nu cu principii primite de bunăvoie, în care sentimentele de Patrie şi de Religie sunt înăbuşite de credințe cosmopolite? Ce formă de guvernământ să dai acestor societăți, dacă nu forma despotică pe care o voi descrie mai jos?

Noi vom regula în mod mecanic acțiunile vieții politice a supuşilor noştri prin legi noi. Aceste legi vor restrânge una câte una toate îngăduințele şi prea marile libertăți, care au fost acordate de către creştini, şi domnia noastră se va semnala printr-un despotism aşa de măreț, că va fi în stare, în orice timp şi în orice loc, să facă să tacă pe creştinii care vor vrea să ne facă opoziție şi care vor fi nemulțumiți.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu se potriveşte cu progresele moderne. Voi proba contrariul.

Când poporul socotea persoanele domnitoare ca fiind o emanație pură a Voinței Divine, el se supunea fără murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care

noi i-am sugerat ideea propriilor sale drepturi, el a considerat persoanele domnitoare ca pe nişte simpli muritori.

Ungerea Divină a pierit de pe capul regilor, fiindcă i-am luat credința în Dumnezeu; autoritatea a trecut în stradă, adică într-un loc de proprietate publică şi noi ne-am însuşit-o.

Mai mult, arta de a conduce masele şi indivizii cu ajutorul unei teorii şi unei frazeologii combinate în mod meşteşugit, prin reglementările vieții sociale şi prin orice fel de alte mijloace ingenioase, din care creştinii nu înțeleg nimic, face, de asemenea, parte din geniul nostru administrativ, crescut în analiză, în observație, în asemenea delicateți de concepție în care noi nu avem rivali, tot aşa cum nu avem când e vorba să concepem planuri de acțiune politică şi de solidaritate. Numai iezuiții ar putea să ne egaleze în această privință, însă noi i-am putut discredita în ochii mulțimii stupide, pentru că ei formau o organizație vizibilă, pe când noi înşine stăteam în umbră cu organizația noastră secretă. De altfel, ce-i pasă lumii de stăpânul pe care îl va avea?

Ce o interesează dacă el va fi şeful catolicismului sau despotul nostru din sângele Sionului? Dar pentru noi, care suntem poporul ales, întrebarea este departe de a fi indiferentă.

O coaliție universală a creştinilor ar putea să ne domine pentru câtva timp, dar noi suntem garantați contra acestui pericol prin adâncile pricini de discordie care nu mai pot fi smulse din inima lor. Noi am opus pe unele altora, calculele individuale şi naționale ale creştinilor, urile lor religioase şi etnice, pe care le-am cultivat de douăzeci de secole. Din pricina aceasta nici un guvern nu va găsi ajutor în nici o parte; fiecare va

crede că o înțelegere împotriva noastră e defavorabilă propriilor sale interese. Noi suntem prea puternici, să se țin£ seamă de noi. Puterile nu pot hotărî acum acordul cel mai neînsemnat fără ca noi să luăm parte.

Per me reges regnant - „prin mine domnesc regii". Profeții noştri ne-au spus că noi suntem aleşi de Dumnezeu pentru a stăpâni pământul întreg. Dumnezeu ne-a dat geniul pentru ca noi să putem ajunge la dezlegarea acestei probleme. De ar fi un geniu în tabăra opusă, el ar putea lupta împotriva noastră, dar noul venit nu valorează cât vechiul locuitor; lupta între noi ar fi fără milă, astfel cum lumea nu a mai văzut. Şi apoi aceşti oameni de geniu ar veni prea târziu. Toate şuruburile mecanismului guvernamental depind de un motor care este în mâinile noastre, şi acest motor este aurul. Ştiința economiei politice inventată de înțelepții noştri ne arată de multă vreme prestigiul regal al aurului.

Capitalul, pentru a avea mâinile libere, trebuie să obțină monopolul industriei şi comerțului; este tocmai lucrul pe care e gata să-1 realizeze o mână invizibilă, în toate părțile lumii.

Această libertate va da putere politică industriaşilor, poporul le va fi supus lor. Interesează mai mult în zilele noastre să dezarmăm popoarele decât să le ducem la război, interesează mai mult să servim pasiuni aprinse, în folosul nostru, decât să le calmăm, interesează mai mult să ne însuşim idei de ale altora şi să le comentăm, decât să le alungăm.

Problema capitală a guvernului nostru este de a slăbi spiritul public prin critică; de a face popoarele să piardă obiceiul de a gândi, căci gândirea creează opoziția, de a împinge forțele spiritului în zadarnice hărțuieli de vorbărie.

De când lumea, popoarele, ca şi simplii indivizi, au luat vorbele drept fapte, căci ele se mulţumesc cu *aparenta lucrurilor,* şi rar îşi dau osteneala să observe dacă realizarea a urmat promisiunilor care privesc viaţa socială. Pentru aceasta instituţiile noastre vor avea o faţadă frumoasă, care va demonstra în mod elocvent binefacerile lor în ceea ce priveşte progresul.

Noi ne însuşim fizionomia partidelor, a tuturor tendinţelor, şi le vom preda *oratorilor noştri care vor vorbi atât de mult, încât lumea va obosi ascultându-i.*

Pentru a pune mâna pe opinia publică, trebuie să o punem în încurcătură exprimând diferite părţi şi mult timp atâtea opinii contradictorii încât creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul lor şi prin a înţelege că e mult mai bine să nu ai nici o opinie în politic. Acestea sunt chestiuni pe care societatea nu e nevoie să le cunoască.

Nu îi e dat să le cunoască decât celui care conduce. Acesta e primul secret.

Al doilea secret, trebuincios pentru a guverna cu succes, constă în a înmulţi în aşa fel defectele poporului, obiceiurile, pasiunile, regulile vieţii în comun, încât nimeni să nu se mai înţeleagă unii cu alţii.

Această tactică va mai avea încă drept efect pe acela că va arunca discordia în toate părţile, va dezbina toate forţele colective, care nu vor încă să se supună nouă; ea va descuraja orice iniţiativă personală, chiar genială, şi va fi mai puternică decât milioanele de oameni între care noi am semănat discordia. Trebuie să conducem educaţia societăţilor creştine în aşa fel încât mâinile lor

să cadă într-o neputință disperată înaintea fiecărei afaceri care va cere inițiativă.

Sforțarea care se exercită sub regimul libertății fără limite este neputincioasă, pentru că se izbeşte de sforțările libere ale altuia.

De aici nasc dureroase conflicte morale, dezamăgiri, insuccese. Vom obosi atât pe creştini de această libertate *încât îi vom sili să ne ofere o putere internațională, a cărei alcătuire va fi în aşa chip încât va putea, fără să le sfărâme, să înglobeze forțele tuturor statelor din lume şi să formeze Guvernul Suprem.*

în locul guvernelor actuale vom pune o sperietoare care se va numi Administrația Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părțile ca nişte cleşti, şi organizația sa va fi aşa de colosală încât toate popoarele nu vor putea să nu-i fie supuse.

CAPITOLUL *VI*

Sumar: Monopolurile; averile creştinilor depind de aceste monopoluri. Aristocraţia lipsită de bogăţia funciară. Comerţul, industria şi speculaţia. Luxul. Ridicarea salariului şi scumpirea obiectelor de primă necesitate. Anarhia şi beţia, înţelesul secret al propagandei teoriilor economice.

Foarte curând vom institui enorme monopoluri, rezervoare de bogăţii colosale, de care avuţiile chiar mari ale creştinilor vor depinde, astfel că vor fi înghiţite în ele, ca şi creditul statelor a doua zi după o catastrofa politică...

Domnilor economişti, aici prezenţi, aveţi în vedere importanţa acestei combinaţii!...

Trebuie să dezvoltăm prin toate mijloacele posibile importanţa Guvernului nostru suprem, înfaţişându-1 ca protectorul şi răsplătitorul tuturor acelora care se supun lui de bunăvoie.

Aristocraţia creştinilor, considerată ca forţă politică, a dispărut, nu mai avem de ce să ţinem seama de ea; dar ca proprietar de bunuri teritoriale, ea poate să ne vatăme în măsura în care veniturile ei pot fi independente. Trebuie deci ca negreşit ea să fie deposedată de pământurile sale. Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietăţii funciare, pentru a îndatora pământul. Aceste măsuri vor reţine proprietatea funciară într-o stare de supunere absolută.

Aristocraţii creştini neştiind, din tată în fiu, să se mulţumească cu puţin, vor fi repede minaţi.

în acelaşi timp trebuie protejat comerţul şi industria, în mod puternic, şi mai cu seamă speculaţia, al cărei rol serveşte de contragreutate industriei; fără speculaţie,

industria ar înmulți capitalurile particulare, ar îmbunătăți agricultura, liberând pământul de datoriile create de împrumuturile băncilor funciare. Trebuie ca industria să-i ia pământului fructul muncii, ca şi capitalului, pentru ca prin speculație ea să ne dea averea lumii întregi Aruncați, prin acest fapt chiar, în rândurile proletarilor, toți creştinii se vor înclina în fața noastră pentru a avea numai dreptul de a exista.

Pentru a ruina industria creştinilor, vom dezvolta speculația, gustul luxului, a acelui lux care nimiceşte tot. Vom face să se ridice salariile, care totuşi nu vor aduce nici un folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în acelaşi timp(o scumpire a obiectelor de primă necesitate, datorită, vom spune noi, decăderii agriculturii şi decăderii creşterii animalelor; mai mult, vom săpa cu dibăcie şi adânc izvoarele producției, obişnuind pe lucrători cu anarhia şi cu băuturile spirtoase, şi totodată luând măsurile posibile pentru a exila de pe proprietățile funciare pe creştinii inteligenți.

Pentru a face ca situația să nu fie văzută, mai înainte de momentul cuvenit, sub adevărata ei lumină, vom ascunde adevăratele noastre planuri în dosul unei pretinse dorințe de a-servi clasele lucrătoare şi de a propaga principii economice pe care le expunem astăzi.

CAPITOLUL VII

Sumar: Pentru ce trebuie sporite armamentele. Fermentații, discordii, dușmănii în lumea întreagă. Constrângerea opoziției „creștinilor" prin războiul general. Presa și opinia publică. Tunurile americane, japoneze și chineze.

Sporirea armamentelor şi a personalului poliției este un adaos necesar al planului pe care 1-am expus. Trebuie să nu mai fie, în toate statele, în afară de noi, decât mase. de proletari, câțiva milionari care să ne fie devotați, polițiști şi soldații.

în toată Europa ca şi în toate celelalte continente, trebuie să provocăm agitația, discordia şi ura. Câştigul este dublu. De o parte noi prin aceasta ținem în respect toate țările, care vor şti că vom putea, după dorința noastră, să provocăm dezordinea sau să restabilim ordinea: toate aceste țări vor fi astfel obişnuite să ne considere ca o povară trebuincioasă, în al doilea rând, intrigile noastre vor încurca toate firele pe care le vom fi întins în cabinetele statului şi aceasta cu ajutorul politicii, a contractelor economice, a angajamentelor financiare. Pentru a ne atinge scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare isteține în cursul convorbirilor şi al negocierilor: dar în ceea ce se cheamă „limba oficială" vom urma o tactică opusă şi vom părea onești şi conciliant. Astfel, popoarele şi guvernele creştinilor pe care noi i-am obişnuit să nu privească decât fața lucrurilor pe care noi li le înfățişăm ne vor socoti, încă o dată, drept binefăcătorii şi salvatorii genului uman. La fiecare opoziție, va trebui să fim în stare de a face să ni se declare război de către vecinii țării care ar îndrăzni să ni se împotrivească; şi dacă acești vecini ei înşişi s-ar

gândi să se unească împotriva noastră, trebuie să-i respingem printr-un război general.

Cea mai sigură cale a succesului, în politică, este secretul întreprinderilor sale: cuvântul diplomatului nu trebuie să se potrivească cu faptele sale.

Trebuie să constrângem guvernele creştine să lucreze după acest plan, pe care noi 1-am conceput cu amploare, şi care e aproape de a atinge scopul. Opinia publică ne va ajuta la aceasta, această opinie publică pe care „marea putere", presa, a pus-o deja în mod secret în mâinile noastre.

In adevăr, cu puține excepții, pe care este inutil să le enumerăm, presa este de pe acum în întregime sub stăpânirea noastră.

Intr-un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creştine, din Europa, noi vom face pe fiecare în parte să vadă puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; tuturor, dacă toate s-ar revolta contra noastră, le vom răspunde cu tunurile americane, chineze şi japoneze.

CAPITOLUL VIII

Sumar: întrebuințarea echivocă a dreptului juridic. Colaboratorii regimului francmason. Şcoli particulare, educație superioară cu totul particulară. Economişti şi milionari. Cui trebuie încredințate posturile de răspundere în Guvern?

.

Trebuie să ne însuşim toate instrumentele pe care adversarii noştri ar putea să le întrebuințeze împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilitățile şi fineţile limbii juridice o justificare pentru cazurile pe care va trebui să pronunțăm sentințe care ar putea părea îndrăznețe şi nedrepte, căci interesează ca aceste sentințe să se exprime în termeni care să aibă aerul de a fi maxime morale foarte înalte, având totuşi un caracter legal.

Regimul nostru trebuie să se înconjoare de toate forțele civilizației, în' mijlocul cărora va trebui să lucreze. Se va înconjura de publicişti, de jurisconsulți experimentați, de administratori, de diplomați, în sfârşit de oameni pregătiți printr-o educație superioară specială în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate limbajurile, formate din litere şi cuvinte politice, vor avea cunoştință de toate dedesubturile firii omeneşti, de toate coardele sale sensibile, pe care ei vor trebui să ştie să cânte.

Aceste coarde sunt înfățişarea spiritului creştinilor, tendințele lor, defectele lor, viciile şi calitățile lor, particularitățile lor de clase şi de situații. Este bine înțeles că aceşti colaboratori ai geniului guvernului nostru nu vor fi luați dintre creştini, care sunt obişnuiți să-şi facă munca administrativă fără să se îngrijească de

utilitatea ei. Administratorii creştinilor semnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes sau din ambiție.

Vom înconjura guvernul nostru de o lume întreagă de economişti.

Iată pentru ce ştiințele economice sunt cele mai importante care trebuie să fie predate evreilor. Vom fi înconjurați de o pleiadă de bancheri, industriaşi, de capitalişti şi mai ales de milionari, pentru că în definitiv totul se va decide prin cifre.

Un anumit timp, până în momentul când vom putea fără primejdie să încredințăm posturile responsabile ale statelor noastre fraților noştri evrei, vom încredința aceste posturi unor indivizi al căror trecut şi caracter să fie astfel încât să existe o prăpastie între ei şi popor, unor oameni care, în caz de nesupunere la ordinele noastre, nu vor putea să aştepte altceva decât condamnarea sau exilul, pentru ca să ne apere interesele până la ultima lor suflare.

CAPITOLUL IX

Sumar: Aplicarea principiilor masonice în scop de a reface educaţia popoarelor. Cuvântul de ordin francmason. Importanţa antisemitismului. Teroarea. Cei care servesc francmasoneria. Forţa „inteligentă" şi forţa „oarbă" a regatelor creştine, împărtăşirea puterii cu poporul. Arbitrariul liberal. Uzurparea instrucţiunii şi a educaţiei. Interpretarea legilor. Metropolitanele.

Aplicând principiile noastre, să băgaţi de seamă caracterul poporului în mijlocul căruia vă veţi găsi şi veţi lucra; o aplicaţie generală, uniformă a acestor principii înainte ca noi să fi refăcut educaţia poporului nu poate avea succes. Dar aplicându-le cu prudenţă, veţi vedea că nu vor trece zece ani fără ca şi caracterul cel mai încăpăţânat să nu fie schimbat, şi fără să nu numărăm un popor în plus în stăpânirea voastră.

Când domnia noastră va veni, vom înlocui cuvântul nostru de ordine liberal - „Libertate, Egalitate, Fraternitate" - nu printr-un alt cuvânt de ordine, ci prin aceleaşi cuvinte readuse la rangul lor de idee; vom zice „dreptul la libertate, datoria egalităţii, idealul fraternităţii..." Vom apuca taurul de coarne.

De fapt noi am distrus de pe acum toate guvernele afară de al nostru, cu toate că multe din acele guverne există încă *în drept,* în zilele noastre dacă vreun stat ridică protestări contra noastră, căci antisemitismul lor ne este necesar pentru a guverna pe micii noştri fraţi. Nu, vă voi explica acest lucru acest lucru mai limpede, deoarece subiectul a mai fost tratat mai mult decât odată în convorbirile noastre.

în realitate nu mai 'sunt piedici înaintea noastră. Guvernul nostru Suprem este în condiţii extra-legale, despre care este convenit să fie denumite cu un cuvânt

tare şi energic: dictatura. Pot spune în conştiinţă că noi suntem actualmente legislatori; noi dăm sentinţele justiţiei, noi condamnăm la moarte şi noi graţiem, noi suntem ca şeful tuturor trupelor noastre, călări pe calul generalului prin comandant. Vom guverna cu energie, pentru că avem în mâini rămăşiţele unui partid altădată puternic, astăzi supus prin noi. Noi ţinem în mâinile noastre ambiţii fără măsură, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri răzbunătoare.

De la noi vine teroarea care cuprinde totul. Noi avem în serviciul nostru oameni de toate opiniile, de toate doctrinele; restauratori de monarhie, demagogi, socialişti, comunişti şi tot soiul de utopişti: noi am înhămat toată lumea la lucru: fiecare sapă de partea sa ultimele rămăşiţe ale puterii, se căzneşte să răstoarne tot ceea ce se mai ţine încă în picioare. Toate statele suferă de aceste uneltiri, ele cer liniştea, sunt gata să sacrifice *totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea până nu vor recunoaşte deschis şi cu umilinţă Guvernul nostru Suprem.*

Poporul a început să strige că este necesar să se rezolve chestiunea socială pe calea unei înţelegeri internaţionale, împărţirea poporului în partide i-a pus pe toţi la dispoziţia noastră, deoarece, pentru a susţine o luptă de întrecere, trebuie bani şi toţi banii îi avem noi.

Am putea să ne temem de alianţa puterii inteligente a persoanelor domnitoare cu puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile posibile împotriva unei astfel de eventualităţi: între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă, în felul acesta puterea oarbă a poporului rămâne propteaua noastră şi vom fi singurii care o vom conduce; cu siguranţă vom şti să o îndrumăm spre ţinta noastră.

în scop ca nu cumva mâna orbului să poată respinge conducerea noastră, trebuie din când în când să fim în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puțin prin frații noştri cei mai credincioşi. Când vom fi o putere recunoscută, vom vorbi noi înşine-cu poporul pe piețele publice şi îl vom instrui în chestiunile politice, în sensul în care ne va fi necesar.

Cum să verificăm ceea ce se predă în şcolile de la sate? Ceea ce va spune trimisul guvernului sau însăşi persoana domnitoare nu se poate să nu fie cunoscut imediat în tot statul, pentru că acestea vor fi repede răspândite prin vocea poporului. Pentru a nu distruge înainte de timp instituțiile creştine, ne-am atins de ele cu o mână dibace, am luat în mâinile noastre şuruburile mecanismului lor. Aceste şuruburi erau aranjate într-o ordine strânsă, dar justă; noi le-am înlocuit printr-un arbitrarii! dezordonat. Ne-am atins de jurisdicție, de alegeri, de presă, de libertatea individuală, *şi mai ales de instrucție şi de educație, care sunt pietrele unghiulare ale existenței libere.*

Noi am mistificat, am năucit şi am corupt tineretul creştin printr-o educație întemeiată pe principii şi teorii pe care le ştim ca false, dar care sunt inspirate de noi.

Peste legile existente, fără să le schimbăm în mod esențial, ci numai desfigurându-le prin interpretări contradictorii, am obținut rezultate uimitoare. Aceste rezultate s-au manifestat mai întâi prin faptul că comentariile au mascat legea şi că pe urmă ele le-au ascuns complet în ochii guvernelor incapabile de a se recunoaşte într-o legislație atât de încurcată.

De aici teoria tribunalului conştiinței. Spuneți că se vor ridica înarmați împotriva noastră, dacă se bagă de

seamă prea devreme despre ce este vorba. Noi însă avem pentru acest caz, în țările din Occident, o manevră atât de grozavă încât sufletele cele mai curajoase vor tremura: în acel moment metropolitanele vor fi stabilite în toate capitalele, şi le vom arunca în aer cu toate
organizațiile şi cu toate documentele țărilor.

-

CAPITOLUL X

Sumar: Forţa lucrurilor în politică. „Genialitatea" josniciei. Ce promite lovitura de stat francmasonică. Sufragiul universal. Stima de sine însuşi. Şefii francmasoni. Conducătorul genial al francmasoneriei. Instituţiile şi funcţiile lor. Otrava liberalismului. Constituţia este şcoala neînţelegerilor de partide. Era republicană. Preşedinţii sunt creaturi ale francmasoneriei. Responsabilitatea preşedinţilor. „Panama". Rolul camerei deputaţilor şi al preşedintelui. Francmasoneria este o forţă legislativă. Noua constituţie republicană. Trecerea la „autocraţia" francmasonică. Momentul proclamării „regelui universal". Inocularea de boli şi alte fapte rele ale francmasoneriei.

încep astăzi prin a repeta ceea ce am mai spus şi vă rog să vă reamintiţi că guvernele şi popoarele nu văd decât aparenţa lucrurilor. Şi cum ar descurca ele înţelesul lor intim, când reprezentanţii lor se gândesc înainte de toate să petreacă? Este de mare importanţă pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt: el ne va ajuta când vom trece la discuţia împărţirii puterii, asupra libertăţii conştiinţei, a dreptului de asociere, a egalităţii în faţa legii, a inviolabilităţii, a locuinţei, a impozitului, a puterii retrospective a legilor. Toate aceste chestiuni sunt de aşa fel, încât nu trebuie niciodată să ne atingem de ele direct şi pe faţă înaintea poporului, în cazul când va fi necesar să le atingem, nu vor trebui enumerate, ci vom declara în bloc că principiile dreptului modern sunt recunoscute de noi. Importanţa acestei reticenţe consistă în a exclude din el un lucru sau altul, fără să se bage de seamă, pe când dacă le-am enumera, ar trebui să le acceptăm fără rezervă. >

Poporul are o dragoste deosebită şi o mare stimă pentru geniile politice şi la toate actele de violenţă

răspunde prin cuvintele: „Este un ticălos, un mare ticălos, dar ce şmecher este!... este o învârteală, dar ce bine este aranjată, ce îndrăzneţ!..."

Socotim să atragem toate naţiunile la edificarea unui nou edificiu de bază, al cărui plan 1-am proiectat. Iată de ce ne trebuie înainte de toate să facem provizii din această îndrăzneală şi din această putere a inteligenţei care, în persoana actorilor noştri, vor sfărâma toate piedicile în calea noastră. Când vom fi dat lovitura noastră de stat, vom spune poporului: „Totul mergea grozav de prost, toţi au suferit mai mult decât puteau răbda. Noi nimicim cauzele suferinţelor voastre, naţionalităţile, frontierele, felurimea monedelor. Bineînţeles sunteţi liberi să ne juraţi credinţă, dar nu puteţi să faceţi acest lucru pe bună dreptate, dacă 1-aţi face înainte de a proba ceea ce vă dăm noi?..."

Atunci ei ne vor slăvi şi ne vor purta în triumf într-un unanim entuziasm de speranţe. Sufragiul universal, din care am făcut instrumentul ridicării noastre, şi cu care am deprins până şi pe făpturile cele mai de jos care fac parte din membrii umanităţii prin reuniri de grupuri şi asociaţii, îşi va juca rolul o ultimă dată pentru a exprima unanima dorinţă a umanităţii de a ne cunoaşte mai de aproape înainte de a ne judeca.

De aceea trebuie să aducem pe toată lumea la sufragiul universal, fără deosebire de clase, şi de cens electoral, pentru a stabili absolutismul majorităţii pe care nu-1 putem obţine de la clasele censitare inteligente. Obişnuind în felul acesta pe toată lumea cu ideea valorii sale proprii, vom distruge importanţa familiei creştine şi valoarea ei educatoare, nu vom lăsa să se producă individualităţile cărora mulţimea condusă • de noi nu le va permite nici să se remarce şi nici să

vorbească: mulțimea este obişnuită să ne asculte numai pe noi care îi plătim supunerea şi atenția.

Astfel vom face din popor o forță atât de oarbă încât el nu va fi nicăieri în stare de a se mişca fără a fi condus de agenți pe care îi vom avea în locul şefilor săi. Se va supune acestui regim, pentru că va şti că de aceşti şefi depind lefurile, darurile gratuite şi tot felul de bunuri.

Un plan de conducere trebuie să iasă complet gata dintr-un singur cap, pentru că ar fi incoerent dacă mai multe inteligențe şi-ar împărți lucrul pentru a-1 stabili. De aceea, putem noi să cunoaştem un plan de activitate, dar nu trebuie să-1 discutăm, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura părților între ele, forța practică şi semnificația secretă a fiecărui punct.

Sufragiul universal poate să-1 discute şi • să-1 modifice, el va păstra urma tuturor concepțiilor false ale inteligențelor care nu au pătruns adâncimea şi legătura planurilor. Trebuie ca planurile noastre să fie puternice şi bine concepute. Iată de ce nu trebuie să aruncăm lucrul genial al şefului nostru la picioarele mulțimii, şi nici măcar să-1 încredințăm unei societăți restrânse.

Aceste planuri nu vor răsturna pentru moment instituțiile modeme. Ele vor schimba numai principiul lor şi, prin urmare, toată dezvoltarea lor, care se va orienta astfel după proiectele noastre.

Aproape aceleaşi lucruri există în toate țările sub diferite nume: Reprezentația, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ şi Corpul Executiv. Nu este nevoie să vă explic mecanismul raporturilor acestor instituții între ele, pentru că acestea vă sunt bine cunoscute, observați numai că fiecare din aceste instituții corespunde unei funcții importante în stat, şi vă rog să mai observați, de asemenea, că funcția o numesc

eu importantă, nu instituția, deci nu instituțiile sunt importante, ci funcțiile lor. Instituțiile şi-au împărțit toate funcțiile guvernământului: funcții administrative, legislative, executive. De aceea ele lucrează în organismul statului, ca şi organele în corpul uman. Dacă stricăm o parte din maşina statului, statul se va îmbolnăvi, ca şi corpul uman, şi va muri.

Când am introdus în organismul statului otrava liberalismului, toată constituția sa politică a fost schimbată, statele s-au îmbolnăvit de o boală mortală: descompunerea sângelui; nu ne mai rămâne decât să aşteptăm sfârşitul agoniei lor.

Din liberalism s-au născut guvernele constituționale care au înlocuit, pentru creştini, Autocrația salvatoare şi Constituția, precum ştiți foarte bine, nu este altceva decât o şcoală de discordii, dezbinări, discuții, deosebiri de vederi, de sterpe agitații ale partidelor; într-un cuvânt, este şcoala care face ca un stat să-şi piardă individualitatea şi personalitatea. Tribuna, ca şi presa, a condamnat guvernele la inactivitate şi la slăbiciune: ea le-a făcut prin aceasta puțin necesare, de prisos; ceea ce explică faptul că au fost răsturnate. Era republicană atunci a devenit posibilă, noi am înlocuit guvernul printr-o caricatură a guvernului, printr-un preşedinte, luat din mulțime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor noştri. Aici a fost temelia minei, săpată de noi sub poporul creştinilor, sau mai bine zis sub popoarele creştinilor.

Într-un viitor apropiat noi vom crea responsabilitatea preşedinților.

Atunci noi vom face să treacă, fără să ne sfiim, lucrurile pentru care creatura noastră impersonală va răspunde. Ce ne interesează dacă rândurile acelora care

aspiră la putere devin mai rare dacă se produc, din lipsă de preşedinte, încurcături în stare să dezorganizeze complet ţara?...

Pentru a ajunge la acest rezultat, noi vom pune la cale alegerea unor preşedinţi care au în trecutul lor un păcat ascuns, vreo „panama". Frica de destăinuiri, dorinţa proprie a fiecărui om ajuns la putere de a-şi păstra privilegiile, avantajele şi onorurile, legate de starea sa, vor face din ei devotaţii executori ai prescripţiilor noastre. Camera deputaţilor va acoperi, va apăra, va alege preşedinţii, dar le vom retrage dreptul de a propune legi, de a le schimba; acest drept va fi atribuit preşedintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni fără îndoială ţinta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la decizia poporului, fără a trece prin mijlocirea reprezentanţilor săi, adică de a recurge la majoritate, servitorul nostru orb. Vom da, pe deasupra, preşedintelui dreptul de a declara războiul. Vom motiva acest drept spunând că preşedintele, ca şeful întregii armate a ţării, trebuie să aibă la dispoziţia sa mijloace pentru a apăra noua Constituţie republicană al cărei reprezentant responsabil va fi.

în condiţiile acestea, şeful sanctuarului va^ fi în mâinile noastre şi nimeni, afară de noi, nu va mai conduce puterea legislativă.

Vom retrage în plus Camerei, introducând noua Constituţie republicană, dreptul de interpelare, sub pretext de a ocroti secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituţie numărul de reprezentanţi, la minimum, ceea ce va avea efectul de a micşora în aceeaşi măsură patimile politice şi patima pentru politică. Dacă,

împotriva tuturor aşteptărilor, ele se vor deştepta chiar în acest mic număr de reprezentanţi, noi le vom desfiinţa printr-un apel la majoritatea poporului...

De preşedinte va depinde numirea de preşedinţi şi vicepreşedinţi ai Camerei şi ai Senatului, în locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini şedinţele Parlamentului la câteva luni.

Afară de aceasta, preşedintele, ca şef al puterii executive, va avea dreptul de a convoca şi de a dizolva Parlamentul şi, în caz de dizolvare, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru ca consecinţele tuturor acestor acţiuni, în realitate ilegale, să nu cadă în responsabilitatea, stabilită de noi, a preşedintelui, ceea ce ar strica planurile noastre, noi vom insufla miniştrilor şi celorlalţi funcţionari care vor fi pe lângă preşedinte ideea de a trece peste dispoziţiile sale prin propriile lor măsuri; în acest chip, vor fi ei responsabili în locul lui. îndemnăm să se încredinţeze acest r"ol mai curând Senatului, Consiliului de Stat, Consiliului de Miniştri, decât unui singur individ.

Preşedintele va interpreta, după dorinţa noastră, legile existente, care se pot interpreta altfel; el le va anula când îi vom arăta necesitatea; va avea dreptul de a propune legile provizorii şi chiar o nouă schimbare a Constituţiei, sub pretextul binelui suprem-al statului.

Aceste măsuri ne vor da posibilitatea să distrugem încetul cu încetul, pas cu pas tot ce mai întâi, pe vremea când am luat noi puterea, am fost forţaţi să introducem în Constituţiile statelor; vom ajunge astfel pe nebăgate de seamă la suprimarea tuturor Constituţiilor, când va veni timpul de a strânge toate guvernele sub autocraţia noastră.

Recunoaşterea autocraţiei noastre poate să vină înainte de suprimarea Constituţiei; dacă popoarele, obosite de dezordinile şi frivolitatea guvernanţilor lor, vor striga: „Goniţi-i şi daţi-ne un rege universal care poate să ne adune şi să distrugă cauzele discordiilor noastre: hotarele naţiunilor, religiile, calculele statelor; un rege care să ne dea acea pace şi acea odihnă, pe care nu o putem obţine cu guvernanţii şi reprezentanţii noştri".

Ştiţi prea bine voi înşivă că, pentru a face posibile astfel de dorinţi, trebuie tulburate mereu, în toate ţările, raporturile şi ale guvernului, spre a obosi pe toată lumea prin dezbinări, prin duşmănie, prin ură şi chiar prin martiriu şi foame, prin inocularea bolilor, pentru ca creştinii să nu vadă altă scăpare decât de a recurge la suveranitatea noastră deplină şi întreagă.

Dacă vom da poporului răgaz să răsufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodată.

CAPITOLUL XI

Sumar: Programul noii Constituții. Câteva amănunte asupra loviturii de stat propusă. Creştinii sunt mici. Francmasoneria secretă şi lojile sale de „față dă".

Consiliul de Stat va fi acolo spre a sublinia puterea guvernului sub aparența unui corp legislativ, el va fi în realitate un comitet de redactare a legilor şi a decretelor conducătorului.

Iată deci programul noii Constituții pe care o preparăm. Vom crea legea, dreptul şi tribunalul: 1) sub formă de propunere la corpul legislativ; 2) prin decrete ale preşedintelui, sub formă de ordine generale, prin acte ale Senatului şi prin decizii ale Consiliului de Stat, sub formă de ordine ministeriale; 3) în cazul când aceasta se va găsi nimerit, sub forma loviturii de stat. Acum, după ce am stabilit aproximativ acest mod de a lucra, să ne ocupăm de amănuntele măsurilor de care ne vom servi de a desăvârşi prefacerea statului în sensul pe care 1-am arătat, înțeleg prin aceasta să vorbesc de libertatea presei, de dreptul de asociere, de libertatea conştiinței, de principiul electiv, şi de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul uman sau să fie cu totul schimbate, imediat după ce noua Constituție va fi proclamată. Numai în acel moment ne va fi posibil să publicăm toate ordinele noastre deodată, în urmă toate schimbările sensibile vor fi periculoase, şi iată de ce: dacă această schimbare se operează în sens de asprime riguroasă, ea poate să aducă o deznădejde pricinuită de frica unor noi schimbări în acelaşi sens; dacă dimpotrivă ea se operează în sensul de bunăvoințe care urmează, se va spune că ne-am recunoscut greşelile, şi aceasta va

slăbi aureola de infailibilitate a noii puteri, sau se va spune că ne-a fost frică şi că suntem siliți să facem concesiuni, pentru care nimeni nu ne va mulțumi, pentru că se vor crede datorite... Şi una, şi alta ar dăuna prestigiului noii Constituții. Noi vrem ca din ziua[4] proclamării ei, când poporul va fi înmărmurit de lovitura de stat petrecută, când oamenii vor fi încă în spaimă şi în nedumerire, în acel moment să recunoască toți că suntem atât de tari, atât de invulnerabili, atât de puternici încât nu ținem seama în nici un caz de ei; că nu numai că nu vom da atenție opiniilor şi dorințelor lor, dar că suntem gata şi în stare, cu o autoritate indiscutabilă, să reprimăm orice exprimare, orice manifestare a acestor dorințe şi a acestor opinii; că am pus mâna dintr-o dată pe tot ce ne era trebuincios şi că nici într-un caz nu vom împărți puterea noastră cu ei...

… Atunci ei vor închide ochii şi vor aştepta evenimentele.

Creştinii sunt o turmă de oi, şi noi suntem, pentru ei., lupi.

Şi ştiți ce li se întâmplă oilor când lupul pătrunde în târlă?

Ei vor mai închide ochii, mai ales, pentru că le vom promite că le redăm libertățile luate, când-inamicii păcii vor fi potoliți şi partidele reduse la neputință.

De prisos să mai spun că vor aştepta mult şi bine această întoarcere către trecut...

Pentru ce am fi inventat oare şi am fi inspirat creştinilor toată această politică, fără a le da mijlocul s-o pătrundă, pentru ce, dacă nu spre a ajunge în taină la ceea ce rasa noastră împrăştiată nu putea să ajungă direct? Aceasta a folosit drept bază organizației noastre, a francmasoneriei secrete, care nu se cunoaşte, şi ale

cărei planuri nu sunt nici măcar bănuite de creştinii bruți, atraşi de noi în armata vizibilă a lojilor, pentru a abate privirea fraților lor.

Dumnezeu ne-a dat nouă, poporul său ales, împrăştierea, şi în această slăbiciune a rasei noastre s-a găsit puterea noastră, care ne-a condus astăzi pe pragul stăpânirii universale.

Ne mai rămâne puțin lucru de clădit pe aceste temelii.

CAPITOLUL XII

Sumar: Interpretarea masonică a cuvântului „libertate". Viitorul presei sub domnia francmasonilor. Controlul presei. Agenţiile corespodenţilor. Ce este progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor în presa modernă, întărâtarea pretenţiilor „sociale" provinciale. Infailibilitatea noului regim.

Cuvântul „libertate", care se. poate interpreta în multe feluri, îl vom defini astfel:

Libertatea este dreptul de a face ceea ce permite legea. O astfel de interpretare a acestui cuvânt în acea vreme va face că toată libertatea va fi în mâinile noastre, pentru că legile vor distruge sau vor crea ceea ce ne va plăcea nouă după programul expus mai sus.

Cu presa vom proceda în felul următor. Ce rol joacă acum presa? Ea serveşte spre a înflăcăra pasiunile sau spre a întreţine egoismele partidelor. Ea este zadarnică, nedreaptă, mincinoasă şi majoritatea oamenilor nu înţeleg la ce serveşte. Noi o vom înşeua şi îi vom pune frâne tari, vom face la fel şi pentru celelalte lucrări imprimate, căci ce ne-ar servi să ne scăpăm de presă, dacă ar trebui să servim drept ţintă broşurii şi cărţii? Vom transforma publicitatea, care ne costă scump astăzi, pentru că ea ne permite să cenzurăm jurnalele, într-un obiect de folos pentni statul nostru. Vom crea un impozit special pentru presă. Vom pretinde o garanţie când se vor înfiinţa ziare sau tipografii. Astfel guvernul nostru va fi garantat contra oricărui atac din partea presei. La nevoie vom pune amenzi fără milă. Timbre, garanţii şi amenzi vor da un venit enorm statului.

Este adevărat că gazetelor de partid ar putea să nu le pese de pierderile de bani. Le vom suprima chiar dupfi

al doilea atac. Nimeni nu se va atinge nepedepsit de aureola infailibilității noastre guvernamentale. Pretextul pentru a suprima o gazetă va fi că organul în chestiune tulbură spiritele fără nici un motiv. Vă rog să băgați de seamă că printre acei care ne vor ataca vor fi gazete create de noi, însă ele vor atinge numai puncte a căror schimbare o dorim.

Nimic nu se va face cunoscut societății fără controlul nostru.

Acest rezultat este atins chiar în zilele noastre, prin faptul că toate ştirile sunt primite prin mai multe agenții, care le centralizează din toate părțile lumii. Aceste agenții vor fi atunci cu totul instituțiile noastre şi nu vor publica decât ceea ce le vom prescrie. Dacă de pe acum am ştiut să ne însuşim spiritele societăților creştine într-atât încât aproape toți văd evenimentele mondiale prin culoarea sticlelor ochelarilor pe care noi li le punem la ochi, dacă de pe acum nu există în nici un stat zăvoare care să ne interzică accesul la ceea ce creştinii numesc prosteşte secretele de stat, ce va fi când vom fi stăpâni recunoscuți de întregul univers în persoana regelui universal?

Oricine ar voi să fie editor, bibliotecar sau tipograf va fi nevoit să obțină o diplomă, care, în caz când posesorul ei s-ar face vinovat de o vătămare oarecare, îi va fi imediat retrasă. Cu asemenea măsuri instrumentul gândirii va deveni *un mijloc de educație în mâinile guvernului nostru, care nu va mai îngădui maselor populare să pălăvrăgească asupra binefacerilor progresului.* Cine dintre noi nu ştie că aceste binefaceri iluzorii duc de-a dreptul la visuri absurde? Din aceste visuri s-au născut raporturile anarhice ale oamenilor între ei şi cu puterea, pentru că progresul sau mai

curând ideea progresului a născut gândul a tot felul de emancipări, fără a le statornici marginile... Toți cei pe care noi îi numim liberali sunt anarhişti, dacă nu de fapt, dar cel puțin de gândire. Fiecare din ei urmăreşte iluziile libertății şi cade în anarhie, protestând pentru simpla plăcere de a protesta...

Să revenim la presă. O vom lovi, cum vom lovi tot ceea ce se tipăreşte, cu impozite în timbre de atât pentru foaie, şi cu asigurări; cărțile având mai puțin de treizeci de foi vor fi impuse dublu. Le vom înregistra în categoria broşurilor, pe deoparte pentru a reduce numărul revistelor, care sunt cea mai rea dintre otrăvuri, pe de altă parte pentru că această măsură va sili pe scriitori să producă lucrări aşa de lungi că vor fi citite puțin, mai ales din cauza scumpetei lor. Dimpotrivă, ceea ce vom edita noi înşine pentru binele spiritelor, în tendința pe care o vom fi stabilit, va fi ieftin şi citit de toată lumea. Impozitul va face să tacă dorința zadarnică de a scrie, iar teama de pedeapsă va pune pe literați sub stăpânirea noastră.

Dacă se găsesc persoane doritoare de a scrie împotriva noastră, nu se va găsi nimeni să le tipărească scrierile, înainte de a primi o lucrare pentru tipărire, editorul sau tipograful va trebui să meargă la autorități pentru a obține autorizația de a o face. Astfel vom cunoaşte dinainte cursele care ni se întind şi le vom distruge dând mai dinainte explicații asupra subiectului tratat.

Literatura şi ziaristica sunt cele două forțe educatoare mai importante; de aceea, guvernul nostru va fi proprietarul celei mai mari părți din ziare, în acest chip influența vătămătoare a presei particulare va fi neutralizată şi noi vom câştiga, o influență enormă

asupra spiritelor. Dacă vom autoriza zece ziare, noi vom crea treizeci ale noastre, şi aşa mai departe.

Publicul nu va avea nici o bănuială. Toate ziarele editate de noi vor fi în aparență cu tendințele şi opiniile cele mai opuse, fapt care va naşte încrederea în ele şi va atrage spre ele pe adversarii noştri, fără neîncredere; ei vor cădea în cursă şi vor fi inofensivi.

Organele cu caracter oficial vor fi în primul plan. Ele vor veghea totdeauna asupra intereselor noastre, de aceea influența lor va fi aproape nulă.

' în planul al doilea vor fi oficioasele, a căror chemare va fi să atragă pe indiferenți şi pe cei blegi.

în planul al treilea vom pune pretinsa noastră opoziție. Un organ cel puțin va fi la extrema opusă a ideilor noastre. Adversarii noştri vor lua drept aliat pe acest fals opozant, şi ne vor arăta planurile lor.

Ziarele noastre vor fi de toate tendințele: unele aristocratice, altele republicane, revoluționare sau anarhiste, atât cât va trăi Constituția, bineînțeles.

Ele vor avea, ca zeul indian Vişnu, o sută de mâini, din care fiecare va iuți schimbarea societății; aceste mâini vor conduce opinia în direcția care va conveni scopului nostru, căci un om prea agitat pierde însuşirea de a judeca şi se pierde uşor sub sugestie. Imbecilii care vor crede că repetă opinia ziarului partidului lor vor repeta părerea noastră sau pe cea care ne va plăcea nouă. Ei îşi vor închipui că urmează organul partidului lor şi, în realitate, vor urma steagul pe care îl vom ridica noi pentru ei.

Pentru a conduce în acest sens armata noastră de ziarişti, va trebui să organizăm această operă cu o grijă cu totul deosebită. Sub numele de birou central aî presei, vom organiza adunări literare, în care agenții

noştri vor da, fără să se bage de seamă, cuvântul de ordine şi semnalele. Discutând şi contrazicând iniţiativa noastră într-un mod superficial, fără a intra în adâncul lucrurilor, organele noastre vor avea o polemică zadarnică cu ziarele oficiale, spre a ne da mijloacele de a ne pronunţa mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaraţii oficiale.

Aceste atacuri vor mai avea şi rolul de a face *pe suplii noştri să se creadă siguri că pot vorbi în mod liber; aceasta va da pe de altă parte agenţilor noştri un motiv de a spune şi de a afirma că organele care Se declară împotriva noastră, nu fac decât să pălăvrăgească,* pentru că ele nu pot găsi motive adevărate pentru a combate în mod serios măsurile noastre.

Aceste procedee nebăgate în seamă de opinia publică, dar sigure, ne vor atrage în mod sigur atenţia şi încrederea publică.

Mulţumită lor, vom zgândări şi vom potoli, atât cât va trebui, spiritele, în chestiunile politice, le vom convinge sau le vom zăpăci, insuflând când adevărul, când minciuna, confirmând faptele sau contestându-le, după impresia pe care ele o fac asupra publicului, încercând totdeauna terenul în mod prudent, înainte de a pune piciorul pe el...

Vom învinge pe adversarii noştri negreşit pentru că *ei nu vor avea la dispoziţie organe în care să se poată pronunţa până la sfârşit',* ca o urmare a măsurilor pe care le-am arătat. Nu vom avea nevoie nici măcar să le combatem în fond...

Vom combate în mod energic în oficioasele noastre baloanele de încercare aruncate de noi în a treia categorie a presei noastre, în caz de nevoie.

De pe acum, cel puțin în formele ziaristicii franceze, există o solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secretul profesional; întocmai ca vechii auguri, nici unul din membrii săi nu va preda secretul **informațiilor** sale, dacă nu va primi ordin. Nici un ziarist nu se va hotărî să trădeze acest secret, căci nici unul din ei nu va fi admis în literatură dacă nu are o pată ruşinoasă în trecutul său. Aceste pete ar fi imediat descoperite.

Atâta vreme cât aceste pete sunt secretul câtorva, aureola ziaristului atrage opinia majorității țării, şi ziaristul e urmat cu entuziasm.

Calculele noastre se întind mai cu seamă asupra provinciei. Este necesar ca noi să zgândărim acolo speranțe şi aspirații spontane ale provinciilor. Este clar că sursa va fi întotdeauna aceeaşi; ea va porni de la noi. Atâta vreme cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom avea câteodată nevoie ca oraşele-capitale să fie învăluite de opiniile poporului, adică ale majorității, opinii conduse de agenții noştri.

Trebuie ca în momentul psihologic capitalele să nu discute faptul întâmplat, prin aceea că el va fi şi fost primit de majoritatea provincială.

Când vom intra în noul regim, care va pregăti domnia noastră, nu vom putea admite destăinuirea prin presă a necinstei publice; va trebui să se creadă că noul regim a satisfăcut aşa de bine pe toată lumea, încât chiar crimele au dispărut... Cazurile de manifestare ale criminalității nu vor trebui să fie cunoscute decât de victimele lor şi de martorii lor întâmplători.

CAPITOLUL XIII

Sumar: Nevoia pâinii zilnice. Chestiunile politice. Chestiunile industriale. Petrecerile. Casele poporului. Adevărul este unul. Marile probleme.

. Nevoia pâinii zilnice îi face pe creştini să tacă şi face din ei servitorii noştri umili. Agenții luați dintre ei pentru presa noastră vor discuta din ordinul nostru ceea ce ne va fi puțin comod de a face să fie tipărit direct în documente oficiale, şi noi înşine în acest timp, profitând de zgomotul pricinuit de aceste discuții, vom lua măsurile care ni se vor părea folositoare şi le vom prezenta publicului, ca fapt îndeplinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala să ceară anularea a ceea ce va fi fost hotărât, cu atât mai mult cu cât lucrul va fi prezentat ca un progres. Presa de altfel va atrage îndată atenția asupra noilor chestiuni (cum ştiți, noi am obişnuit pe oameni să caute totdeauna ceva nou). Câțiva imbecili, crezându-se instrumentele soartei, se vor arunca asupra acestor noi chestiuni, fără să înțeleagă că nu pricep nimic din ceea ce vor să discute. Chestiunile politice nu sunt accesibile nimănui, cu excepția celor care au creat politica, sunt multe secole de atunci, şi care o conduc.

Prin toate acestea veți vedea că urmărind opinia mulțimii nu facem decât să uşurăm îndeplinirea intențiilor noastre, şi puteți observa că noi părem a căuta aprobarea nu a actelor noastre, dar a vorbelor noastre pronunțate în cutare sau cutare ocazie. Noi proclamăm nestrămutat că în toate măsurile noastre luăm drept călăuză speranța unită cu siguranța de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a potoli şi a zăpăci pe oamenii prea îngrijați de chestiunile politice, vom pune înainte chestiuni

pretinse noi, chestiunile industriale, să-şi reverse furia asupra acestui subiect. Masele vor consimţi să stea inactive, să se odihnească de pretinsa lor activitate politică (la care i-am obişnuit noi înşine, pentru a lupta, cu ajutorul lor, cu guvernele creştinilor), cu condiţia să aibă noi ocupaţii; le vom arăta aproape aceeaşi direcţie politică. Pentru ca să nu ajungă la nimic prin gândire, îi vom abate de la gândire prin petreceri, prin jocuri, prin distracţii, prin patimi, prin case ale poporului... *în curând vom propune prin presă concursuri în artă, în sport, de toate felurile;* aceste interese le vor abate definitiv spiritele de la chestiunile în care ar trebui să luptăm cu ei. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult să gândească prin ei înşişi, vor sfârşi prin a vorbi la unison despre ideile noastre, pentru că vom fi singurii care vom propune direcţii noi gândirii... prin intermediul unor persoane cu care, bineînţeles, nu ne vor crede înţeleşi.

Rolul utopiştilor liberali va fi definitiv sfârşit când regimul nostru va fi recunoscut. Până atunci ei ne vor face un bun serviciu. Pentru aceasta vom mai împinge spiritele să născocească tot felul de teorii fantastice noi şi aşa-zise progresiste; căci noi am întors capul acestor imbecili de creştini cu deplin succes, cu ajutorul acestui cuvânt „progres" şi nu este între ei un singur spirit care să-şi dea seama că sub acest cuvânt se ascunde o eroare, în toate cazurile unde nu este vorba de invenţii materiale, pentru că adevărul este unul şi nu ar putea să progreseze. Progresul, ca o idee falsă, serveşte să întunece adevărul, pentru ca nimeni să nu-1 cunoască, afară de noi, aleşii lui Dumnezeu, păzitorii săi.

Când domnia noastră va fi venit, oratorii noştri vor judeca asupra marilor probleme care au tulburat

omenirea, pentru a o aduce în sfârşit la regimul nostru mântuitor. Cine va bănui atunci *că toate aceste probleme au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole?*

CAPITOLUL XIV

Sumar: Religia viitorului. Sclavajul viitor. Imposibilitatea de a cunoaşte misterele religiei viitorului. Pornografia şi viitonil cuvântului tipărit.

Când domnia noastră va fi venit, nu vom recunoaşte existența nici unei alte religii .decât aceea a Dumnezeului nostru unic, de care soarta noastră este legată pentru că noi suntem poporul său ales, şi prin care însuşi acest destin este legat de destinele lumii. De aceea, trebuie să nimicim toate credințele. Dacă din aceasta se nasc ateii contemporani, această stare tranzitorie nu va împiedica vederile noastre, dar va servi ca exemplu generațiilor, care vor înțelege predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărui sistem stoic şi bine conceput va fi dus la cucerirea tuturor popoarelor. Vom face să se vadă prin aceasta adevărul său mistic, pe care, vom spune noi, este întemeiată toată puterea sa educatoare. Atunci vom publica în toate ocaziile articole în care vom compara regimul nostru mântuitor cu cele din trecut. Avantajele unui repaus obținut prin secole de agitație vor face să reiasă caracterul binefăcător al dominației noastre. Greşelile administrației creştinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom dezlănțui o atât de mare scârbă pentru ele, încât popoarele vor prefera odihna iobăgiei drepturilor renumitei libertăți care le-a tulburat atât, care le-a luat mijlocul de existență, care le-a făcut să fie exploatate de o trupă de aventurieri, neştiind ce făceau... *Nefolositoarele schimbări d& guvern la care îi îndemnam pe creştini când săpam edificiile lor guvernamentale, vor fi plictisit popoarele la acea*

epocă atât de mult, încât vor prefera să îndure totul de la noi, în locul riscului unor noi tulburări. Vom sublinia în mod deosebit greşelile istorice ale guvernelor creştine, care, în lipsă de bunuri adevărate, au tulburat timp de atâtea secole umanitatea, în urmărirea unor bunuri sociale' iluzorii, fără a băga de seamă că proiectele lor nu făceau decât a înrăutăți în loc de a îmbunătăți relațiile generale ale vieții omeneşti.

Filozofii noştri vor discuta toate defectele credințelor creştine, *însă niciodată nu se va discuta religia noastră în adevăratul său punct de vedere, pentru că nimeni nu o va cunoaşte cu de-amănuntul afară de ai noştri, care niciodată nu vor îndrăzni să-i trădeze secretele...*

în țările care se numesc înaintate noi ani creat o *literatură nebună, murdară, mârşavă.* O vom mai stimula câtva timp după ce vom ajunge la putere, ca să putem sublinia contrastul teoriilor noastre, al programelor noastre, cu aceste turpitudini...

înțelepții noştri, crescuți să conducă pe creştini, vor alcătui cuvântări, proiecte, memorii, articole, care ne vor da influența asupra cugetelor şi ne vor îngădui să le conducem către ideile şi cunoştințele pe care vom voi -noi să li le impunem.

CAPITOLUL XV

Sumar: Lovitura de stat mondială de o zi. Condamnările la moarte. Soarta viitoare a francmasonilor creştini. Caracterul mistic al puterii, înmulţirea lojilor masonice. Administraţia centrală a înţelepţilor. Afacerea Azeff. Francmasoneria este călăuza tuturor societăţilor secrete. Importanţa succesului public. Colectivismul. Victimele. Condamnarea la moarte a francmasonilor. Prăbuşirea prestigiului legilor şi al autorităţii. Prealegerea. Scurtimea şi limpezimea legilor domniei viitoare. Supunere faţă de autoritate. Măsuri contra abuzurilor de putere. Cruzimea pedepselor. Limita vârstei pentru judecători. Liberalismul judecătorilor şi al puterii. Banul mondial. Absolutismul francmasoneriei. Drept de casaţie. „Aspectul" patriarhal al viitorului „guvern". Zeificarea guvernului. Dreptul celui mai tare ca drept unic. Regele lui Israel este patriarhul lumii.

Când în fine vom începe a domni, cu ajutorul loviturilor de stat pregătite peste tot pentru aceeaşi zi, după declararea definitivă a nulităţii tuturor guvernelor existente (şi va trece mult timp încă până atunci, un secol poate), vom căuta să nu existe comploturi contra noastră, în acest scop, vom condamna la moarte pe toţi cei care vor primi venirea noastră cu armele în mână. Orice înfiinţare a unei noi societăţi secrete oarecare va fi şi ea pedepsită cu moartea. Cele care există în zilele noastre, care ne sunt cunoscute, care ne-au servit şi care ne servesc încă, vor fi desfiinţate şi trimise în continentele îndepărtate de Europa. Astfel vom proceda cu francmasonii creştini, care ştiu prea multe; acei pe care îi vom cruţa pentru un motiv oarecare vor fi sub teama neîncetată a exilului.

Vom publica o lege, urmare căreia vechii membri ai societăţilor secrete vor trebui să părăsească Europa, centrul stăpânirii noastre.

Hotărârile guvernului nostru vor fi definitive şi fără apel.

In societăţile creştine, în care am semănat atât de adânci rădăcini de dezbinare şi de nemulţumiri, nu se poate restabili ordinea decât prin măsuri nemiloase, dovezi ale unei puteri inflexibile: de prisos să se dea vreo atenţie victimelor care cad în vederea binelui viitor. Datoria oricărui guvern care recunoaşte că există nu este numai să se bucure de privilegiile sale, dar şi să-şi exercite îndatoririle şi să realizeze binele, fie chiar şi cu preţul celor mai mari sacrificii. Pentru ca un guvern să fie de neclintit trebuie întărită aureola puterii sale, şi această aureolă nu se obţine decât printr-o inflexibilitate maiestuoasă a puterii, care trebuie să poarte semnele unei inviolabilităţi mistice, a alegerii din partea lui Dumnezeu. *Astfel a fost până în ultimul timp autocraţia rusa - singurul nostru duşman .serios în lumea întreagă împreună cu Papalitatea.*
Reamintiţi-vă exemplul Italiei înecată în sânge, neatingându-se de un fir de păr din capul lui Sylla care a răspândit acest sânge: Sylla era zeificat prin puterea sa în ochii poporului, martirizat de el, şi întoarcerea sa curajoasă în Italia îl făcea inviolabil... Poporul nu se atinge de acela care îl hipnotizează prin curajul şi prin puterea sa sufletească.

Dar aşteptând venirea noastră, dimpotrivă, vom crea şi vom înmulţi lojile masonice în toate ţările din lume; vom atrage pe to'ţi cei care sunt sau care pot fi agenţi eminenţi. Aceste loji vor forma biroul nostru principal de informaţii şi mijlocul cel mai influent (al activităţii noastre). Vom centraliza toate aceste loji într-o administraţie cunoscută numai de noi singuri, compusă din înţelepţii noştri. Lojile vor avea reprezentantul lor, în spatele căruia va fi ascunsă administraţia despre care vorbim, şi acest reprezentant va fi cel care va da cuvântul de ordine şi programul.

Vom forma în aceste loji sâmburele tuturor elementelor revoluționare şi liberale. *Alcătuirea* lor va aparține tuturor straturilor societății. Proiectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute şi vor cădea sub conducerea noastră chiar în ziua apariției lor. *In numărul membrilor acestor loji vor fi aproape toți agenții poliției naționale şi internaționale* (ca în afacerea Azeff), pentru că serviciul lor este de neînlocuit pentru noi, dat fiind că poliția poate nu numai să ia măsuri contra recalcitranților, dar să şi acopere actele noastre, să creeze motive de nemulțumiri etc... Cei care intră în societățile secrete sunt de obicei ambițioşi, aventurieri şi în genera] oameni, în cea mai mare parte, fără greutate, cu care nu ne va fi greu să ne înțelegem spre a îndeplini proiectele noastre.

Dacă se vor produce dezordini, înseamnă că noi am avut nevoie să tulburăm societățile pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se iveşte un complot în sânul lor, şeful acestui complot nu va fi nimeni altul decât unul din servitorii noştri cei mai credincioşi. Este firesc ca noi să fim, şi nimeni altcineva, cei care conducem afacerile francmasoneriei, pentru că noi ştim unde conducem, cunoaştem scopul final al oricărei acțiuni, pe când creştinii nu ştiu nimic, nici măcar rezultatul imediat: ei se mulțumesc de obicei cu un succes momentan de amor popriu în executarea planului lor, fără măcar să bage de seamă că acest plan nu e datorat inițiativei lor, ci le-a fost insuflat 'de noi.

Creştinii se duc în loji din curiozitate sau din speranța de a cunoaşte satisfacția publică cu ajutorul lor, unii chiar pentru a avea posibilitatea de a înfățişa în public visele lor nerealizabile care nu se întemeiază pe

nimic: le este sete de emoția succesului şi de aplauze lucruri cu care noi nu suntem niciodată zgârciți.

Noi le dăm acest succes spre a ne folosi de mulțumirea de sine care rezultă din el şi mulțumită căreia oamenii primesc sugestiile noastre fără să se ferească, fiind convinşi că ei exprimă infailibilitatea lor, ideile lor şi că sunt incapabili să-şi însuşească pe ale altora.

Nu vă puteți închipui cum pot cădea cei mai inteligenți creştini într-o naivitate inconştientă, cu condiția de a-i face să fie mulțumiți de ei înşişi, şi în acelaşi timp cât este de uşor de a-i descuraja prin cel mai mic insucces, fie. chiar şi numai prin curmarea aplauzelor, şi cum pot fi readuşi la o supunere slugarnică pentru a obține un nou succes...

în aceeaşi măsură, *în care ai noştri disprețuiesc succesul numai spre ă face să reuşească proiectele lor, în aceeaşi măsură creştinii sunt în stare să-şi jertfească toate proiectele lor numai şi numai să aibă succes*. Această psihologie ne uşurează foarte mult sarcina de a-i conduce. Aceşti tigri în aparență au suflete de miei, şi capetele lor sunt complet goale. Noi le-am dat ca un cal de bătaie visul absorbirii individualității umane cu unitatea simbolică a colectivismului. Ei nu şi-au dat şi nu-şi vor da curând seama că acest cal de bătaie este o călcare evidentă a celei mai importante din legile naturii, care a creat, din prima zi a creației, pe fiecare ființă deosebită de celelalte, tocmai pentru ca făptura să-şi susțină individualitatea.

Că noi am fost în stare să-i aducem la această nebună «orbire, asta nu dovedeşte cu o limpezime izbitoare până în ce hal inteligența lor este puțin

dezvoltată, pusă alături de a noastră? Această împrejurare este chezăşia principală a succesului nostru. Cât de pătrunzători au fost vechii noştri înţelepţi spunând că, spre a atinge un scop, nu trebuie să stai pe gânduri în faţa mijloacelor şi nici să numeri victimele sacrificate! Noi nu am numărat victimele brutelor creştine, şi, cu toate că am sacrificat pe mulţi de-ai noştri, am dat pe acest pământ poporului nostru o putere pe care el nu ar fi îndrăznit niciodată să o viseze. Victimele noastre relativ puţine 1-au apărat de pieire.

Moartea este sfârşitul de neînlăturat al fiecăruia. E mai bine să iuţeşti sfârşitul acelora care sunt piedici pentru opera noastră, decât sfârşitul nostru, care am creat această operă. *Noi condamnăm la moarte pe francmasoni în aşa chip încât nimeni afară de fraţii lor să nu poală bănui, nici chiar victimele condamnării noastre;* ei mor toţi, atunci când este nevoie, ca de o boală normală... .Ştiind aceasta, asociaţia însăşi nu îndrăzneşte să protesteze. Aceste măsuri au stârpit din sânul francmasoneriei orice germen de protestare. Predicând mereu creştinilor liberalismul, noi ţinem poporul nostru şi pe agenţii noştri într-o supunere completă.

Prin influenţa noastră, executarea legilor creştinilor este redusă la minimum. Prestigiul legilor este săpat prin interpretările liberale pe care noi le-am introdus. In cauzele şi chestiunile de politică şi de principiu, tribunalele decid aşa cum le prescriem noi, ele văd lucrurile sub lumina sub care noi le-o prezentăm. Ne servim pentru aceasta de mijlocirea persoanelor cu care se crede că nu avem nimic comun, de opinia gazetelor şi de alte rmjoace. Senatorii înşişi şi administraţia superioară primesc orbeşte sfaturile noastre. Spiritul

pur bestial al creştinilor nu este capabil de analize şi de observaţii, şi este şi mai puţin capabil să prevadă la ce poate tinde un oarecare fel de a prezenta chestiunea, în această deosebire de aptitudini de a gândi, între noi şi creştini, se poate vedea clar pecetea alegerii noastre şi marca umanităţii noastre. Spiritul creştinilor este instinctiv, animal. Ei văd, dar nu prevăd şi nu inventează (în afară de lucrurile materiale). Se vede prin aceasta foarte clar 'că natura însăşi ne-a destinat să conducem şi să guvernăm lumea.

Când timpul va fi venit pentru noi de a guverna făţiş şi de a arăta binefacerile stăpânirii noastre, vom reface toate legislaţiile: legile noastre vor fi scurte, limpezi, de neclintit, fără comentarii, în aşa chip încât fiecare va putea să le cunoască bine. Trăsătura predominantă a acestor legi va fi supunerea faţă de autorităţi împinsă la un grad măreţ. Atunci toate abuzurile vor dispărea din cauza răspunderii tuturor, până la ultimul, în faţa autorităţii superioare a reprezentantului puterii. Abuzurile de putere ale funcţionarilor inferiori vor fi pedepsite atât de aspru încât fiecare va pierde pofta de a-şi încerca puterile. Vom urmări cu un ochi neîndurător fiecare faptă a administraţiei, de care depinde mersul maşinii guvernamentale, fiindcă dezmăţul în administraţie produce dezmăţul universal: orice caz de nedreptate sau de abuz va fi pedepsit în mod exemplar.

Tăinuirea, complicitatea solidară printre funcţionarii administraţiei vor dispărea după primele exemple ale unei pedepse. Aureola puterii noastre cere pedepse eficace, adică neînduplecate, pentru cea mai mică încălcare a legii, pentru că orice călcare atinge prestigiul superior al autorităţii. Condamnatul, fiind prea aspru pedepsit de greşeala sa, va fi ca soldatul căzut pe

câmpul de luptă administrativ, pentru Autoritate, pentru Principii şi pentru lege, care nu admit ca interesul particular să treacă peste funcțiunea publică, chiar din partea acelora care conduc carul societății. *Judecătorii noştri vor şti că voind să se laude cu o îndurare prostească vor viola legea justiției, care a fost întocmită pentru a întări pe oameni pedepsind greşelile, şi nu pentru ca judecătorul să-şț arate bunătatea sufletească.* Este îngăduit să se facă dovada acestor calități în viața particulară, însă nu pe terenul public, care este ca baza educației vieții omeneşti.

Personalul nostru judecătoresc nu va servi peste cincizeci de ani, mai întâi fiindcă bătrânii țin cu mai multă încăpățânare la părerile lor preconcepute şi sunt mai puțin în stare să asculte noile cerințe, al doilea fiindcă aceasta ne va permite mai uşor să reînnoim personalul, care ne va fi astfel mai supus: acela care va dori să-şi păstreze postul va trebui să asculte orbeşte, ca să merite această favoare, în general judecătorii' vor fi aleşi de noi, numai printre aceia care vor şti că rolul lor este de a pedepsi şi de a aplica legile, nu de a face liberalism în paguba statului, cum îşi închipuie astăzi creştinii. Schimbările vor mai servi şi la ruperea solidarității colective a colegilor şi îi va lega pe toți de interesele guvernului, de care va depinde soarta lor. Noua generație a judecătorilor va fi crescută în aşa chip, încât va socoti ca inadmisibile abuzurile care ar putea aduce o călcare o ordinii stabilite în legăturile supuşilor noştri.

în zilele noastre, judecătorii creştini, neavând o idee justă de destinația lor, arată indulgență pentru toate crimele, pentru că guvernanții actuali, numind pe judecători în posturile lor, nu au grija să le inspire

sentimentul de datorie şi conştiinţa operei care li se cere. Cum îşi trimite animalul puii în căutarea unei prade, tot aşa creştinii dau oamenilor lor posturi Care aduc un bun venit, fără să se gândească să le explice pentru ce este înfiinţat acest post. De aceea guvernele lor se distrug prin forţa lor proprie, prin faptele propriei lor administraţii.

Să scoatem deci, din rezultatele acestor fapte, o lecţie în plus pentru regimul nostru. Noi vom alunga liberalismul din toate posturile importante ale administraţiei noastre, de care depinde educaţia subordonaţilor în vederea ordinii noastre sociale. Vor fi admişi în aceste posturi numai acei pe care i-am crescut noi pentru conducerea administrativă. Ni se poate atrage atenţia că concedierea vechilor funcţionari va costa scump Tezaurul. Vom răspunde mai întâi că le vom găsi în prealabil un serviciu particular spre a înlocui pe acel pe care îl pierd; al doilea, aurul lumii fiind concentrat în mâinile noastre, guvernul nostru nu trebuie să se teamă de cheltuieli excesive.

Absolutismul nostru va fi consecvent în toate. De aceea marea noastră voinţă va fi respectată şi ascultată fără murmur de câte ori vom porunci.

Ea nu va ţine seama de nici o şoaptă, de nici o nemulţumire; ea va opri orice revoltă printr-o pedeapsă exemplară.

Vom desfiinţa dreptul de casaţie, de care vom dispune singuri, noi guvernanţii, pentru că nu trebuie să lăsăm să se nască în popor ideea că vreo decizie nedreaptă ar putea să fie luată de un judecător numit de noi. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, vom casa noi înşine sentinţa, dar cu o pedeapsă exemplară a judecătorului că nu şi-a înţeles datoria şi destinaţia, încât aceste

cazuri nu se vor repeta. Repet încă o dată că vom cunoaşte fiecare pas al administraţiei noastre, că e de-ajuns să supraveghezi, pentru ca poporul să fie mulţumit de noi, pentru că el este în drept de a pretinde de la un bun guvern un bun funcţionar.

Guvernul nostru va avea înfăţişarea unei tutele patriarhale, părintească din partea conducătorului nostru. Poporul nostru şi oamenii noştri vor vedea în el un tată, care are grijă de toate nevoile, de toate faptele, de toate legăturile reciproce ale oamenilor între ei precum şi de relaţiile lor cu stăpânitorul. Atunci se vor pătrunde într-atât de acest gând, încât le va fi cu neputinţă să se lipsească de această tutelă, de această conducere, dacă vor voi să trăiască în pace şi în linişte; vor recunoaşte autocraţia stăpânitorului nostru cu o veneraţie apropiată de adoraţie, mai ales când se vor convinge că funcţionarii noştri nu vor înlocui puterea veche cu a lor, ci nu fac decât să execute orbeşte prescripţiile stăpânitorului. Ei vor avea o foarte bună staje, fiindcă am aranjat totul în viaţa lor, aşa cum fac părinţii chibzuiţi, care vor să-şi crească copiii în sentimentul datoriei şi al supunerii. Fiindcă popoarele, faţă de secretele politicii noastre, sunt copii veşnic minori, aşa cum sunt şi guvernele lor.

Precum vedeţi, eu întemeiez despotismul nostru pe drept şi pe datorie: dreptul de a pretinde îndeplinirea datoriei este prima datorie a unui guvern, care este un tată pentru supuşii săi. El are dreptul celui mai tare şi trebuie să se folosească de el pentru a conduce umanitatea către ordinea orânduită de natură, către supunere. Totul se supune în lume, dacă nu oamenilor, cel puţin împrejurărilor sau propriei sale naturi, şi; în

orice caz, celui mai tare. Să fim deci cel mai tare, în vederea binelui.

Vom trebui să ştim să sacrificăm, fără şovăire, pe câțiva indivizi izolați, pângăritori ai ordinii fixate, pentru că în pedepsirea exemplară a răului este o mare putere educatoare.

Dacă regele lui Israel va pune pe capul său sfințit coroana pe care i-o va dărui Europa, el va deveni patriarhul lumii. Victimele necesare, făcute de el, din cauza trebuinței lor, nu vor atinge niciodată numărul victimelor oferite timp de secole nebuniei măreților, prin rivalitatea guvernelor creştine.

Regele nostru va fi într-o legătură statornică cu poporul; el îi va adresa de la tribună discursuri, a căror faimă se va răspândi imediat în lumea întreagă.

CAPITOLUL XVI

Sumar: Universitățile făcute nevătămătoare. Clasicismul înlocuit. Educația şi profesiunea. Reclamă a autorității „Stăpânitorului" în şcoli. Desființarea învățământului liber. Noile teorii. • Independența gândirii, învățătura prin imagine.

în scopul de a nimici toate forțele colective, afară de ale noastre, vom suprima universitățile, prima etapă a colectivismului, şi vom întemeia altele, într-un spirit nou. *Şefii şi profesorii lor vor fi preparați în taină pentru opera lor prin programe de acțiuni secrete şi amănunțite, de la care nu se vor putea îndepărta cu nimic. Ei vor fi numiți cu o specială luare aminte şi vor depinde cu totul de guvern.*

Noi excludem din învățământ dreptul cetățenesc, ca şi tot ce priveşte chestiunile politice. Aceste lucruri vor fi predate câtorva zeci de persoane, alese pentru însuşirile lor eminente. *Universitățile nu trebuie să lase să iasă dintre zidurile lor neisprăviți, care fac proiecte de constituție, ca şi când ar compune comedii sau tragedii, şi care se ocupă de chestiuni politice, din care nici tatăl lor nu a înțeles niciodată nimic.* Greşita cunoştință pe care o au majoritatea oamenilor de chestiunile politice face utopişti şi cetățeni răi. Puteți să vă dați singuri seamă ce a făcut din creştini educația lor generală. A trebuit să introducem în educația lor toate principiile care au slăbit într-un mod atât de strălucit ordinea lor socială. Dar când vom fi la putere vom scoate din educație toate obiectele de predare care pot pricinui tulburare, şi vom face din tineret nişte copii ascultători în fața autorităților, iubind pe cel care conduce, ca un sprijin şi o speranță de pace şi de linişte.

Vom înlocui clasicismul, ca şi toate studiile istoriei vechi, care prezintă mai multe exemple rele decât bune, prin studiul programului viitorului. Vom şterge din amintirea oamenilor toate faptele secolelor trecute, care nu ne sunt plăcute, păstrând numai acelea dintre ele care arată greşelile guvernelor creştine. Viața practică, a ordinii sociale naturale, raporturile oamenilor între ei, obligația de a ocoli relele exemple egoiste care sădesc sămânța răului şi alte chestiuni asemănătoare cu caracter pedagogic vor fi în primul plan al programului de predare, diferit pentru fiecare profesiune, şi negeneralizând învățătura fără nici un motiv. Acest fel de a pune chestiunea are o însemnătate deosebită.

Această clasă socială trebuie crescută în limite severe, după destinația şi lucrul care îi sunt proprii. *Geniile întâmplătoare au ştiut şi vor şti întotdeauna să se strecoare în alte clase, dar să laşi să treacă în clasele străine pe cei fără valoare, să le îngădui să ia locuri care aparțin acestor clase prin naştere şi profesiune, în vederea acestor cazuri excepționale, este o adevărată nebunie. Voi ştiți cum s-au terminat toate acestea pentru creştinii care au permis o atare mare absurditate.*

Pentru ca guvernul să aibă locul care i se cuvine în inimile şi spiritele supuşilor săi, trebuie, atâta timp cât va dura, să explice întregului popor, în şcoli şi în piețele publice, care este importanța sa, care îi sunt datoriile şi în ce chip activitatea sa aduce binele poporului.

Vom desființa orice învățământ liber. Studenții vor avea dreptul de a se întruni cu părinții lor, ca la club, în stabilimentele şcolare: în timpul acestor reuniuni, în zilele de sărbătoare, profesorii vor face conferințe aşa-zise libere asupra raporturilor oamenilor între ei,

asupra legilor de imitație, asupra nenorocirilor cauzate prin concurența nelimitată, în fine asupra filozofiei noilor teorii, necunoscute încă lumii. Vom face din aceste teorii o dogmă şi ne vom servi de ea pentru a aduce oamenii la credința noastră. Când voi termina expunerea programului nostru de acțiune pentru prezent şi viitor, vă voi arăta bazele acestor teorii.

într-un cuvânt, ştiind prin experiența mai multor secole că oamenii trăiesc şi se conduc prin idei, că aceste idei nu sunt infiltrate oamenilor decât prin educație, dată cu un succes egal la toate vârstele, cu procedări diferite, bineînțeles noi vom absorbi şi vom adapta în fblosul nostru ultimele licăriri de gândire independentă, pe care le conducem de multă vreme către materiile şi ideile care ne trebuie. Sistemul de reprimare a gândirii este de pe - acum în vigoare, în sistemul numit *învățătura prin imagini,* care trebuie să transforme pe creştini în animale supuse care nu gândesc, care aşteaptă înfățişarea lucrurilor în imagini pentru a le înțelege... în Franța unul din agenții noştri cei mai buni, Bourgeois, a şi proclamat noul program de educație prin imagini.

CAPITOLUL XVII

Sumar: Baroul. Influența preoților creștini. Libertatea de conștiință. Regele evreilor, Patriarh și Papă. Mijloacele de luptă cu bisericile existente. Probleme ale presei contemporane. Organizarea poliției. Poliția voluntară. Spionajul după modelul aceluia al societății evreiești. Abuzurile de putere.

Baroul creează oameni reci, cruzi, îndărătnici, fără principii care se opun în orice ocazie pe un teren impersonal, curat legal. Ei sunt obișnuiți a vedea totul în folosul apărării, şi nu pentru binele social, în general ei nu refuză nici o apărare, căutând să obțină achitarea cu orice preț, agățându-se de subtilitățile jurisprudenței şi prin aceasta ei demoralizează tribunalul. De aceea, permițând această profesiune cu oarecare limită, noi vom face din membrii săi funcționari executivi. Avocații vor fi lipsiți ca şi judecătorii de dreptul de a comunica cu împricinații; ei vor primi procesele de la tribunal, le vor analiza după memoriile şi documentele rapoartelor judiciare şi îşi vor apăra clienții după interogatoriul lor luat la tribunal, odată ce faptele vor fi limpezite. Ei vor primi onorarii independent de calitatea apărării, în felul acesta, vom avea o apărare cinstită şi imparțială, condusă nu de interes, ci din convingere. Această procedare va suprima, între altele, corupția actuală a personalului judecătoresc care nu va mai consimți să dea câştig de cauză numai celui care plăteşte.

Am şi luat măsuri să discreditãm clasa preoților creştini, şi să organizăm prin aceasta misiunea lor, care ar putea actualmente să ne dăuneze foarte mult.

Influența lor asupra popoarelor scade în fiecare zi. Libertatea de conştiință este proclamată acum peste tot.

Prin urmare, doar un răstimp de câțiva ani ne desparte de ruina completă a religiei creştine; vom reuşi mai uşor să ajungem la sfârşitul celorlalte religii, însă e încă prea devreme pentru a discuta acest lucru. Vom pune clericalismul şi pe\ clericali în cadre atât de restrânse, încât influența lor va fi nulă în comparație cu aceea pe care au aviit-o altădată.

Când va veni momentul pentru a distruge definitiv curtea papală, o mână invizibilă îi va arăta poporului această curte. Dar când popoarele se vor năpusti asupră-i, vom apărea ca apărătorii ei, pentru a nu permite vărsare de sânge. Prin această diversiune, vom pătrunde în interior, de unde nu vom mai ieşi până când nu vom fi ruinat-o complet.

Regele evreilor va fi adevăratul Papă al universului, patriarhul Bisericii internaționale.

Dar, atâta timp cât nu vom fi cunoscut tinerimea în noua credință de tranziție, pe urmă într-a noastră, nu ne . vom atinge fățiş de bisericile existente, dar vom lupta contra lor prin critică, aţâţând dezbinările.

în general, presa noastră contemporană va demasca afacerile de stat, religiile, incapacitatea creştinilor şi toate acestea în termenii cei mai necinstiți, pentru a-i ponegri în toate chipurile, cum ştie să facă doar rasa noastră genială.

Regimul nostru va fi apologia domniei lui Vişnu, cu simbolul ei - cele o sută de mâini, care vor ține fiecare câte un resort al maşinii sociale. Noi vom vedea totul, fără ajutorul poliției oficiale, care, astfel cum am elaborat-o pentru creştini, împiedică astăzi guvernele să vadă. în programul nostru *a treia parte din oameni va supraveghea pe ceilalți* din sentimentul datoriei, pentru a servi de bunăvoie statul. Atunci nu va fi ruşinos de a fi

spion şi denunțător: dimpotrivă va fi lăudabil, însă denunțurile neîntemeiate vor fi crunt pedepsite, pentru a nu se abuza de acest drept.

Agenții noştri vor fi luaţi atât din înalta societate, ca şi din clasele de jos, din mijlocul clasei administrative care se distrează, printre editori, tipografi, librari, funcționari comerciali, lucrători, birjari, lachei etc...

Această politie lipsită de drepturi, neautorizată de a lucra prin ea însăşi, şi prin urmare fără putere, nu va face decât să depună mărturii şi să denunțe; verificarea depozițiilor sale şi arestările vor depinde de un grup responsabil de controlori pentru afacerile poliției; arestările propriu-zise vor fi făcute de corpul de jandarmi şi de poliția municipală. Acela care nu ar face raportul său asupra celor ce a văzut şi auzit despre chestiunile politice va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire sau complicitate, ca şi când s-ar dovedi că a săvârşit aceste două crime.

După cum astăzi frații noştri sunt obligaţi pe propria lor răspundere să denunțe obştii pe renegații lor sau pe persoanele care întreprind ceva contrar obştii lor, tot aşa, în regatul nostru universal va fi obligatoriu pentru toți oamenii noştri să servească statul în felul acesta.

O atare organizare va distruge abuzurile de putere, de corupție, tot ceea ce consiliile noastre şi teoriile noastre de drepturi supraumane au introdus în obiceiurile creştinilor... Dar cum am fi obținut noi altfel sporirea pricinilor de dezordine în administrația lor? Prin ce alte mijloace? Unul din cele mai importante din aceste mijloace sunt agenții însărcinaţi de a restabili ordinea. Acestora le va fi lăsată posibilitatea de a face să vadă şi de a-şi dezvolta relele înclinații şi capriciile lor, în fine de a abuza de puterea lor, primului şef, de a primi bacşişuri.

CAPITOLUL XVIII

Sumar: Măsuri de siguranță. Supravegherea conspiratorilor. O gardă deschisă este ruina puterii. Garda regelui evreilor. Prestigiul mistic al puterii. Arestarea la prima bănuială.

Când ne va fi necesar să întărim măsurile de protecție polițienească (care minează atât de repede prestigiul puterii), vom stimula dezordini, manifestări de nemulțumire, exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleaşi sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi ca motiv pentru a autoriza percheziții şi supravegheri ai căror agenți vor fi servitorii'pe care îi vom avea în poliția creştină.

Cum cea mai mare parte din conspiratori lucrează pentru amorul artei, pentru amorul flecărelii, noi nu-i deranjăm înainte ca ei să fi acționat într-un fel oarecare; ne vom mulțumi deocamdată să introducem în mijlocul lor elemente de supraveghere... Nu trebuie să se uite că prestigiul puterii scade, dacă descoperă adesea comploturi contra ei însăşi: aceasta implică o mărturisire a neputinței sale sau, ceea ce este mai grav, nedreptatea propriei sale cauze. Ştiți că noi am distrus prestigiul persoanelor domnitoare asupra creştinilor prin desele atentate organizate de agenții noştri, miei orbi ai turmei noastre; cu ajutorul câtorva fraze liberale, este uşor de a-i fmpinge la crimă, numai să aibă o formă politică. *Vom sili pe guvernanți să-şi recunoască neputința prin măsurile de siguranță fățişe pe care le vor lua, şi prin acest mijloc vom ruina prestigiul puterii.*

Guvernul nostru va fi păzit de o gardă aproape neobservată pentru că noi nu admitem nici măcar cu

gândul că poate să existe contra lui o răzvrătire împotriva căreia el să nu fie în stare să lupte şi să fie obligat să se ascundă.

Dacă am admite acest gând, cum făceau şi cum fac creştinii, noi am semna o sentință de moarte; dacă nu pe aceea a suveranului însuşi, cel puțin pe aceea a dinastiei într-un viitor apropiat.

După aparențele observate în mod serios, conducătorul nostru nu va face uz de puterea sa decât pentru binele poporului, nicidecum pentru foloasele sale personale sau dinastice. De aceea, observând această bună-cuviință, puterea sa va fi respectată şi ocrotită prin oamenii săi înşişi; ei -îl vor adora cu gândul că binele fiecărui cetățean depinde de el, fiindcă de el va depinde orânduirea economiei sociale...

A păzi pe rege fățiş înseamnă a recunoaşte slăbiciunea organizației guvernamentale.

Regele nostru, când va fi în mijlocul poporului, va fi totdeauna înconjurat de o mulțime de bărbați şi de femei care vor fi luați drept curioşi, care vor ocupa primele rânduri în jurul lui, ca din întâmplare, şi care vor stăpâni rândurile celorlalți ca pentru a face să respecte ordinea. Acesta va fi un exemplu de stăpânire. Dacă se găseşte în popor un solicitator care se sileşte să înmâneze o jalbă, făcându-şi drum printre rânduri, primele rânduri trebuie să accepte această jalbă şi, în fața solicitatorului, s-o remită regelui, pentru ca toți să ştie că ceea ce se prezintă ajunge la destinație şi prin urmare există un control al regelui însuşi. Aureola puterii pretinde'ca poporul să poată spune: „Dacă regele ar şti", sau „Regele va şti".

Cu instituirea gărzii oficiale dispare prestigiul mistic al puterii; orice om, dotat cu oarecare îndrăzneală, se

crede stăpânul puterii, răzvrătitorul cunoaşte puterea sa şi pândeşte ocazia de a comite un atentat asupra acestei puteri. Noi predicăm altceva creştinilor, însă în acelaşi timp vedem la ce i-au dus* măsurile fățişe de siguranță!...

Vom aresta pe criminali la prima bănuială mai mult sau mai puțin întemeiată: frica de a ne înşela nu poate fi un motiv de a da putința să fugă unor indivizi bănuiți de un delict sau de o crimă politică, lucruri pentru care vom fi în adevăr neîndurători. Dacă s-ar putea însă, forțând puțin sensul lucrurilor, să admitem cercetarea motivelor în crimele ordinare, nu există scuză pentru persoanele care se ocupă de chestiuni din care nimeni, afară de guvern, nu poate înțelege nimic. Toate guvernele nu sunt încă în stare să înțeleagă adevărata politică.

CAPITOLUL XIX

Sumar: Dreptul de a prezenta jalbe şi proiecte. Răzvrătirile. Crimele politice judecate de tribunale. Reclama pentru crimele politice.

Dacă nu admitem ca fiecare să se ocupe direct de politică, vom stimula în schimb orice raport şi orice petiţie care ar îndemna guvernul să îmbunătăţească condiţiile poporului: aceasta ne va permite să vedem defectele sau fanteziile oamenilor noştri, la care vom răspunde prin executarea proiectului în chestiune sau printr-o respingere chibzuită, care va arăta lipsa de inteligenţă a autorilor lor.

Răzvrătirile nu sunt altceva decât lătratul unui căţel în faţa unui elefant. Pentru un guvern bine organizat, nu din punct de vedere poliţienesc, dar social, căţelul îl latră pe elefant pentru că nu-şi cunoaşte locul şi valoarea. Este de ajuns de a arăta printr-un exemplu bun importanţa unuia sau altuia şi căţeii vor înceta de a mai lătra şi vor începe a da din coadă imediat ce vor zări pe elefant.

Pentru a lipsi de prestigiul bravurii crimele politice, noi le vom pune pe banca acuzaţilor în acelaşi rând cu furtul, omorul şi orice altă crimă ticăloasă şi josnică. Atunci opinia publică va confunda, în gândul său, această categorie de crime cu mârşăvia tuturor celorlalte şi o va veşteji cu acelaşi dispreţ. Noi ne-am propus (şi sper că am reuşit) să împiedicăm pe creştini de a combate răzvrătirile în modul acesta.

In acest scop, prin presă, în discursurile noastre publicate în manualele de istorie bine făcute, am făcut reclamă pentru martiriul, aşa-zis acceptat, de răzvrătitori, în vederea binelui comun. Această reclamă a înmulţit contingentele liberalilor şi a aruncat mii de creştini în rândurile turmei noastre.

CAPITOLUL XX

Sumar: Programul financiar. Impozitul progresiv. Perceperea progresivă în timbre. Casă de fond de titluri şi stagnarea banului. Curtea de conturi. Desfiinţarea reprezentării. 'Stagnarea capitalurilor. Emisiunea de bani. Schimbul aurului. Schimbarea de cost a muncii. Bugetul, împrumuturile statului. Seria hârtiilor cu 1% dobândă. Hârtiile industriale. Conducătorii creştinilor: favoriţii; agenţii francmasonilor.

Vorbim astăzi de programul financiar, pe care 1-am păstrat pentru sfârşitul raportului meu, ca punctul cel mai greu, culminant şi decisiv al planurilor noastre. Atingându-1 vă voi reaminti că am mai spus-o, sub formă de aluzie, că suma actelor noastre se rezolvă printr-o chestiune de cifre.

Când domnia noastră va veni, guvernul nostru absolut va evita, pentru propria sa apărare, să încarce prea mult masele populare cu impozite, el nu va uita rolul său de tată şi de protector, însă cum organizaţiile guvernamentale costă scump, trebuie totuşi găsite mijloacele necesare. De aceea, echilibrul financiar trebuie pregătit cu îngrijire.

în guvernul nostru, regele va avea ficţiunea legală a proprietăţii legale a tot ceea ce se găseşte în statul său (lucru care este uşor de realizat): el va putea deci să recurgă la confiscarea legală a tuturor sumelor de bani pe care le va socoti necesare,.pentru a orândui circulaţia banului în stat. Se vede prin aceasta că impunerea va trebui să consiste în mod principal într-un impozit progresiv asupra proprietăţii.

în felul acesta impozitele vor fi percepute fără sfială şi fără ruină într-o proporţie de atât la sută din avutul stăpânit. Cei bogaţi trebuie să înţeleagă că datoria lor

este de a pune o parte din prisosul lor la dispoziția statului, pentru că acesta le garantează siguranța restului şi dreptul unui câştig cinstit, spun un câştig cinstit fiindcă controlul proprietății va suprima orice jefuire legală.

v Această reformă socială trebuie să vină de sus, fiindcă timpul ei a venit; ea este necesară ca chezăşie de pace. Impozitul asupra omului sărac este o sămânță de revoluție şi este dăunătoare pentru stat, care pierde un beneficiu mare umblând după foloase mici. Deosebit de aceasta, impozitul asupra capitaliştilor va micşora creşterea bogăției la persoanele particulare în mâinile cărora le-am concentrat actualmente pentru a cumpăni forța guvernamentală a creştinilor, adică finanțele statului.

Un impozit progresiv va da un mult mai mare venit decât impozitul proporțional de astăzi, care nu este util decât pentru a ațâța tulburări şi nemulțumiri printre creştini.

Forța pe care regele nostru se va bizui va fi în echilibrul şi garanția păcii. Este necesar ca posesorii de capitaluri să sacrifice o mică parte din veniturile lor pentru a asigura funcționarea maşinii guvernamentale. Trebuințele statului trebuie să fie plătite de cei cărora bogăția le îngăduie să facă acest lucru tară greutate.

Această măsură va distruge ura săracului împotriva bogatului, în care primul va vedea o forță financiară utilă statului, un sprijin al păcii şi al prosperității, pentru că va vedea că el este acela care face față măsurilor necesare pentru a obține aceste bunuri. Pentru ca plătitorii aparținând clasei inteligente să nu se întristeze prea tare de aceste noi plăți, li se va remite o dare de seamă asupra destinației acestor sume, cu excepția,

bineînțeles, a sumelor care vor fi repartizate pentru trebuințele tronului şi ale instituțiilor administrative.

Persoana domnitoare nu va avea proprietăți personale, pentru că tot ce este în stat este al lui, altfel o situație ar contrazice pe cealaltă: averile personale ar anula drepturile de proprietate asupra posesiunilor tuturor. Rudele persoanei domnitoare, în afară_de moştenitorii săi, care sunt deopotrivă întreținuți pe socoteala statului, să lucreze pentru a dobândi dreptul de proprietate. Privilegiul de a aparține familiei regale nu trebuie să servească de motiv pentru a jefui Tezaurul.

Cumpărarea unei proprietăți, primirea unei moşteniri vor fi impuse cu o taxă de timbru progresiv. Transmisiunea unei proprietăți în bani sau în alt fel, nedeclarată prin această taxă de timbru, în mod necesar nominal, va fi lovită de o impunere de atât la sută în contul vechiului proprietar, de la data transferării până la descoperirea fraudei. Titlurile de transferare vor trebui să fie prezentate în fiecare săptămână Tezaurului din ținutul respectiv cu arătarea prenumelui, a numelui de familie şi a domiciliului vechiului şi noului proprietar. Această înregistrare nu va fi impusă decât pornind de la o sumă fixă, depăşind cheltuielile obişnuite de cumpărare şi vânzare a ceea ce e necesar, acestea nu vor fi pasibile decât' de o taxă de timbre, destul de minimă pentru fiecare unitate.

Calculați cu cât aceste impozite vor depăşi veniturile statelor creştine. Casa de fonduri a statului va trebui să cuprindă un anumit capital de rezervă, şi tot ce va întrece acest capital va trebui pus în circulație. Se vor organiza cu aceste rezerve lucrări publice. Inițiativa acestor lucrări, venind din resursele statului, va lega

strâns clasa muncitorească de interesele statului şi de persoanele domnitoare. O parte din aceste sume va fi atribuită premiilor pentru invenţii şi pentru producţie.

Nu trebuie nicidecum, afară de sumele fixate şi în mod larg socotite, să se reţină nici o singură unitate în casele statului, deoarece banii sunt făcuţi pentru a circula şi orice stagnare de bani are o repercusiune primejdioasă asupra funcţionării mecanismului statului căruia îi serveşte pentru ungerea roţilor:. lipsa de unsoare poate să oprească mersul regulat al mecanismului.

înlocuirea unei părţi din bani prin valorile de hârtie a produs tocmai o astfel de stagnare. Consecinţele acestui fapt sunt de pe acum destul de simţite..

Vom avea şi o carte de conturi, şi Stăpânitorul va găsi oricând o dare de seamă completă asupra reţetelor şi cheltuielilor statului, în afară de contul lunii curente, neterminată încă, şi de contul lunii precedente încă nepredat.

Singurul individ care n-are interesul de a jefui casele statului este proprietarul lor, guvernantul. De aceea controlul său va face' imposibile pierderile şi risipa. Reprezentarea, care ia un timp preţios guvernului prin recepţiile pretinse de etichetă, va fi suprimată pentru a-i lăsa timp să controleze şi să cugete. Puterea sa nu va mai fi la.discreţia favoriţilor care înconjoară tronul pentru a-i da strălucire şi măreţie, însă neobservând decât interesele lor, şi nu şi pe acelea ale statului.

Crizele economice au fost produse de noi la creştini cu singurul scop de a retrage banii din circulaţie. Capitaluri enorme rămâneau în stagnare, sustrăgând banul statelor, care erau obligate de a se adresa acestor [1] capitaluri pentru a avea bani. Acest împrumut încărca

finanțele statelor prin plata dobânzilor: ele le aserveau capitalului. Concentrarea industriei în mâinile capitaliştilor, care au omorât mica industrie, a absorbit toate forțele popoailui şi în acelaşi timp şi pe aceea a statului.

Emisiunea actuală a banilor nu răspunde în general cifrei de consumație de om, şi în consecință nu poate satisface toate trebuințele muncitorilor. Emisiunea banilor trebuie să fie în raport cu creşterea populației şi trebuie să intre în acest cont şi copiii pentru că şi ei consumă şi costă încă de la naşterea lor.

Revizuirea baterii monedelor este o chestiune esențială pentru lumea întreagă. Ştiți că schimbul aurului a fost dăunător pentru statele care 1-au adoptat, pentru că el nu poate satisface consumația de bani, cu atât mai mult cu cât noi am retras din circulație cât mai mult aur posibil.

Trebuie să introducem o monedă creată asupra lucrului, fie ea de hârtie sau de lemn. Vom face o emisiune de bani după trebuințele normale ale fiecărui om, sporind această cantitate cu fiecare naştere, micşorând-o cu fiecare moarte.

Fiecare departament, fiecare sector va ține socotelile sale în acest scop. Pentru ca să nu fie întârziere în remiterea banilor pentru trebuințele statului, sumele şi data predării lor vor fi fixate printr-un decret al guvernului; prin aceasta se va fi distrus protectoratul ministerului de finanțe care nu va putea favoriza o regiune în detrimentul celorlalte.

Vom prezenta aceste schimbări pe care le proiectăm în aşa chip încât să nu înspăimântăm pe nimeni. Vom arăta necesitatea schimbărilor în urma risipei la care au ajuns dezordinile financiare ale creştinilor. Prima

dezordine, vom spune noi, consistă în faptul că încep prin a fixa un simplu buget, care creşte din an în an din motivele următoare: se tărăgănează acest buget până la jumătatea anului; pe urmă se cere un buget rectificat care se risipeşte în trei luni, pe urmă se cere un buget suplimentar, şi toate acestea se termină printr-un buget de lichidare. Şi cum bugetul din anul următor este închis după totalul bugetului general, şi săritura anuală normală este 50%, bugetul anual se triplează la fiecare zece ani. Datorită acestor procedee, admise de nepăsarea statelor creştine, casele lor sunt goale, împrumuturile care au urmat au mâncat resturile şi au adus toate statele la faliment.

Orice împrumut dovedeşte slăbiciunea statului şi o neînțelegere a drepturilor statului, împrumuturile, ca şi sabia lui Damocles, sunt atârnate asupra capetelor guvernanților, care, în loc să ia lucrurile de care au nevoie de la oamenii lor, printr-un impozit vremelnic, vin cu mâna întinsă să cerşească la bancherii noştri, împrumuturile externe sunt lipitori care nu se pot desface în nici un caz de corpul statului dacă nu cad ele singure, sau dacă statul nu le azvârle cu hotărâre. Dar 'statele creştine nu le desfac, ci continuă a şi le aplica, astfel că aceste state trebuie să piară, în urma acestei luări de sânge de bunăvoie.

• în realitate ce reprezintă împrumutul altceva, şi mai ales împrumutul exterior? împrumutul este o emisiune de scrisori de schimb a guvernului, cuprinzând obligații la o oarecare dobândă, proporțional cu suma capitalului împrumutat. Dacă împrumutul este taxat cu 5%, în douăzeci de ani statul a plătit fără nici un folos o-dobândă egală cu împrumutul, în patruzeci de ani o

sumă dublă, în şaizeci de ani o sumă întreită, şi datoria rămâne mereu datorie neachitată.

Prin asta se vede că sub forma impozitului individual statul ia ultimii gologani ai săracilor, impuşi pentru a se achita el faţă de străinii bogaţi, de la care a împrumutat bani, în loc'să-şi strângă bogăţiile pentru ceea ce are nevoie, fără să plătească dobândă. Atâta timp cât împrumuturile au rămas interne, creştinii nu făceau decât să mute banii din buzunarul săracului în acela al bogatului. Dar când noi am cumpărat persoanele care trebuiau, pentru a strămuta împrumuturile pe teren străin, toate bogăţiile statului au trecut în casele noastre şi toţi creştinii s-au pus să ne plătească un b'ir de robi. Dacă nesocotinţa creştinilor conducători, în ceea ce priveşte afacerile statului, dacă coruptibilitatea miniştrilor sau neinteligenţa financiară a celorlalţi guvernanţi au încărcat ţara lor de datorii pe care nu le pot restitui caselor noastre, trebuie să ştiţi cât ne-a costat aceasta, ca bani şi ca sforţări!...

Noi nu permitem stagnarea banului, de aceea nu vor fi obligaţiuni asupra statului, afară de o serie de obligaţiuni de l %, aceasta pentru ca plata dobânzilor să nu facă puterea statului să fie suptă de lipitori. Dreptul de a emite valori va fi păstrat exclusiv pentru instituţiile industriale, care nu vor avea greutăţi să plătească dobânzile din câştigul lor; pe câtă vreme statul nu are nici un beneficiu din banii împrumutaţi pentru că împrumută ca să cheltuiască şi nu poate face operaţiuni.

Hârtiile industriale vor fi cumpărate chiar de guvern, care, din tributar de impozite cum este acum, se va transforma în împrumutător din calcul. O astfel de măsură va face să înceteze stagnarea banului, ca şi parazitismul şi presa, care nu erau fplositoare atât timp

cât creştinii erau independenţi, dar care lucruri nu mai sunt de dorit sub regimul nostru.

Cât de vădită este animalica lipsă a judecăţii creierului creştinilor!

Ei se împrumutau de la noi cu dobândă fără să se gândească deloc că vor trebui să ia aceiaşi bani, cu dobânzile în plus, din buzunarele statului, pentru a ne achita pe noi! Ce era mai simplu decât să ia banii de care aveau nevoie de la contribuabilii lor?...

Aceasta dovedeşte superioritatea generală a inteligenţei noastre, care am ştiut să le prezentăm chestiunea împrumuturilor în aşa chip încât în acest sistem au văzut chiar foloase pentru ei.

Calculele pe care le prezentăm limpezite, când va veni vremea, la lumina experienţelor seculare, al căror material ni 1-au furnizat statele creştine, se vor distinge prin claritatea şi siguranţa lor şi vor arăta tuturor, în mod vădit, utilitatea inovaţiilor noastre. Ele vor pune capăt abuzurilor datorită cărora îi ţinem pe creştini în puterea noastră, dar care nu pot fi încuviinţate în regatul nostru. »

Vom stabili aşa de bine sistemul nostru de socoteli încât nici stăpânitorul, nici cel mai mic funcţionar nu ar putea împiedica cea mai mică sumă de la rostul ei fără ca lucrul să se bage de seamă şi nici s-o îndrepte spre o altă destinaţie decât aceea care va fi fost arătată odată pentru totdeauna în planurile noastre de acţiune.

Nu se poate guvern fără un plan definitiv. Până şi eroii care urmează un drurri sigur, însă nu au o anumită rezervă, pier în drum. Şefii creştini pe care îi povăţuiam altădată să se distreze pe grijile statului prin recepţii reprezentative, prin etichetă, prin serbări nu erau decât un paravan al guvernului nostru. Dările de seamă ale

favoriților, care îi înlocuiau la afaceri, erau făcute pentru ei prin agenții noştri şi satisfăceau de fiecare dată cugetele puțin pătrunzătoare, prin promisiuni că viitorul
va aduce economii şi ameliorări.....Economii de ce?
de noi împrumuturi? aşa ar fi putut să-i întrebe şi nu-i întrebau pe acei care le citeau dările noastre de seamă şi proiectele noastre... Ştiți la ce i-a dus o astfel de nepăsare, la ce dezordine financiară au ajuns, în ciuda activității admirabile a popoarelor lor.

CAPITOLUL XXI

Sumar: împrumuturile interne. Pasivul şi impozitele. Conversiile. Casele de Economii şi renta. Suprimarea bursei fondurilor publice. Taxarea valorilor industriale.

Voi adăuga, la ceea ce v-am spus în adunarea precedentă, o explicație amănunțită a împrumuturilor interne. Despre împrumuturile externe nu voi mai spune nimic, pentru că ele umpleau casele noastre de fier cu bani naționali ai creştinilor, dar pentru statul nostru nu vor mai fi străini, astfel că nu va mai fi dat nimic afară. Noi am profitat de corupția administratorilor şi de neglijența guvernanților pentru a primi sume duble, triple şi chiar şi mai mari, împrumutând guvernelor creştinilor bani care nu erau deloc necesari statelor. Cine ar putea să facă acelaşi lucru față de noi?... De aceea nu voi expune în amănunt decât împrumuturile interne.

Când lansează un împrumut, statele deschid o subscripție pentru cumpărarea obligațiunilor lor. Pentru ca operația să fie accesibilă tuturor, ei creează fracțiuni de la o sută până la o mie; în acelaşi timp se face o reducere primilor subscriitori. A doua zi este o ridicare de prețuri artificială, aşa zisă pentru că toată lumea se grăbeşte să cumpere. Câteva zile mai târziu casele Tezaurului sunt, aşa zicând, pline şi nu se mai ştie unde să se pună banii (de ce să-i ia atunci?). Subscripția depăşeşte de mai multe ori emisiunea de împrumut: astfel este încrederea pe care lumea o are pentru scrisorile de schimb ale guvernului.

Insă când comedia s-a terminat, eşti în fața unui pasiv care de abia s-a format şi a unui pasiv foarte greu.

Pentru a plăti dobânzile, trebuie să se recurgă la noi împrumuturi care nu absorb, dar care doar măresc datoria principală. Când creditul este sleit, trebuie, prin noi impozite, să se acopere nu împrumutul, ci doar dobânzile împrumutului. Aceste impozite sunt un pasiv întrebuințat pentru a acoperi pasivul...

Pe urmă vine timpul conversiunilor, care micşorează doar plata dobânzilor şi nu acoperă datoriile, şi care în plus nu se pot face fără consimțământul împrumutătorilor: anunțând o conversie, se oferă înapoierea banilor acelora care nu consimt la preschimbarea valorilor lor. Dacă toți şi-ar exprima dorința de a-şi relua banii, guvernele ar fi prinse în propria lor plasă şi s-ar găsi în imposibilitatea de a plăti banii pe care îi oferă. Din fericire, oamenii guvernelor creştine, puțini pricepuți în afaceri de finanțe, au preferat mereu pierderi asupra cursului şi o scădere a dobânzilor, în loc de riscul a noi plasări. a banilor, preferință prin care au dat guvernelor, mai mult decât o dată, posibilitatea de a se descărca de un pasiv de mai multe milioane.

Acum, cu datoriile externe creştinii nu se gândesc să, facă nimic asemănător, ştiind că noi vom pretinde toți banii noştri.

Astfel o bancrută recunoscută va arăta în mod definitiv lipsa de legături între interesele poporului şi guvernanții lor.

Atrag toată atenția voastră asupra acestui fapt şi asupra aceluia care urmează: astăzi toate împrumuturile interne sunt consolidate prin datorii cărora li s-a zis flotante, adică, prin datorii ale căror scadente sunt mai mult sau mai puțin apropiate. Aceste datorii se compun din banii depuşi în casele de economii şi în casele de

rezerve. Cum aceste fonduri rămân multă vreme în mâinile guvernului, ele se evaporează în plata dobânzilor împrumuturilor externe, şi în locul lor se pune o sumă echivalentă de depozit de rentă.

Acestea din urmă sunt mijloacele care astupă toate găurile în casele statului la creştini.

Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste meşteşuguri financiare vor fi desfiinţate fără să mai rămână urmă din ele, pentru că nu corespund intereselor noastre: vom suprima, de asemenea, toate Bursele de fonduri publice, pentru că nu vom admite ca prestigiul puterii noastre să fie zguduit prin variaţia de preţ a valorilor noastre. Ele vor fi declarate de lege la preţul valorii lor complete, fără fluctuaţii posibile (urcarea dă loc la scădere; astfel, aşa ne-am jucat cu valorile creştinilor, la începutul campaniei noastre).

Vom înlocui Bursele cu mari stabilimente de credit special, a căror destinaţie va fi să taxeze valorile industriale după vederile guvernului. Aceste stabilimente vor fi în stare să arunce pe piaţă, într-o zi, pentru cinci milioane de valori industriale, în felul acesta, toate întreprinderile industriale vor depinde de noi. Vă puteţi închipui ce putere vom căpăta prin aceasta.

CAPITOLUL XXII

Sumar: Secretul viitorului. Răul secular, baza binelui viitor. Aureola puterii şi adorarea ei mistică.

în tot ceea ce v-am expus până aici, m-am silit să vă arăt secretul evenimentelor din trecut şi din prezent; el anunţă un viitor aproape de realizare. V-am arătat secretul legăturilor noastre cu creştinii şi operaţiunile. noastre financiare, îmi rămâne încă puţin de spus, asupra acestui subiect.

Avem în mână cea mai mare forţă modernă, aurul: noi putem, în două zile, să-1 retragem din depozitele noastre în cantitatea care ne va plăcea.

Trebuie să mai demonstrăm că guvernul nostru este predestinat de Dumnezeu? Nu dovedim noi printr-o astfel de bogăţie că tot răul pe care am fost obligaţi să-1 facem de atâtea secole a folosit, la urmă, adevăratului bine, spre a pune rânduială în totul?... lat-o, aceasta e confuzia noţiunilor despre bine şi despre rău. Ordinea va fi restabilită, în oarecare măsură prin violenţă, dar în sfârşit va fi stabilită. Vom şti să dovedim că suntem binefăcătorii, noi care am redat pământului chinuit adevăratul bine, libertatea individului, care se va putea bucura de odihnă, de pace, de demnitatea raporturilor, cu condiţia,, bineînţeles, ca el să observe legile stabilite de noi. Vom explica în acelaşi timp că libertatea nu constă, în desfrâu şi în dreptul la dezmăţ; tot aşa demnitatea şi puterea omului nu constau în dreptul pentru fiecare de a proclama principii distructive, ca dreptul de conştiinţă, dreptul de egalitate şi altele la fel; de asemenea, dreptul individului nu constă nicidecum în dreptul de a se aţâţa pe sine şi de a aţâţa pe ceilalţi,

arătând talentele sale oratorice în adunări zgomotoase. Adevărata libertate constă în inviolabilitatea persoanei care observă în mod cinstit şi exact toate legile vieţii în comun; demnitatea umană constă în conştiinţa drepturilor pe care le ai, şi nu în singura dezvoltare fantezistă a temei „EU-lui tău".

Forţa noastră va fi glorioasă, pentru că va fi puternică, pentru că va guverna şi va conduce, şi nu se va lăsa târâtă la remorca fruntaşilor politici, a oratorilor care strigă cuvinte nebune, pe care le numesc principii mari şi care în realitate nu sunt altceva decât utopii. Puterea noastră va fi arbitrul ordinii, care face toată bucuria oamenilor. Aureola acestei puteri va naşte o adoraţie mistică şi veneraţia poporului. Adevărata forţă nu se tocmeşte cu nici un drept, nici măcar cu dreptul divin: nimeni nu îndrăzneşte s-o atace spre a-i lua cea mai mică părticică din putere.

CAPITOLUL XXIII

Sumar: Reducerea producţiei obiectelor de lux. Mica industrie Şomajul. Interzicerea beţiei. Condamnarea la moarte a vechii societăţi şi , învierea sa fără *o* nouă formă. Alesul lui Dumnezeu.

Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu supunerea trebuie să le obişnuieşti cu modestia şi să le micşorezi producţia obiectelor de lux. Prin aceasta vom îmbunătăţi moravurile coaipte de rivalitatea luxului. Noi vom restabili mica industrie care va da lovitura capitalurilor particulare ale fabricanţilor. Acest lucru este încă necesar pentru că marii fabricanţi îndreaptă, de multe ori fără să ştie, spiritul maselor contra guvernului. Un popor care se ocupă de mica industrie nu cunoaşte şomajul şi este legat de rânduiala existentă şi prin urmare şi de forţa puterii. Şomajul este lucrul cel mai periculos pentru guvern. Pentru noi, rolul lui va fi terminat, imediat ce puterea va. trece în mâinile noastre. Şi beţia va fi interzisă de lege şi pedepsită ca o crimă contra umanităţii, pentru că oamenii care se dedau ei se transformă în brute sub influenţa alcoolului.

Oamenii repet, încă o dată, nu ascultă orbeşte decât de o mână tare, completamente independentă de ei, mână în care ei simt o sabie pentru apărarea lor şi un sprijin contra nenorocirilor sociale. Ce nevoie au ei să vadă în regele lor un suflet îngeresc? Ei trebuie să vadă în el personificarea forţei şi a puterii.

Guvernul care va lua locul guvernelor astăzi existente, care îşi duc existenţa în mijlocul societăţilor demoralizate de noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu şi în sânul cărora se ridică din toate părţile focul anarhiei, acest suveran va trebui înainte de toate

să stingă această flacără mistuitoare. De aceea va fi nevoit să condamne la moarte astfel de societăți, trebuind chiar să le înece în propriul lor sânge, pentru a le învia sub forma unei armate organizate în mod regulat, luptând împotriva oricărei infecții capabile să ulcereze corpul statului.

Acest ales al lui Dumnezeu este numit de sus pentru a sfărâma forțele nechibzuite, mânate de instinct, şi nu de judecată, de bestialitate, şi nu de umanitate. Aceste forțe triumfa acum; ele jefuiesc, ele săvârşesc tot felul de violente sub pretextul libertății şi al drepturilor. Ele au distrus orice rânduială în societate, pentru a ridica pe aceste ruine tronul regelui lui Israel. Rolul lor va fi însă terminat în momentul venirii regelui lui Israel pe trOn. Atunci vor trebui date la o parte din calea sa, cale în lungul căreia nu trebuie să se găsească nici o piedică.

Atunci vom putea spune poporului: mulțumiți lui Dumnezeu şi plecați-vă în fața aceluia care poartă pe fața sa pecetea predestinării, către care Dumnezeu însuşi a condus steaua sa, pentru că nimeni, afară de el, nu vă poate elibera de toate puterile şi de toate relele.

CAPITOLUL XXIV

Sumar: întărirea rădăcinilor regelui David. Pregătirea regelui, îndepărtarea , moştenitorilor direcți. Regele şi cei trei inițiatori ai săi. Regele-destin. Ireproşabilitatea moravurilor externe ale regelui evreilor.

- «a.

Voi trece acum la mijlocul de a asigura rădăcinile dinastice ale regelui.

Ne vor conduce aceleaşi principii care au dat până în zilele noastre înțelepților noştri conducerea tuturor afacerilor mondiale. Noi conducem gândirea întregii umanități.

Mai mulți membri din rasa lui David vor pregăti pe regi şi pe moştenitorii lor, alegând pe aceştia din urmă . nu după drepturile ereditare, ci după aptitudinile lor eminente; ei îi vor inița în tainele ascunse ale politicii, în planul stăpânirii lui, cu condiția însă ca nimeni să nu cunoască aceste taine. Scopul acestui fel de a lucra este ca toată lumea să ştie că guvernul nu poate fi încredințat celor care nu sunt inițiați în misterele artei sale.

Numai acestor persoane le va fi încredințată aplicarea planurilor politice, inteligența experienței secolelor, toate observațiile noastre asupra legilor politico-economice şi asupra ştiințelor sociale, într-un cuvânt tot spiritul acestor legi, pe care natura însăşi le-a stabilit în mod neclintit pentru a rândui raporturile oamenilor.

Moştenitorii direcți vor fi adesea îndepărtați de tron dacă, în timpul studiilor, vor face dovadă de uşurință, de blândețe şi de alte însuşiri vătămătoare puterii, însuşiri care te fac incapabil de a • guverna şi care sunt • dăunătoare funcției regale.

Singuri cei în stare de o conducere tare, neînduplecați până la cruzime, vor primi frânele din mâna înțelepților noştri.

în caz de boală care ar pricinui slăbirea voinței, regii vor trebui, după lege, să remită frânele guvernului în mâini noi, care să fie capabile să le preia.

Planurile de acțiune ale regelui, planurile sale imediate, şi cu atât mai mult planurile sale îndepărtate, vor fi necunoscute chiar şi acelora care se vor numi că-i sunt primi consilieri.

Singur regele şi cei trei inițiatori ai săi vor cunoaşte viitorul.

în persoana regelui stăpân pe el însuşi şi pe umanitate, grație unei voințe neclintite, toți vor crede că văd destinul cu drumurile sale necunoscute. Nimeni nu va şti unde voieşte regele să ajungă prin poruncile sale, de aceea nimeni nu va îndrăzni să stea de-a curmezişul unui drum necunoscut.

Trebuie, bineînțeles, ca inteligența regelui să răspundă planului conducerii care îi este încredințată. De aceea el nu se va urca pe tron decât după ce va fi fost pus la încercare de către înțelepții despre care am vorbit, în fine, pentru ca poporul să cunoască şi să iubească pe regele său, este nevoie ca el să stea de vorbă cu poporul prin piețele publice. Aceasta naşte legătura necesară între două forțe, pe care noi le-am despărțit astăzi prin teroare.

Această teroare ne ,era de absolută nevoie câtva timp, pentru ca cele două forțe să cadă în mod separat sub stăpânirea noastră...

Regele evreilor nu trebuie să fie sub stăpânirea pasiunilor, mai ales sub stăpânirea voluptății: el nu trebuie să dea prin nici o parte a caracterului său loc

pentru instincte animalice asupra inteligenței sale. Voluptatea lucrează într-un chip vătămător asupra facultăților intelectuale şi asupra limpedei vederi, îndemnând gândurile spre partea cea mai rea şi mai animalică din activitatea umană.

Stâlpul umanității în persoana suveranului universal din sfânta sămânță a lui David trebuie să jertfească poporului său toate gusturile sale personale.

Suveranul nostru trebuie să fie de o ireproşabilitate exemplară.

TESTAMENTUL LUI PETRU CEL MARE

f i

„în numele *Prea Sfintei* şi *Nedespărţitei Treimi, NOI PETRU I,* către toţi pogorâtorii noştri şi moştenitorii tronului şi guvernului naţiei rossieneşti:

Marele Dumnezeu de la care avem existenţa şi Coroana noastră, luminându-ne, şi sprijinindu-ne, îmi iartă mie a privi pe poporul rossienesc, ca chemat a stăpâni în viitorime toată *Europa.*

Eu pui temei acestei idei, că naţiile europene au agiuns, cele mai multe, într-o stare de decădere sau că merg ele cu mare grăbire spre a lor cădere.

Urmează dar a fi ele cu înlesnire şi fără îndoială subjugate de un popor tânăr şi nou când acela va ajunge la întregimea creşterii sale şi va căpăta totală puterea sa.

Eu privesc năvălirea popoarelor Nordului de a cuprinde ţările Occidentului şi ale Orientului ca o mişcare periodică hotărâtă în scopurile PRONIEI - care de asemenea au făcut a se renaşte şi poporul roman prin năvălirea barbarilor.

Strămutările oamenilor ce locuiesc spre pol sunt ca umflarea râului *Nil* ce vine la oarecare vreme ca să îngraşe cu ,al său mâl glodul ţărmurilor celor uscate ale Eghipetului. Eu am găsit pe Rossia un pârâuleţ şi o las un râu mare..., iar moştenitorii mei vor face-o şi mai întinsă, hotărât să rodească Evropa cea stârpită şi

valurile lor se vor revărsa peste toate stavilele ce ar ispiti niscaiva mâini slăbănogite a pune împotriva lor, dacă însă urmaşii mei vor şti a îndrepta o direcție a lor.

Pentru aceasta dar Eu le las lor instrucțiunile următoare care le, recomandă la a lor luare aminte ca să le păzească cu statornicie.

I. A ține nația rossienească nepreacurmat într-o stare de război spre a avea pre soldații ei pururea deprinşi la război, nelăsând-o a răsufla, decât numai pre câtă vreme va cere trebuința de a duce în mai bună stare finanțele statului, de a preface armiile şi de a alege prilejul favorabil pentru a începe vreun război; cu acest chip se va face o pace să ajute războiului şi războiul să ajute pacea în interesul întinderii Rossiei şi a înaintării ei la înflorire.

II. A chema prin toate mijloacele posibile de la națiile cele mai învățate ale Evropei comandirii în vremi de război şi oameni învățați în vreme de pace, spre a face ca nația rossienească să capete folosul de la celelalte nații fără a pierde nimica din ale sale proprii.

III. Să se amestece la tot prilejul în toate provinciile şi dezbaterile din Evropa, mai vârtos în cele din Germania care fiind mai cu apropiere o interesează mai cu seamă.

IV. A vârî vrajbă în Polonia, a hrăni în ea tulburări şi necontenite j aluzii, a-i câştiga cu bani pe cei puternici ai ei, a avea înrâuriri în Dietele lor şi a le cumpăra spre a putea lucra şi ei la alegerile Crailor lor; a-şi face partizani în Polonia şi a-i proteja, a vârî oşti rossieneşti în Polonia şi a le ține vremelniceşte, până la prilejul de a rămâne acolo pentru totdeauna.

Dacă puterile megieşe s-ar împotrivi atuncea să le împace vremelnic împărţind-o... până când va putea lua de la ele înapoi ce li s-a dat.

V. A lua cât s-ar putea mai mult din notările Sveziei (Suediei, n.ed.) şi a şti cum să facă astfel ca însăşi Svezia să-i deschidă război spre a-i găsi pricină de a o subjuga. Pentru a isprăvi însă aceasta, trebuie a dezbina pe Svezia de Danemarca şi pe Danemarca de Svezia şi cu luare aminte a hrăni rivalităţile lor...

VI. A se însoţi prinţii rossieneşti totdeauna cu principesele din Germania spre a înmulţi rudirea cu mai multe familii a ei, a apropia interesurile ei de ale noastre, şi înmulţindu-se influenţa noastră acolo să se unească de la sine cu pricina noastră.

Vil. A căuta să câştige alianţa de comerţ cu a Engliterei (Angliei, n.ed.) mai mult decât a oricărei alte puteri, pentru că ea este o putere care are mai multă trebuinţă de noi, la cele trebuitoare marinei, şi care poate fi şi mai folositoare la desvoltarea marinei noastre, a schimba cheresteaua noastră şi alte producturi ale noastre cu aurul ei şi a face ca neguţătorii şi matrozii să aibă cu ai noştri o nepreacurmată înclinare, căci ei vor deprinde şi pe acei ai naţiei noastre la navigaţii şi comerţ.

VIII. A se întinde neîncetat către Nord pe marginea Mării Baltice şi către Sud pe marginea Mării Negre.

IX. A se apropia cât s-ar putea mai mult de Constantinopol şi de India, ca acel ce va stăpâni acolo va fi cel adevărat stăpânilor al Lumii.

Deci trebuie a deschide necurmat războaie, când cu Turcia, când cu Persia, a face tarsanele (arsenale, n.ed.) pe Marea Neagră pentru a lucra la corăbii.

A pune câte puțin stăpânire pe această mare cum şi pe Marea Baltică, acestea fiind două poziții trebuitoare la izbânda întreprinderii noastre.

A grăbi căderea Persiei, a străbate până la Golful Persic, a restatornici de se poate prin Siria comerțul cel din vechime al Orientului şi a-1 întinde până la India care este magazia Lumii.

Ajungând odată acolo, va putea atunci Rossia a se lipi de aurul Engliterei. (…)

X. A face de a se interesa curtea Austriei ca să se izgonească turcii din Evropa şi a nimici jaluziile ei, când se va ajunge la Constantinopole, întărâtându-i ei un război cu statele cele vechi din Evropa, sau dându-i o părticică din folosul izbânzii, care mai târziu i se va lua înapoi.

XI. A face pre toți grecii cei dezbinați sau schismatici, ce sunt împrăştiați şi în Polonia, să se lipsească de ea, a-i face să i se închine, a se face sprijinul lor şi a-şi întemeia mai înainte o predominare universală, printr-un fel de autocrație erarhică covârşitoare; aceştia vor fi atâția prieteni pe care îi va avea Rossia în statul fieştecăruia duşman al ei.

XII. După ce Svezia se va desmăluda, Persia se va birui, Polonia se va subjuga şi Turcia se va supune, apoi adunând armiile noastre şi fiind păzită Marea Neagră şi Marea Baltică cu corăbiile noastre, trebuie mai întâi a propune îndeosebi şi foarte tainic la Curtea Franciei, apoi la cea a Austriei de a împărți cu ea imperiul lumii. (…)

XIII. Dacă amândouă aceste Curți vor refuza aceea propunere a Rossiei, care nu este nicicum de crezut, atuncea ar trebui să ştie cum se împarte între ele gâlcevirea şi a le face să se slăbească una pre alta, când

apoi Rossia folosindu-se de un prilej hotărâtorii! va năvăli asupra Germaniei cu ostile sale cele pregătite, pornind totodată şi două flote mari: una de la Marea de Azov şi alta de la portul Arhanghelsk, încărcate cu cete de asiatici şi însoţite spre apărarea lor cu flote înarmate de la Marea Baltică şi Marea Neagră, care trecând de la Marea Mediteraniană şi de la Ocean vor năpădi - pe de o parte ele în Francia în vreme când pe altă parte va fi Germania năpădită.

Aceste două ţări, biruindu-se cealaltă parte a Evropei apoi, vor trece lesne şi fără nici o împotrivire sub jugul Rossiei. Aşa se poate şi aşa trebuie a se subjuga Evropa.

Petru I-ul"

MANIFESTUL PARTIDULUI COMUNIST

O stafie umblă prin Europa - stafia comunismului. Toate puterile bătrânei Europe s-au unit într-o sfântă hăituiala împotriva acestei stafii: Papa şi Ţarul, Meternich şi Guizot, radicali francezi şi poliţişti germani.

Unde-i partidul de opoziţie care să nu fi fost defăimat, ca fiind comunist, de către adversarii săi de la guvern? Unde-i partidul de opoziţie care să nu fi zvârlit înapoi imputarea stigmatizantă de comunist, atât oamenilor de opoziţie mai înaintaţi, cât şi adversarilor săi reacţionari?

Din acest fapt reies două lucruri.

Toate puterile europene recunosc comunismul drept o forţă.

A venit timpul în care comuniştii să-şi expună deschis, în faţa lumii întregi, concepţia, scopurile, tendinţele şi să opună basmului cu stafia comunismului un manifest al partidului însuşi.

în acest scop s-au întrunit la Londra comunişti de diferite naţionalităţi şi au redactat următorul „Manifest", care se publică în limbile: engleză, franceză, germană, italiană, flamandă şi daneză.

I
BURGHEZI ŞI PROLETARI

Istoria oricărei societăți de până azi este istoria luptei dintre clase.

Om liber şi sclav, patrician şi plebeu, nobil şi iobag, meşter, şi calfa, pe scurt asupritori şi asupriți, se aflau într-un permanent antagonism, duceau o luptă neîntreruptă, când ascunsă, când fățişă, o luptă care de fiecare dată se sfârşea sau printr-o prefacere revoluționară a întregii societăți, sau prin pieirea în comun a claselor în luptă.

în epocile mai vechi ale istoriei găsim aproape pretutindeni o împărțire completă a societății în diferite stări, o scară variată de poziții sociale, în Roma antică găsim patricieni, cavaleri, plebei, sclavi; în evul mediu: feudali, vasali, breslaşi, calfe, iobagi şi, în plus, mai în fiecare din aceste clase găsim iarăşi trepte deosebite.

Societatea burgheză modernă, ridicată pe minele societății feudale, nu a desființat antagonismele de clasă. Ea a pus doar clase noi, condiții noi de asuprire, forme noi de luptă în locul celor vechi.

Epoca noastră, epoca burgheziei, se deosebeşte însă prin aceea că a simplificat antagonismele de clasă. Societatea întreagă se desparte din ce în ce mai mult în două mari tabere duşmane, în două mari clase direct opuse una alteia: burghezia şi proletariatul.

Din iobagii evului mediu au provenit târgoveții primelor * oraşe; din aceşti târgoveți $_f$ se dezvoltară primele elemente ale burgheziei.

Descoperirea Americii, ocolirea Africii pe mare deschiseră burgheziei în formare un câmp nou de

acțiune. Piețele din Indii şi China, colonizarea Americii, schimbul cu coloniile, înmulțirea mijloacelor de schimb şi a mărfurilor în genere dădură negoțului, navigației, industriei un avânt încă necunoscut până atunci, făcând prin aceasta ca elementul revoluționar din societatea feudală în descompunere să se dezvolte cu rapiditate.

Modul de organizare feudal sau corporativ al industriei nu mai era satisfăcător față de cererea care creştea odată cu crearea de noi piețe. Manufactura îi luă locul. Breslaşii fură înlăturați de către clasa de mijloc, industrială; diviziunea muncii între diferitele corporații dispăru în fața diviziunii muncii înlăuntrul fiecărui atelier.

Piețele se înmulțeau însă fără încetare, cererea creştea necontenit. Manufactura deveni şi ea neîndestulătoare. Atunci aburul şi maşina revoluționară producția industrială. Industria mare, modernă, luă locul manufacturii; locul clasei de mijloc, industriale, îl luară industriaşii milionari, şefi ai unor întregi armate industriale, burghezii moderni.

Marea industrie a creat piața mondială, pregătită prin descoperirea Americii. Piața mondială a dat o imensă dezvoltare comerțului, navigației şi comunicațiilor pe uscat. Această dezvoltare a influențat la rândul ei asupra extinderii industriei, şi în aceeaşi măsură în care se extindeau industria, comerțul, navigația, căile ferate, se dezvolta şi burghezia, îşi mărea capitalurile, împingând pe planul al doilea toate clasele» rămase din evul mediu.

Vedem deci că burghezia modernă este ea însăşi produsul unui lung proces de dezvoltare, al unui şir de revoluții în modul de producție şi de schimb.

Fiecare din aceste trepte de dezvoltare a burgheziei a fost însoțită de un progres politic corespunzător. Stare

asuprită sub domnia feudalilor, asociație înarmată ce se administra singură în comună, aici republică municipală independentă, dincolo a treia stare, datorând biruri monarhiei; apoi, pe vremea manufacturii, contrapondere împotriva nobilimii în monarhia corporativă sau absolută, temelie principală a marilor monarhii în general, burghezia cuceri, în sfârşit, de la crearea marii industrii şi a pieții mondiale, puterea politică exclusivă în statul reprezentativ modem. Autoritatea publică modernă nu este decât un comitet care administrează afacerile comune ale întregii clase burgheze.

Burghezia a jucat în istorie un rol cu totul revoluționar.

Pretutindeni unde a ajuns la putere, burghezia a distrus toate relațiile feudale, patriarhale, idilice. Ea a rupt fără milă legăturile feudale pestrițe care legau pe om de „superiorul" său „firesc" şi nu a lăsat altă legătură între om şi om decât interesul gol, decât neîndurătoarea „plată cu bani peşin". Ea a înecat fiorul sfânt al extazului pios, al entuziasmului cavaleresc, al melancoliei micului burghez în apa înghețată a calculului egoist. Ea a făcut din demnitatea personală o valoare de schimb şi în locul nenumăratelor libertăți dobândite şi chezăşuite de hrisoave ea a pus *unica* libertate a comerțului, lipsită de scrupule, într-un cuvânt, ea a pus în locul exploatării mascate cu iluzii religioase-şi politice exploatarea deschisă, neruşinată, directă şi brutală.

Burghezia a despuiat de aureola lor toate activitățile până atunci venerabile şi privite cu smerenie. Ea a prefăcut pe medic, jurist, preot, poet, om de ştiință în muncitorii ei salariați.

Burghezia a smuls vălul de sentimentalitate ce acoperea relaţiile familiale şi le-a redus la o simplă relaţie bănească.

Burghezia a dezvăluit cum manifestarea brutală a forţei, pe care reacţiunea o admiră atât de mult la evul mediu, îşi găsea completarea potrivită în cea mai adâncă trândăvie. Abia burghezia a dovedit ce e în stare să făurească activitatea omenească. Ea a creat minuni cu totul altele decât piramidele egiptene, apeductele romane, catedralele gotice; ea a condus cu totul alte expediţii decât migraţiunea popoarelor şi cruciadele.

Burghezia nu poate să existe fără a revoluţiona neîncetat instrumentele de producţie, deci relaţiile de producţie, deci toate relaţiile sociale. Menţinerea neschimbată a vechiului mod de producţie era, dimpotrivă, prima condiţie de existenţă pentru toate clasele industriale anterioare. Revoluţionarea neîncetată a producţiei, zdruncinarea neîntreruptă a tuturor condiţiilor sociale, nesiguranţa şi agitaţia veşnică deosebesc epoca burgheză de toate celelalte. Toate relaţiile sociale înţepenite şi ruginite, cu cortegiul lor de reprezentări şi concepţii, venerate din moşi-strămoşf, se surpă, iar cele noi se învechesc înainte de a avea timpul să se osifice. Tot ce e feudal şi stătut dispare ca fumul, tot ce e sfânt este profanat şi oamenii sunt siliţi în sfârşit să privească cu ochii deschişi condiţiile lor de viaţă şi relaţiile lor reciproce.

Nevoia de debuşeuri din ce în ce mai largi pentru produsele ei goneşte burghezia pe tot întinsul globului pământesc. Ea trebuie să se cuibărească pretutindeni, să arunce pretutindeni o sămânţă, să stabilească legături pretutindeni.

Prin exploatarea pieței mondiale, burghezia a dat un caracter cosmopolit producției şi consumației din toate țările. Spre marea mâhnire a reacționarilor ea a smuls industriei de sub picioare terenul național. Străvechile industrii naționale fură distruse şi mai sunt distruse zi de zi. Ele sunt înlăturate, de industrii noi, a căror introducere devine o chestiune vitală pentru toate națiunile civilizate, de industrii care nu mai prelucrează materii prime indigene, ci materii prime venite din regiunile cele mai îndepărtate şi ale căror fabricate sunt consumate nu numai în țara proprie, ci în toate continentele. Locul vechilor trebuințe, satisfăcute prin produsele proprii, îl iau trebuințe noi, care cer pentru satisfacerea lor produse ale țărilor şi climatelor celor mai îndepărtate, în locul vechii autarhii şi izolări locale şi naționale se dezvoltă schimbul universal, interdependența universală a națiunilor. Şi aceasta deopotrivă în producția materială, ca şi cea spirituală. Produsele spirituale ale diferitelor națiuni devin bunuri comune. Unilateralitatea şi mărginirea națională devin din ce în ce mai cu neputință, şi din numeroasele literaturi naționale şi locale ia naştere o literatură mondială.

Prin rapida perfecționare a tuturor instrumentelor de producție, prin comunicațiile infmit înlesnite, burghezia antrenează în civilizație toate națiunile, până şi pe cele mai barbare. Prețurile ieftine ale mărfurilor ei sunt artileria grea cu care ea doboară toate zidurile chinezeşti, cu care- ea sileşte să capituleze cea mai îndărătnică ură a barbarilor față de străini. Ea constrânge toate națiunile să-şi însuşească modul de producție al burgheziei, dacă nu voiesc să piară; ea le sileşte să introducă la ele însele aşa-zisa civilizație,

adică să devină burgheze. Intr-un cuvânt, ea îşi creează o lume după chipul şi asemănarea ei.

Burghezia a pus satul sub stăpânirea oraşului. Ea a creat oraşe enorme, a făcut să crească enorm populaţia orăşenească faţă de cea sătească, smulgând astfel o parte însemnată a populaţiei din idiotismul vieţii de ţară. Tot astfel precum a făcut dependent satul de oraş, ea a făcut dependente ţările barbare şi semibarbare de cele civilizate, popoarele de ţărani de popoarele de burghezi, Răsăritul de Apus.

Burghezia suprimă din ce în ce mai mult fărâmiţarea mijloacelor de producţie, a proprietăţii şi a populaţiei. Ea a aglomerat populaţia, a centralizat mijloacele de producţie şi a concentrat proprietatea în mâini puţine. Urmarea necesară a acestor schimbări a fost centralizarea politică. Provincii independente, aproape numai aliate, având interese, legi, guverne şi vămi diferite, au fost strânse *într-o singură* naţiune, cu *un singur* guvern, cu *o singură lege,* cu *un singur* interes naţional de clasă, cu *un singur* cordon vamal.

Burghezia a creat, în timpul celor abia o sută de ani de dominaţie de clasă, forţe de producţie mai uriaşe şi în proporţii mai mari decât toate generaţiile trecute laolaltă. Subjugarea forţelor naturii, maşinismul, aplicarea chimiei în industrie şi agricultură, navigaţia cu aburi, drumurile de fier, telegraful electric, desţelenirea unor întregi continente, canalizarea fluviilor, populaţii întregi ieşite ca din pământ - care dintre secolele trecute ar fi putut lăsa să se bănuiască că astfel de forţe productive dormitau în sânul muncii sociale?

Am văzut deci: mijloacele de producţie şi de schimb, pe baza cărora s-a format burghezia, au fost create în societatea feudală. Pe o anumită treaptă de dezvoltare a

acestor mijloace de producție şi de schimb, relațiile în care societatea feudală producea şi făcea schimb, organizarea feudală a agriculturii şi manufacturii, într-un cuvânt relațiile feudale de proprietate, nu mai corespundeau forțelor productive care se dezvoltaseră. Ele stânjeneau producția în loc să-i dea imbold. Ele se prefacuseră în tot atâtea cătuşe. Ele trebuiau sfărâmate, ele au fost sfărâmate.

în locul lor apăru libera concurență, cu organizarea socială şi politică potrivită ei, cu domnia economică şi politică a clasei burgheze.

Sub ochii noştri se desfăşoară o mişcare asemănătoare. Relațiile burgheze de producție şi de schimb, relațiile burgheze de proprietate, societatea burgheză modernă, care a produs, ca prin farmec, mijloace de producție şi de schimb atât de uriaşe, seamănă cu vrăjitorul care nu mai poate stăpâni puterile iadului pe care le-a dezlănțuit. De decenii, istoria industriei şi comerțului nu este decât istoria revoltei forțelor productive moderne împotriva relațiilor moderne de producție, împotriva condițiilor de proprietate, care sunt condițiile de viață ale burgheziei şi ale dominației ei. Este de ajuns să numim crizele comerciale, care, în repetarea lor periodică, pun din ce în ce mai amenințător problema existenței întregii societăți burgheze. Crizele comerciale distrug regulat o mare parte nu numai a produselor create, ci şi a forțelor productive deja făurite, în aceste crize izbucneşte o epidemie socială, care ar fi apărut în toate epocile anterioare ca o absurditate,.- epidemia supraproducției. Societatea se găseşte aruncată brusc înapoi, într-o stare de barbarie momentană; ca şi cum o foamete, un război general de nimicire i-ar fi tăiat toate mijloacele de trai;

industria, comerțul par distruse. Şi pentru ce? Pentru că societatea posedă prea multă civilizație, prea multe mijloace de trai, prea multă industrie, prea mult comerț. Forțele productive care-i stau la dispoziție nu mai servesc progresului civilizației burgheze şi relațiilor de proprietate burgheze; dimpotrivă, ele au devenit prea uriaşe pentru aceste relații, sunt stânjenite de ele; şi de îndată ce învinq această piedică, ele aruncă în dezordine întreaga societate burgheză şi primejduiesc existența proprietății burgheze. Relațiile burgheze au devenit prea strâmte pentru a cuprinde bogățiile produse de ele. Cum învinge burghezia crizele? Pe de o parte, prin distrugerea forțată a unei mase de forțe productive; pe de altă parte, prin cucerirea de noi piețe şi prin exploatarea mai temeinică a piețelor vechi. Prin ce deci? Prin aceea că pregăteşte crize şi mai generale şi mai formidabile şi că reduce mijloacele de a le preveni.

Armele cu care burghezia a doborât feudalismul se îndreaptă astăzi împotriva burgheziei însăşi.

Dar burghezia nu a făurit numai armele care îi vor aduce moartea; ea a creat şi oameni care vor mânui aceste arme, - muncitorii moderni, *proletarii*.

în aceeaşi măsură în care se dezvoltă burghezia, cu alte cuvinte capitalul, se dezvoltă şi proletariatul, clasa muncitorilor moderni, care nu trăiesc decât atâta vreme cât găsesc de lucru şi care găsesc de lucru numai atâta vreme cât munca lor măreşte capitalul. Aceşti muncitori, care sunt siliți să se vândă cu bucata, sunt o marfa ca oricare alt articol de comerț şi de-aceea supuşi deopotrivă tuturor peripețiilor concurenței, tuturor fluctuațiilor pieței.

Munca proletarilor a pierdut, prin răspândirea maşinilor şi prin diviziunea muncii, orice caracter de

sine stătător şi, odată cu aceasta, orice atracţie pentru muncitor. El devine o simplă anexă a maşinii; nu i se cere decât operaţiunea cea mai simplă, cea mai monotonă, cel mai lesne de învăţat. Cheltuielile pe care muncitorul le pricinuieşte se mărginesc de aceea aproape numai la mijloacele de existenţă ce sunt necesare pentru întreţinerea lui şi pentru reproducerea r^sei sale. Preţul unei mărfi, deci şi al muncii, este însă egal cu cheltuielile ei de producţie, în aceeaşi măsură în care munca devine mai nesuferită, scade deci şi salariul. Mai mult încă, în aceeaşi măsură în care se răspândeşte maşina şi creşte diviziunea muncii, creşte şi cantitatea de muncă fie prin înmulţirea orelor de muncă, fie prin intensificarea muncii cerute într-un timp anumit, prin accelerarea mersului maşinilor etc.

Industria modernă a prefăcut micul atelier al meşterului patriarhal în marea fabrică a capitalistului industrial. Masele de muncitori îngrămădite în fabrică sunt organizate milităreşte. în calitate de soldaţi industriali de rând, ei sunt supuşi supravegherii unei ierarhii întregi de subofiţeri şi ofiţeri. Ei nu sunt numai robii clasei burgheze, ai statului burghez; ei sunt, zi cu zi şi ceas cu ceas, robiţi de maşină, de supraveghetor şi, mai ales, de fiecare burghez fabricant în parte. Cu cât acest despotism proclamă mai făţiş câştigul ca scop final, cu atât este mai meschin, mai duşmănos, mai revoltător.

Cu cât munca manuală cere mai puţină îndemânare şi mai puţină cheltuială de forţe, adică cu cât se dezvoltă mai mult industria modernă, cu atât mai mult e înlocuită munca bărbaţilor cu aceea a femeilor. Deosebirile de sex şi vârstă pierd valabilitatea socială cu privire la clasa muncitoare. Nu mai există decât

instrumente ale muncii, care pricinuiesc cheltuieli diferite, după vârstă şi sex.

Când exploatarea muncitorului de către fabricant şi-a atins scopul şi nimicitorul îşi primeşte salariul în bani peşin, tabără asupra lui celelalte părți din burghezie - proprietarul, negustorul, cămătarul etc.

Păturile de jos ale clasei mijlocii de până acum, micii industriaşi, micii negustori şi micii rentieri, meseriaşii şi țăranii, 'toate aceste clase cad în rândurile proletariatului, în parte din pricină că micul lor capital este insuficient pentru aplicarea procedeelor marii industrii şi este înfrânt de concurența cu capitaliştii rnai mari, în parte din pricină că îndemânarea lor tehnică este depreciată în moduri noi de producție. Proletariatul se recrutează astfel din toate clasele populației.

Proletariatul trece prin diferite trepte de dezvoltare. Lupta sa împotriva burgheziei începe odată cu existența sa.

La început luptă muncitori răzleți, apoi muncitorii unei fabrici, pe urmă muncitorii unei ramuri de muncă dintr-o localitate, împotriva burghezului care-i exploatează direct. Ei îşi îndreaptă atacurile nu numai împotriva relațiilor burgheze de producție; ei le îndreaptă împotriva a înseşi instrumentelor de producție; distrug mărfurile străine care le fac concurență, sfărâmă maşinile, dau foc fabricilor, caută să recucerească poziția pierdută a muncitorului medieval.

Pe treapta aceasta muncitorii formează o masă împrăştiată în întreaga țară şi fărâmițată de concurență. Concentrarea masivă a muncitorilor nu-i încă rezultatul propriei lor uniri, ci rezultatul unirii burgheziei, care, pentru a-şi ajunge propriile sale scopuri politice, trebuie, şi mai poate deocamdată, să pună în mişcare

întreg proletariatul. Pe această treaptă, aşadar, proletarii nu combat încă pe duşmanii lor, ci pe duşmanii duşmanilor lor, ei combat rămăşiţele monarhiei absolute, pe moşieri, burghezia neindustrială, pe micii burghezi. Toată mişcarea istorică este astfel concentrată în mâinile burgheziei; orice victorie cucerită în acest chip este victoria burgheziei.

Dar odată cu dezvoltarea industriei proletariatul nu creşte numai ca număr; el este concentrat în-mase tot mai mari; forţa lui creşte, şi el o simte tot mai mult. Interesele, condiţiile de viaţă înăuntrul proletariatului se nivelează din ce în ce mai mult, căci maşina şterge din ce în ce mai mult deosebirile de muncă şi comprimă salariul aproape pretutindeni la un nivel deopotrivă de scăzut. Concurenţa crescândă a burghezilor între ei şi crizele comerciale ce izvorăsc din concurenţă fac salariul muncitorilor din ce în ce mai nestabil; neîncetata perfecţionare a maşinilor într-un ritm tot mai accelerat face ca întreaga lor condiţie să devină tot mai nesigură; ciocnirile individuale dintre muncitor şi burghez iau tot mai mult caracterul unor ciocniri între două clase. Muncitorii încep prin a se coaliza împotriva burghezilor; ei se unesc să-şi apere salariul. Alcătuiesc chiar asociaţii cu caracter permanent pentru a se pregăti în vederea acestor eventuale rebeliuni; pe alocuri lupta ia forma de răscoale.

Din timp în timp înving muncitorii, dar numai trecător. Adevăratul rezultat al luptelor nu este succesul imediat, ci unirea mereu cerscândă a muncitorilor. Această unire este înlesnită prin mijloace de comunicaţii mereu mai numeroase, create de marea industrie şi care pun în legătură pe muncitorii din diferite localităţi. Iar simplul contact este suficient pentru ca numeroasele

lupte locale, care poartă pretutindeni acelaşi caracter, să fie centralizate într-o luptă națională, într-o luptă dintre clase. Orice luptă dintre clase este însă o luptă politică. Iar unirea, pentru înfăptuirea căreia cetățenii din evul mediu, cu drumurile lor vicinale, au avut nevoie de veacuri, este realizată de proletarii moderni, grație drumului de fier, în câțiva ani.

Această organizare a proletarilor în clasă şi, prin aceasta, în partid politic, este în fiecare moment sfărâmată din nou de concurența dintre muncitorii înşişi. Organizarea renaşte însă tot mai viguros, mai închegată, mai puternică. Folosindu-se de dezbinările din sânul burgheziei, organizarea proletarilor smulge burgheziei, sub formă de lege, recunoaşterea unora din interesele muncitoreşti. Aşa a fost dobândită legea de zece ore de muncă în Anglia.

în general ciocnirile din sânul vechii societăți grăbesc, în felurite chipuri, dezvoltarea proletariatului. Burghezia se găseşte într-o luptă neîncetată: la început împotriva aristocrației; mai târziu împotriva acelor părți chiar din burghezie ale căror interese vin în contrazicere cu progresul industriei; totdeauna împotriva burgheziei tuturor țărilor străine, în toate aceste lupte ea se vede silită să facă apel la proletariat, să recurgă la ajutorul lui, atrăgându-1 astfel în mişcarea politică. Ea însăşi oferă, aşadar, proletariatului propriile ei elemente de cultură, adică arme împotriva ei însăşi.

Apoi, după cum am văzut, prin progresul industriei, părți întregi din clasa stăpânitoare sunt aruncate în rândurile proletariatului sau cel puțin sunt amenințate în condițiile lor de existență. Şi acestea aduc proletariatului numeroase elemente de cultură.

în sfârşit, atunci când lupta dintre clase se apropie de deznodământ, procesul de descompunere înăuntrul clasei stăpânitoare, înăuntrul întregii societăţi vechi, ia un caracter atât de violent, atât de ascuţit, încât o mică parte din clasa stăpânitoare se desprinde de ea şi se alipeşte clasei revoluţionare, clasei care poartă în mâinile sale viitorul. Tot astfel cum odinioară o parte din nobilime a trecut la burghezie, acum o parte din burghezie trece la proletariat, şi anume o parte din ideologii burghezi, aceia care s-au ridicat până la priceperea teoretică a întregii mişcări istorice.

Dintre toate clasele care se găsesc în zilele noastre faţă în faţă cu burghezia, singur proletariatul este o clasă cu adevărat revoluţionară. Celelalte clase decad şi pier odată cu dezvoltarea marii industrii; proletariatul, dimpotrivă, este produsul ei cel mai specific.

Păturile mijlocii, micul industriaş, micul negustor, meşteşugarul, ţăranul, ei toţi combat burghezia pentru a salva de la pieire existenţa lor ca pături mijlocii. Ele nu sunt aşadar revoluţionare, ci conservatoare. Mai mult încă, ele sunt reacţionare, deoarece încearcă să întoarcă înapoi roata istoriei. Iar dacă acţionează în chip revoluţionar, o fac în vederea trecerii lor apropiate în rândurile proletariatului; ele nu apără astfel interesele lor prezente, ci interesele lor viitoare; ele părăsesc propriul lor punct de vedere pentru a şi-l însuşi pe acela al proletariatului.

Lumpenproletariatul, acest putregai pasiv al păturilor celor mai de jos ale vechii societăţi, este aruncat pe alocuri în vâltoarea mişcării de către o revoluţie proletară; din cauza ansamblului condiţiilor sale de existenţă el va înclina însă mai curând să se lase cumpărat pentru uneltiri reacţionare.

Condițiile de viață ale vechii societăți sunt deja distruse în condițiile de existență ale proletariatului. Proletarul este lipsit de proprietate; relațiile sale cu nevasta şi cu copiii nu mai au nimic cu relațiile de familie burgheze; munca industrială modernă, subjugarea modernă de către capital, aceeaşi în Anglia şi în Franța, în America şi în Germania, 1-a despuiat de orice caracter național. Legile, morala, religia sunt pentru dânsul tot atâtea prejudecăți burgheze, în spatele cărora se ascund tot atâtea interese burgheze.

Toate clasele care cucereau în trecut puterea căutau să-şi asigure poziția dobândită, supunând întreaga societate condițiilor care stăteau la baza modului lor de apropriere. Proletarii nu pot să cucerească forțele productive sociale decât desființând propriul lor mod de apropriere de până acum şi, prin aceasta, modul de apropriere de până acum în întregimea sa. Proletarii n-au nimic al lor de asigurat; ei au de nimicit toate garanțiile private, toate asigurările private existente.

Toate mişcările de până acum au fost mişcări ale unor minorități sau în interesul unor minorități. Mişcarea proletară este mişcarea de sine stătătoare a imensei majorități, în interesul imensei majorități. Proletariatul, stratul cel mai de jos al societății actuale, nu se poate ridica şi libera fără să arunce în.aer întreaga suprastructură a păturilor care alcătuiesc societatea oficială.

Deşi nu în fond, totuşi în formă lupta proletariatului împotriva burgheziei este mai întâi o luptă națională. Proletariatul din fiecare țară trebuie s-o sfârşească, firește, în primul rând cu propria sa burghezie.

Descriind fazele cele mai generale ale dezvoltării proletariatului, am urmărit războiul civil, mal mult sau

mai puțin ascuns, înăuntrul societății actuale, p$nă la punctul când aceasta răbufneşte într-o revoluție deschisă şi când, prin răsturnarea cu forța a burgheziei, proletariatul îşi întemeiază stăpânirea sa.

Toate societățile de până acum se sprijineau, după cum am văzut, pe antagonismul dintre clasele asupritoare şi clasele asuprite. Dar pentru a face cu putință asuprirea unei clase, trebuie să-i fi asigurat condițiile în care să-şi poată târî cel puțin existența de rob. Iobagul s-a ridicat în perioada iobăgiei la starea de membru al comunei, după cum micul burghez, sub jugul absolutismului feudal, s-a ridicat la starea de burghez. Muncitorul modern, dimpotrivă, în loc să se ridice odată cu progresul industriei, cade tot mai adânc chiar sub condițiile de trai ale propriei sale clase. Muncitorul devine pauper şi pauperismul se dezvoltă chiar mai repede decât populația şi bogăția. Din aceasta reiese limpede că burghezia nu este în stare să rămână mai departe clasa stăpânitoare în societate şi să impună societății, ca lege regulatoare, condițiile de existență ale propriei ei clase. Este incapabilă să stăpânească, fiindcă este incapabilă să asigure sclavului ei existența, chiar în limitele sclaviei lui, fiindcă este silită să-1 lase să cadă într-o situație în care ea trebuie să-1 hrănească, în loc să fie hrănită de dânsul. Societatea nu mai poate trăi sub stăpânirea burgheziei, adică existența burgheziei nu mai este compatibilă cu societatea.

Condiția esențială de existență şi de stăpânire a clasei burgheze este acumularea bogăției în mâini private, formarea şi înmulțirea capitalului; condiția de existență a capitalului este munca salariată. Munca salariată se sprijină, exclusiv, pe concurența muncitorilor între ei. Progresul industriei, al cărui

purtător involuntar şi pasiv este burghezia, înlocuieşte izolarea muncitorilor, izvorâtă din concurență, cu unirea lor revoluționară prin asociație. Cu dezvoltarea industriei mari se surpă aşadar, sub picioarele burgheziei, înseşi temeliile pe care ea produce şi-şi însuşeşte produsele. Burghezia dă naştere, înainte de toate, propriului ei gropar. Pieirea ei şi victoria proletariatului sunt deopotrivă de inevitabile.

II

PROLETARI ŞI COMUNIŞTI

Care este, în general, raportul dintre comunişti şi proletari?

Comuniştii nu alcătuiesc un partid deosebit de celelalte partide muncitoreşti.

Ei nu au interese separate de interesele întregului proletariat.

Ei nu proclamă principii deosebite după are să modeleze mişcarea muncitorească.

Comuniştii se deosebesc de celelalte partide proletare numai prin aceea că, pe de o parte, în diferitele lupte naţionale ale proletarilor ei scot în evidenţă, şi fac să se impună interesele comune şi independente de naţionalitate ale întregului proletariat; pe de altă parte, prin aceea că, pe diferitele trepte de dezvoltare ale luptei dintre proletariat şi burghezie, ei reprezintă întotdeauna interesele mişcării în totalitatea ei.

Comuniştii sunt, aşadar, din punct de vedere practic, partea cea mai hotărâtă a partidelor muncitoreşti din toate ţările, partea care împinge mişcarea mereu înainte; din punct de vedere teoretic, ei au faţă de restul masei proletariatului superioritatea înţelegerii limpezi a condiţiilor, a mersului şi a rezultatelor generale ale mişcării proletare.

Scopul imediat al comuniştilor este acelaşi ca şi al tuturor celorlalte partide proletare: constituirea proletariatului ca clasă, răsturnarea stăpânirii burgheze, cucerirea puterii politice de către proletariat.

Principiile teoretice ale comuniştilor nu se bizuie nicidecum pe idei, pe principii inventate sau descoperite de cutare sau cutare reformator al lumii.

Ele nu sunt decât expresia generală a condiţiilor de fapt ale unei lupte de clasă existente, ale unei mişcări istorice ce se desfăşoară sub ochii noştri. Desfiinţarea relaţiilor de proprietate de până acum nu este un caracter distinctiv al comunismului.

Toate relaţiile de proprietate au fost supuse unei schimbări istorice necontenite, unei permanente transformări istorice.

Revoluţia franceză, de pildă, a desfiinţat proprietatea feudală în folosul celei burgheze.

Ceea ce caracterizează comunismul nu este desfiinţarea proprietăţii în general, ci desfiinţarea proprietăţii burgheze.

Proprietatea privată burgheză modernă este însă ultima şi cea mai desăvârşită expresie a modului de producţie şi de apropriere a produselor, întemeiat pe antagonisme de clasă, pe exploatarea unora de către ceilalţi.

în acest înţeles comuniştii pot rezumă teoria lor într-o singură formulă: desfiinţarea proprietăţii private.

Ni s-a imputat nouă, comuniştilor, că am voi să desfiinţăm proprietatea personală dobândită prin muncă proprie, proprietate care ar alcătui temelia oricărei libertăţi individuale, a oricărei activităţi şi a independenţei personale.

Proprietatea câştigată, agonisită, dobândită prin muncă proprie! Vorbiţi oare de proprietatea micului burghez, a micului producător rural, premergător ce[1] ei burgheze? N-avem nevoie s-o desfiinţăm: dezvoltarea industriei a desfiinţat-o şi o desfiinţează zilnic.

Sau vorbiți de proprietatea privată burgheză modernă?

Dar munca salariată, munca proletarului, îi creează oare acestuia vreo proprietate? Câtuşi de puțin. Ea creează capitalul, adică proprietatea care explotează munca salariată şi care nu se poate înmulți decât cu condiția de a produce muncă salariată nouă, pentru a o exploata din nou. In forma sa actuală, proprietatea se mişcă în antagonismul dintre capital şi munca salariată. Să privim ambele laturi ale acestui antagonism.

A fi capitalist înseamnă a ocupa în producție nu numai o poziție pur personală, ci şi o poziție socială. Capitalul este un produs colectiv şi nu poate fi pus în mişcare decât prin activitatea comună a numeroşi membri ai societății, ba, în ultimă instanță, numai prin activitatea comună a tuturor membrilor societății.

Capitalul nu este deci o forță personală, ci o forță socială.

Aşadar, atunci când capitalul este transformat în proprietate colectivă, aparținând tuturor membrilor societății, nu proprietatea personală se transformă în proprietate socială; numai caracterul social al proprietății se transformă. Ea pierde caracterul de clasă.

Să trecem la munca salariată.

Prețul mijlociu al muncii salariate este minimul de salariu, adică totalul mijloacelor de existență necesare pentru a menține pe muncitor în viață ca muncitor. Deci ceea ce muncitorul salariat îşi însuşeşte prin activitatea sa îi ajunge numai pentru a-şi reproduce existența. Noi nu voim nicidecum să desființăm acest mod personal de însuşire a produselor muncii, menit să reproducă existența imediată, mod de însuşire care nu aduce nici un surplus ce ar putea să dea naştere la dominarea

muncii străine. Noi voim să desființăm numai caracterul mizer al acestui mod de însuşire, care face ca muncitorul să nu trăiască decât pentru a mări capitalul şi să trăiască numai în măsura în care o cere interesul clasei stăpânitoare.

în societatea burgheză munca vie nu este decât un mijloc de a mări munca acumulată. In societatea comunistă, munca acumulată nu este decât un mijloc de a lărgi, de â îmbogăți, de a ridica pe o treaptă mai înaltă procesul de viață al muncitorilor.

In societatea burgheză trecutul domină deci prezentul; în societatea comunistă, prezentul domină trecutul, în societatea burgheză, capitalul este independent şi personal, pe când individul activ este dependent şi impersonal.

Şi desființarea acestei stări de lucruri burghezia o numeşte desființarea individualității şi a libertății! Şi eu drept cuvânt. Este vorba, ce-i drept, de desființarea individualității burgheze, a independenței burgheze şi a libertății burgheze.

Prin libertate se înțelege, în sânul relațiilor de producție burgheze de astăzi, comerțul liber, cumpărare şi vânzare liberă.

Dacă dispare însă negoțul, atunci dispare şi negoțul liber. Vorbăria despre negoțul liber, ca şi toate celelalte trâmbițări ale burgheziei noastre despre libertate au, în genere, un înțeles numai în raport cu negoțul încătuşat, cu orăşanul asuprit din evul mediu, nu însă în raport cu desființarea de^către comunism a negoțului, a relațiilor de producție burgheze şi a burgheziei însăşi.

Vă îngroziți că voim să desființăm proprietatea privată. Dar în societatea voastră actuală proprietatea privată este desființată pentru nouă zecimi din membrii

, săi; ea există tocmai datorită faptului că nu există pentru nouă zecimi. Ne imputați deci că vrem să desființăm o proprietate care presupune ca o condiție necesară lipsa de proprietate pentru majoritatea imensă a societății.

Cu alte cuvinte, ne învinuiți că voim desființarea proprietății voastre, într-adevăr o voim.

Din momentul în care munca nu mai poate fi transformată în capital, bani, rentă funciară, pe scurt -într-o putere socială ce poate fi monopolizată, adică din momentul în care proprietatea personală nu se mai poate preface în proprietate burgheză, - din acest moment, declarați voi, individualitatea ar fi desființată.

Mărturisiți, prin urmare, că atunci când vorbiți de individ nu înțelegeți pe nimeni altul decât pe burghez, adică pe proprietarul burghez. Acest individ trebuie, fără discuție, desființat.

Comunismul nu ia nimănui putința de a-şi însuşi produse sociale, el ia numai putința ca prin această însuşire să fie subjugată munca străină

S-a obiectat că prin desființarea proprietății private va înceta orice fel de activitate şi că o lenevie generală va cuprinde lumea.

Dacă ar fi aşa, demult societatea burgheză ar fi pierit în trândăvie, căci cei ce lucrează într-însa nu agonisesc, iar cei care agonisesc nu lucrează. Toate aceste temeri se reduc la tautologia că nu mai există muncă salariată odată ce nu mai există capital.

Toate obiecțiunile îndreptate împotriva modului comunist de însuşire şi de producție a produselor materiale au fost extinse şi asupra însuşirii şi producției produselor intelectuale, întocmai după cum pentru burghezie desființarea proprietății de clasă înseamnă desființarea producției înşăşi, tot astfel pentru dânsul

dispariția culturii de clasă este identică cu dispariția culturii în general.

Cultura, a cărei pierdere o deplânge, nu este pentru uriaşa majoritate decât o educație ce preface pe om în maşină.

Nu vă certați însă cu noi, măsurând desființarea proprietății burgheze cu măsura concepțiilor voastre burgheze despre libertate, cultură, drept etc. Ideile voastre înseşi sunt produse ale relațiilor burgheze de producție şi de proprietate, întocmai după cum şi dreptul vostru nu este decât voința clasei voastre ridicată la rangul de lege, o voință al cărei conținut este dat în condițiile materiale de existență ale clasei voastre.

Concepția interesată prin care prefaceți relațiile voastre de producție şi de proprietate, din relații istorice, ce apar şi dispar odată cu dezvoltarea procesului de producție, în legi eterne ale naturii şi ale rațiunii, această concepție a voastră e comună tuturor claselor stăpânitoare dispărute. Ceea ce pricepeți cu* privire la proprietatea antică, ceea ce pricepeți cu privire la proprietatea feudală nu vă mai este dat să pricepeți când e vorba de proprietatea burgheză.

Desființarea familiei! Până şi cei mai radicali se indignează în fața acestei infame intenții a comuniştilor.

Pe ce se întemeiază familia de astăzi, familia burgheză? Pe capital, pe câştigul privat, în forma deplin dezvoltată, ea există numai pentru burghezie; ea îşi găseşte însă completarea în desființarea silită a familiei pentru proletari şi jn prostituția publică.

Familia burghezului dispare, firește, odată cu dispariția acestei completări a ei, ambele dispar odată cu dispariția capitalului.

Ne imputați că vrem să desființăm exploatarea copiilor de către părinții lor? Mărturisim această crimă.

Dar voi spuneți că noi desființăm cele mai'intime legături, înlocuind educația din familie cu cea socială.

Oare educația voastră nu este determinată şi ea de societate? De împrejurările sociale în care dați educație, de amestecul mai direct sau mai indirect al societății prin mijlocirea şcolii etc.? Comuniştii nu inventează influența societății asupra educației; ei îi schimbă doar caracterul; ei smulg educația de sub influența clasei stăpânitoare.

Frazeologia burgheză asupra familiei şi a educației, asupra legăturii intime dintre părinți şi copii 'devine cu atât mai dezgustătoare cu cât de pe urma marii industrii se destramă tot mai mult legăturile de familie pentru proletari, iar copiii sunt prefăcuți în simple articole de negoț şi unelte de muncă.

Dar voî, comuniştii, vreți să introduceți comunizarea ' femeii, - ne strigă în cor întreaga burghezie.

Burghezul vede în soția lui o simplă unealtă de producție. El aude că uneltele de producție urmează să fie exploatate în comun şi nu-şi poate, firește, închipui altceva decât că soarta comunizării va lovi şi pe femei.

El nici nu bănuieşte că este vorba tocmai de a desființa starea de simplă unealtă de producție a femeilor.

De altfel, nimic nu este mai ridicol decât groaza ultramorală a burghezilor noştri față de pretinsa comunizare oficială a femeii de către comunişti. Comuniştii *nu* au nevoie să introducă comunizarea femeii; ea a existat aproape întotdeauna.

Burghezii noştri, care nu se mulțumesc că au la dispoziție femeile, şi fiicele proletarilor lor, fără să mai

vorbim de prostituția oficială, găsesc o plăcere de căpetenie în a-şi seduce reciproc soțiile.

Căsătoria burgheză este în realitate comunizarea femeii măritate. Comuniştilor li s-ar putea imputa cel mult că, în locul comunizării fățarnice, ascunse, ar voi să introducă comunizarea oficială şi pe față a femeii De altfel, se înțelege de la sine că prin desființarea relațiilor de producție de azi dispare şi comunizarea femeii izvorâtă din aceste relații, adică prostituția oficială şi neoficială.

Comuniştilor li s-a mai imputat ea ar voi să desființeze patria, naționalitatea.

Muncitorii nu au patrie. Lor nu li se poate lua ceea ce nu au. Proletariatul, trebuind să cucerească mai întâi puterea politică, să se ridice la rangul de clasă națională, să se constituie el însuşi ca națiune, este național prin acest fapt, cu toate că nicidecum în înțelesul burghez.

Demarcările naționale şi antagonismele dintre popoare dispar din ce în ce mai mult odată cu dezvoltarea burgheziei, a libertății comerțului, a pieței mondiale, a uniformității producției industriale şi a condițiilor de viață corespunzătoare.

Domnia proletariatului le va face să dispară şi mai mult încă. Acțiunea unită, cel puțin a țărilor civih'zate, este una dîn primele condiții ale dezrobirii sale.

în măsura în care va fi desființată exploatarea unui individ de către celălalt, va fi desființată şi exploatarea unei națiuni de către alta.

Odată cu dispariția, în sânul națiunii, a antagonismului dintre clase, va dispărea şi dușmănia dintre națiuni.

învinuirile aduse comunismului, din punct de vedere religios, filosofic şi ideologic în general, nu merită o discuţie mai amănunţită.

Este oare nevoie de o adâncă pricepere pentru a vedea că odată cu condiţiile de trai ale oamenilor, cu relaţiile lor sociale, cu existenţa lor socială se schimbă şi reprezentările, concepţiile şi noţiunile lor, se schimbă, într-un cuvânt, şi conştiinţa lor?

Ce alta ne arată istoria ideilor decât că producţia intelectuală se preface odată cu cea materială? Ideile dominante ale unei epoci au fost întotdeauna numai ideile clasei dominante.

Se vorbeşte despre idei care revoluţionează o întreagă societate; prin aceasta se exprimă numai faptul că în sânul vechii societăţi s-au format elementele unei societăţi noi, că dispariţia vechilor condiţii de trai merge mână în mână cu dispariţia vechilor idei.

Pe vremea decadenţei „lumii antice, religiile vechi fură învinse de religia creştină. Când în secolul al XVIII-lea ideile creştine fură învinse de ideile raţionalismului, societatea feudală lupta pe viaţă şi pe moarte cu burghezia pe atunci revoluţionară. Ideile de libertate a conştiinţei şi a religiei nu exprimau decât domnia liberei concurenţe pe tărâmul conştiinţei.

„Dar" - se va spune - „ideile religioase, morale, filosofice, politice, juridice etc. s-au modificat desigur în cursul dezvoltării istorice. Religia, morala, filosofia, politica, dreptul s-au menţinut întotdeauna de-a lungul acestor schimbări.

în afară de aceasta mai există adevăruri eterne, ca: libertate, dreptate etc., care sunt comune tuturor stărilor sociale. Comunismul desfiinţează însă adevărurile eterne; el desfiinţează religia, morala, în loc să le dea o

formă nouă; el contrazice aşadar toată dezvoltarea istorică de până acum."

La ce se reduce această învinuire? Istoria întregii societăţi de până acum s-a desfăşurat în antagonisme de clasă, care, în diferite epoci, luau forme diferite.

Dar orice forme ar fi luat aceste antagonisme, exploatarea unei părţi din societate de către cealaltă constituie un fapt care este comun tuturor veacurilor trecute. Nu e deci de mirare că conştiinţa socială a tuturor veacurilor, în ciuda diversităţii şi a varietăţii, se mişcă în anumite forme comune, în forme de conştiinţă, care se vor dizolva cu desăvârşire numai odată cu deplina dispariţie a antagonismului de clasă.

Revoluţia comunistă este ruptura cea rnai radicală cu relatiile.de proprietate moştenite din trecut; nu e deci de mirare că în cursul dezvoltării ei se produce ruptura cea mai radicală cu ideile tradiţionale.

Să lăsăm însă obiecţiile ridicate de burghezie împotriva comunismului.

După cum am văzut mai sus, primul pas în revoluţia muncitorească este ridicarea proletariatului la rangul de clasă stăpânitoare, este cucerirea democraţiei.

Proletariatul va folosi domnia lui poljtică pentru a smulge burgheziei, pas cu pas, întreg capitalul, pentru a centraliza toate uneltele de producţie în mâinile statului, adică în mâinile proletariatului organizat ca clasă stăpânitoare, şi pentru a mări, cât se poate de repede, masa forţelor de producţie.

La început acest lucru nu poate avea loc, fireşte, decât printr-o încălcare despotică a dreptului de proprietate şi a relaţiilor de producţie burgheze, adică prin măsuri care, din punct de vedere economic, apar neîndestulătoare şi de nesusţinut, dar care se depăşesc

singure în decursul mişcării şi care, ca mijloc pentru prefacerea întregului mod de producţie, sunt inevitabile.

Aceste măsuri vor fi, se-nţejege, diferite în diferitele ţări.

în ţările cele mai înaintate va fi totuşi posibilă aproape pretutindeni aplicarea măsurilor următoare:

1. Exproprierea proprietăţii «funciare şi întrebuinţarea rentei funciare pentru cheltuielile de stat.
2. Puternic impozit progresiv.
3. Desfiinţarea dreptului de moştenire.
4. Confiscarea proprietăţii tuturor emigranţilor şi rebelilor.
5. Centralizarea creditului în mâinile statului, cu ajutorul unei bănci naţionale cu capital de stat şi cu monopol exclusiv.
6. Centralizarea mijloacelor de transport în mâinile statului.
7. înmulţirea întreprinderilor de stat, a uneltelor de producţie, desţelenirea şi ameliorarea pământului după un plan comun.
8. Obligativitatea muncii pentru toţi, organizarea de armate industriale, îndeosebi pentru agricultură.
9. Contopirea muncii agricole şi a celei industriale, măsuri cu scopul de a înlătura treptat contradicţia dintre sat şi oraş.
10. Educaţie publică şi gratuită a tuturor copiilor. Interzicerea muncii copiilor în fabrică, în forma ei actuală, îmbinarea educaţiei cu producţia materială etc.

Când în cursul dezvoltării vor fi dispărut diferenţele de clasă şi întreaga producţie va fi fost concentrată în mâinile indivizilor asociaţi, atunci puterea publică va pierde caracterul ei politic. Puterea politică propriu-zisă

este puterea organizată a unei clase pentru asuprirea alteia. Când proletariatul, în lupta lui împotriva burgheziei, se uneşte în mod necesar în clasă, când devine, prin revoluție, clasă dominantă şi, ca clasă dominantă, desfiinţează cu forța vechile relații de producție, atunci el desfiinţează, odată cu aceste relații de producție, şi condițiile de ' existență ale antagonismului de clasă, al claselor în genere, şi, prin aceasta, propria sa stăpânire de clasă.

Locul vechii societăți burgheze, cu' clasele şi . antagonismele ei de clasă, îl ia o asociație în care dezvoltarea liberă a fiecăruia este condiția pentru dezvoltarea liberă a tuturora.

III

LITERATURA SOCIALISTĂ ŞI COMUNISTĂ *1. Socialismul reacţionar*

a) Socialismul feudal

Aristocraţia franceză şi cea engleză erau chemate, prin poziţia lor istorică, să scrie pamflete împotriva societăţii moderne burgheze, în revoluţai franceză din Iulie 1830 şi în mişcarea engleză pentru reformă, aristocraţia a fost din nou învinsă de duşmănitul parvenit burghez. Nu mai putea fi vorba de o luptă politică serioasă. Aristocraţiei nu-i rămăsese decât lupta literară. Dar şi în domeniul literaturii devenise cu neputinţă vechea frazeologie de pe timpul Restauraţiei. Pentru a stârni simpatie, aristocraţia trebuia să treacă,cu vederea, în aparenţă, interesele ei şi să-şi formuleze actul de acuzare împotriva burgheziei numai în interesul clasei muncitoare exploatate. Ea îşi pregătea astfel satisfacţia de a elabora pamflete împotriva noului ei stăpân şi de a strecura prorociri mai mult sau mai puţin sinistre la adresa lui.

în felul acesta a luat naştere socialismul feudal, amestec de tânguială şi de batjocură, de ecou al trecutului şi de ameninţare a viitorului, nimerind uneori burghezia în inimă prin critica-i amară, spirituală şi distrugătoare, dar făcând totdeauna o impresie comică prin incapacitatea-i absolută de a înţelege mersul istoriei moderne.

Aristocrații fluturau ca drapel traista proletară pentru a strânge în urma lor'poporul. Dar de câte ori îi urma, poporul zărea pe posteriorul lor vechile blazoane feudale şi se împrăştia râzând în hohote şi fără respect.

O parte din legitimiştii francezi şi „Tânăra Anglie" au oferit acest spectacol.

Atunci când feudalii demonstrează că modul lor de exploatare era altfel alcătuit decât exploatarea burgheză, ei uită doar faptul că ei exploatau în condiții şi împrejurări cu totul deosebite şi deja apuse. Atunci când ei dovedesc că sub stăpânirea lor proletariatul modern nu a existat, ei uită că tocmai burghezia modernă a fost un vlăstar necesar al orânduirii lor sociale.

De altfel ei ascund atât de puțin caracterul reacționar al criticii lor, încât învinuirea lor capitală împotriva burgheziei constă tocmai în aceea că sub regimul ei se dezvoltă o , clasă care va face să sară în aer întreaga ordine socială veche.

Ei nu învinuiesc atât burghezia că a creat un proletariat în genere, cât o învinuiesc că a creat un proletariat revoluționar.

De aceea, în practica politică, ei iau parte la toate măsurile violente împotriva clasei muncitoare, iar în viața de toate zilele sunt gata, în ciuda frazeologiei lor umflate, să culeagă merele de aur şi să renunțe la credință, iubire şi onoare în schimbul negoțului cu lână, sfeclă şi rachiu.

După cum popa mergea totdeauna mână în mână cu feudalul, tot astfel şi socialismul popesc merge alături de socialismul feudal.

Nimic mai uşor decât a da un lustru socialist ascetismului creştin. Oare n-a tunat şi creştinismul împotriva proprietății private, a căsătoriei şi a statului?

Oare nu a propovăduit el în locul acestora caritatea şi cerşetoria, celibatul şi înăbuşirea patimilor trupeşti, viaţa de chilie şi biserica? Socialismul creştin nu-i decât aghiasma cu care popa sfinţeşte necazul aristocratului.

b) Socialismul mic-burghez

Aristocraţia feudală nu-i singura clasă care a fost răsturnata de burghezie şi ale cărei condiţii de viaţă s-au atrofiat şi au pierit în societatea modernă burgheză. Târgoveţii din evul mediu şi mica ţărănime au fost predecesorii burgheziei moderne, în ţările cu o industrie şi cu un comerţ mai puţin dezvoltate, această clasă continuă să vegeteze alături de burghezia în creştere.

în ţările în care s-a dezvoltat civilizaţia modernă, s-a format o nouă mică burghezie, care oscilează între proletariat şi burghezie; ea se regenerează mereu ca o parte întregitoare a societăţii burgheze, dar membrii ei sunt azvârliţi mereu de concurenţă în rândurile proletariatului; mai mult, cu dezvoltarea marii industrii ei văd apropiindu-se momentul când vor dispărea cu desăvârşire ca fracţiune independentă a societăţii moderne şi vor fi înlocuiţi, în comerţ, în manufactură şi în agricultură, prin supraveghetori şi servitori.

în ţări în care clasa ţărănească alcătuieşte mai mult de jumătate din populaţie, ca, de pildă, în Franţa, era firesc că scriitorii care se pronunţau în favoarea proletariatului şi împotriva burgheziei să aplice, în critica făcută de ei regimului burghez, etalonul micului burghez şi al micului cultivator şi să ia partea muncitorilor din punctul de vedere al micii burghezii, în felul acesta a luat naştere socialismul mic-burghez.

Sismondi e şeful acestei literaturi nu numai pentru Franța, dar şi pentru Anglia.

Acest socialism analiza cu multă perspicacitate contrazicerile din sânul relațiilor de producție moderile. El demasca apologia fățarnică a economiştilor. El dovedea, fără posibilitate de contrazicere, urmările distrugătoare ale maşinismului şi ale diviziunii muncii, concentrarea capitalurilor şi a proprietății funciare, supraproducția, crizele, pieirea inevitabilă a micilor burghezi şi țărani, mizeria proletariatului, anarhia în producție, strigătoarele disproporții în distribuția bogățiilor, războiul industrial nimicitor dintre națiuni, descompunerea vechilor moravuri, a vechilor relații familiale, a vechilor naționalități.

După conținutul său pozitiv, acest socialism doreşte, însă, sau să restabilească vechile mijloace de producție şi de schimb şi, odată cu ele, vechile relații de proprietate şi vechea societate sau să închidă din nou, cu forța, mijloacele modeme de producție şi de schimb în cadrul vechilor relații de proprietate, care au fost şi trebuiau să fie sfărâmate de aceste mijloace, în ambele cazuri acest socialism este în acelaşi timp reacționar şi utopic.

Corporații în manufactură, gospodărie patriarhală la țară - iată ultimul lui cuvânt. '

In dezvoltarea sa ulterioară, acest curent s-a împotmolit într-o jalnică neputință.

c) Socialismul german, sau „Adevărat"

Literatura socialistă şi comunistă din Franța, care a luat naştere sub presiunea unei burghezii stăpânitoare şi este expresia literară a luptei împotriva acestei stăpâniri,

a fost introdusă în Germania pe vremea când burghezia tocmai începuse lupta împotriva absolutismului feudal. -

Filosofi, semifilosofi şi literaţi germani se aruncară cu lăcomie asupra acestei literaturi, uitând însă că odată cu introducerea acestor scrieri din Franţa nu fuseseră introduse simultan în Germania şi condiţiile de viaţă de acolo. Faţă de stările din Germania, literatura franceză pierdu orice semnificaţie •practică • imediată şi luă o înfăţişare curat literară. Ea trebuia să apară ca o speculaţie stearpă asupra adevăratei societăţi, asupra realizării naturii omeneşti. Astfel, revendicările primei revoluţii franceze avură pentru filosofii germani ai secolului al XVIII-lea numai înţelesul unor cerinţe ale „raţiunii practice" în general, iar manifestările voinţei burgheziei revoluţionare din Franţa aveau, în ochii lor, îrjsemnătatea unor legi ale voinţei pure, ale voinţei aşa cum ea trebuie să fie, ale adevăratei voinţe omeneşti.

Activitatea exclusivă a literaţilor germani consta în a pune de acord ideile noi franceze cu vechea lor conştiinţă filosofică, sau, mai bine zis, în a-şi însuşi, din punctul lor de vedere filosofic, ideile franceze.

Ei îşi însuşiră aceste idei în acelaşi fel în care, în general, îţi însuşeşti o limbă străină: prin traducere.

Se ştie cum peste manuscrisele operelor clasice din vremurile antichităţii păgâne, călugării aşterneau poveştile searbăde despre sfinţii catolici. Literaţii germani procedară invers cu literatura profană franceză. Ei scriau nerozia lor filosofică pe dosul originalului francez. De pildă, pe dosul criticii franceze a relaţiilor băneşti ei scriau „înstrăinarea naturii umane", pe dosul criticii franceze a statului burghez ei scriau „desfiinţarea stăpânirii universalului abstract" etc.

Această frazeologie filosofică, substituită dezvoltărilor critice franceze, fii botezată de ei „filosofîa acțiunii", „adevăratul socialism", „știința germană a socialismului", Justificarea filosofică a socialismului" etc.

In felul acesta literatura socialisto-comunistă franceză a fost de-a dreptul emasculată. Şi deoarece în mâna Germanului ea înceta să exprime lupta unei clase împotriva alteia, Germanul era convins că biruise „unilateralitatea franțuzească", că el apăra, în locul unor adevărate trebuințe, trebuința de adevăr, iar în locul intereselor proletariatului, interesele ființei umane, ale omului în general, ale omului care nu aparține nici unei clase, care nici nu aparține realității, ci negurilor fanteziei filosofice.

Acest socialism german, care lua atât de solemn în serios stângacele sale exerciții şcolăreşti şi le trâmbița în lumea mare, îşi pierdu însă puțin câte puțin nevinovăția sa pedantă.

Lupta burgheziei germane, mai cu seamă a celei prusace, împotriva feudalilor şi a monarhiei absolute, cu alte cuvinte mişcarea liberală, deveni mai serioasă.

„Adevăratului" socialism i se ivise, astfel, prilejul dorit de a opune mişcării politice revendicările socialiste, de a arunca blestemele tradiționale împotriva liberalismului, împotriva statului reprezentativ, împotriva concurenței burgheze, a libertății burgheze a presei, a dreptului burghez, a libertății şi egalității burgheze şi de a propovădui maselor populare că în această mişcare burgheză ele nu aveau nimic de câştigat, ci, dimpotrivă, totul de pierdut. Socialismul german uită la timp că critica franceză, al cărei ecou stupid era el însuşi, presupune societatea modernă

burgheză, cu condiţiile materiale de existenţă corespunzătoare şi cu constituţia politică potrivită lor, adică toate acele premise care în Germania abia trebuiau cucerite.

Acest socialism a servit guvernelor absolutiste germane cu întregul lor cortegiu de popi, pedagogi, junkeri şi birocraţi drept sperietoare bine venită împotriva burgheziei ce se ridica ameninţătoare.

El alcătuia un supliment dulceag la crudele lovituri de bici şi la ploaia de gloanţe cu care aceleaşi guverne reprimau revoltele muncitorilor germani.

Dacă „adevăratul" socialism deveni astfel o armă în mâinile guvernelor împotriva burgheziei germane, el reprezenta în mod direct şi un interes reacţionar, interesul târgoveţilor germani, în Germania, mica burghezie, care îşi are obârşia în secolul al XVI-lea şi care de atunci reapare tot mereu în diferite forme, alcătuieşte de fapt temelia socială a stării de lucruri existente.

Păstrarea ei înseamnă păstrarea stării de lucruri existente în Germania. Ea îşi aşteaptă cu groază, de la dominaţia industrială şi politică a burgheziei, pieirea sigură pe de o parte ca urmare' a concentrării capitalului, iar pe de altă parte prin ivirea unui proletariat revoluţionar. Ei i se părea că „adevăratul" socialism va omorî cu o singură lovitură doi iepuri. El se răspândi ca o epidemie.

Ţesut din păienjeniş speculativ, brodat cu flori retorice literare şi îmbibat cu rouă sentimentală, acest veşmânt fantastic cu care socialiştii germani îşi învăluiau cele câteva „adevăruri eterne" osificate n-a făcut decât să sporească desfacerea mărfii în mijlocul acestui public.

La rândul său, socialismul german şi-a înțeles din ce în ce mai bine misiunea sa de a fi reprezentantul pompos al acestei mici burghezii de târgoveți.

El proclamă națiunea germană,ca prototip al națiunii, iar pe filistinul german ca prototip al omului. Fiecărei ticăloşii a acestuia el îi atribuia un înțeles ascuns, un înțeles superior, socialist, care o prefăcea în contrariul ei. El trase consecința ultimă, ridicându-se de-a dreptul împotriva orientării „brutal destructive" a comunismului şi proclamând sublima sa imparțialitate mai presus de toate luptele de clasă, Toate pretinsele publicații socialiste şi comuniste care circulau în Germania aparțin, cu foarte puține excepții, domeniului acestei literaturi murdare şi dizolvante.

v

2. Socialismul conservator sau burghez

O parte din burghezie doreşte să tămăduiască relele sociale pentru a asigura existența societății burgheze.

Aici găsim: economişti, fîlantrppi, umanitarişti, oameni doritori de a îmbunătăți situația claselor muncitoare, organizatori de binefaceri, protectori de animale, fondatori de societăți de temperanță, reformatori de cafenea, în cele mai diferite forme. Acest socialism burghez a fost chiar elaborat sub formă de sisteme complete.

De pildă citățm „Philosophie de la misere a lui Proudhon".

Burghezii socialişti voiesc condițiile de existență ale societății moderne fără luptele şi primejdiile care decurg neapărat din ea. Ei vor societatea actuală, fără elementele care o revoluționează şi o descompun. Ei vor burghezia, fără proletariat. Burghezia, firește, priveşte

lumea în care domneşte drept cea mai bună dintre lumi. Socialismul burghez elaborează această concepție consolatoare într-un sistem mai mult sau mai puțin complet. Când el pofteşte proletariatul să înfăptuiască sistemele sale şi să păşească în noul Ierusalim, el nu-i cere de fapt decît să rămână în cadrul societății actuale, dar să lepede concepțiile sale duşmănoase despre această societate.

' O altă formă, mai puțin sistematică, însă mai practică , a acestui socialism caută să compromită în ochii clasei muncitoare orice mişcare revoluționară, demonstrându-i că ei îi poate folosi nu cutare sau cutare schimbare politică, ci numai o schimbare a condițiilor materiale de trai, a condițiilor economice. Prin schimbarea Condițiilor materiale de trai acest socialism nu înțelege însă nicidecum desființarea relațiilor de producție burgheze, care nu poate fi înfăptuită decât pe cale revoluționară, ci îmbunătățiri administrative realizate pe fundamentul acestor relații de **producție,** adică îmbunătățiri care nu schimbă nimic în raportul dintre capital şi munca salariată, ci care, în cazul cel mai bun, micşorează pentru burghezie cheltuielile stăpânirii ei şi-i simplifică bugetul.

Socialismul burghez îşi atinge desăvârşirea abia atunci cîrid devine o simplă figură retorică.

Comerțul liberi în interesul clasei muncitoare; taxe vamale protecționiste! în interesul clasei muncitoare; închisori cu reginî celular! în interesul clasei muncitoare - iată ultimul şi singurul cuvânt sincer al socialismului burghez.

Socialismul burghez constă tocmai în afirmația că burghezii simt burghezi, - în interesul clasei muncitoare.

.

3. Socialismul şi comunismul critico-utopic

Nu vorbim aici de literatura care a exprimat, în toate marile revoluţii moderne, revendicările proletariatului (scrierile lui Babeuf etc).

Primele încercări ale proletariatului - întreprinse într-o vreme de fierbere generală, în perioada răsturnării societăţii feudale - de a realiza direct interesele sale de clasă au dat greş în chip necesar, din pricină că proletariatul era el însuşi nedezvoltat, ca şi din pricină că lipseau condiţiile materiale pentru eliberarea sa, care sunt abia produsul epocii burgheze. Literatura revoluţionară care a însoţit aceste prime mişcări ale proletariatului a fost în mod necesar reacţionară prin conţinutul ei. Ea propovăduieşte un ascetism general şi un egalitarism primitiv.

Sistemele socialiste şi comuniste propriu-zise, sistemele lui Saint-Simon, Fourier, Owen etc., apar în prima perioadă, 'încă neevoluată, a luptei dintre proletariat şi burghezie, pe care am descris-o mai sus (vezi „Burghezie şi proletariat").

Inventatorii acestor sisteme văd, ce-i drept, antagonismul dintre clase, precum şi s acţiunea elementelor dizolvante din însuşi sânul societăţii dominante. Dar de partea proletariatului ei nu zăresc nici o iniţiativă istorică, nici o mişcare politică proprie, independentă.

Deoarece dezvoltarea antagonismului de clasă progresează paralel cu dezvoltarea industriei, ei nu putuseră găsi condiţiile materiale pentru dezrobirea proletariatului şi se străduiseră să găsească o ştiinţă socială, legi sociale, pentru ca să creeze aceste condiţii.

In locul activității sociale trebuia să treacă activitatea lor inventivă personală; în locul condițiilor istorice de dezrobire, condiții fanteziste; în locul organizării treptate a proletariatului ca clasă, o organizare anume urzită a societății. Viitoarea istorie mondială se reduce pentru ei la propagarea şi la realizarea practică a planurilor lor sociale.

Ei îşi dădeau seama, ce-i drept, că planurile lor reprezintă, înainte, de toate, interesele clasei muncitoare, ca aceea care suferă cel mai mult. Pentru dânşii proletariatul există numai sub acest aspect, al clasei care suferă cel mai mult.

Forma neevoluată a luptei de clasă ca şi propria lor poziție socială îi face însă să se creadă mai presus de orice fel de antagonism de clasă. Ei vor să îmbunătățească situația tuturor membrilor societății, chiar şi a celor mai bine situați. De aceea ei apelează necontenit la întreaga societate fără deosebire, ba chiar de preferință la clasa stăpânitoare. Ajunge, pare-se, să le înțelegi doar sistemul, pentru a-1 recunoaşte ca fiind cel mai bun plan cu putință al celei mai bune societăți cu putință.

Ei resping de aceea orice fel de acțiune politică şi mai cu seamă revoluționară; ei vor să-şi atingă țelul pe cale paşnică şi încearcă, prin mici experiențe, sortite firește a da greş, prin puterea exemplului, să deschidă calea pentni noua evanghelie socială.

Zugrăvirea fantezistă a societății" viitoare, ce se produce într-o vreme când proletariatul este încă foarte puțin dezvoltat, când el însuşi concepe încă[1] în chip fantezist propria sa poziție - este produsul primelor aspirații instinctive ale proletariatului către o prefacere generală a societății.

Scrierile socialiste si comuniste sunt alcătuite însă şi din elemente critice. Ele atacă întreaga temelie a societăţii existente.

Ele au oferit deci un material foarte preţios pentru luminarea muncitorilor. Tezele lor pozitive cu privire la societatea viitoare, ca, de pildă, desfiinţarea contrastului dintre oraş.şi sat, a familiei, a muncii pe cont propriu, a muncii salariate, proclamarea armoniei sociale, transformarea statului într-o simplă administrare a producţiei, - toate aceste teze ale lor nu exprimă decât dispariţia antagonismului de clasă, care începe abia să se dezvolte şi pe care ei îl cunosc numai sub prima sa formă, vagă şi nehotărâtă. Aceste teze înseşi mai au deci un înţeles curat utopic.

însemnătatea socialismului şi a comunismului critico-utopic stă în raport invers cu dezvoltarea istorică, în măsura în care lupta de clasă se dezvoltă şi capătă forme bine conturate, această înălţare fantezistă deasupra luptei de clasă, această combatere fantezistă a ei, pierde orice valoare practică, orice îndreptăţire teoretică. De aceea, dacă în multe privinţe fondatorii acestor sisteme erau revoluţionari, apoi discipolii lor alcătuiesc totdeauna secte reacţionare. Ei păstrează neclintit concepţiile vechi ale dascălilor lor faţă de progresul proletariatului pe calea dezvoltării sale istorice. De aceea ei caută în mod consecvent să slăbească din nou lupta de clasă şi să împace antagonismele. Ei tot mai visează înfăptuirea experimentală *â* utopiilor lor sociale, întemeierea unor falanstere răzleţe, fondarea de home-colonies şi înfiinţarea unei mici Icarii, ediţie în format redus a noului Ierusalim; iar pentru construirea tuturor acestor castele în Spania ei sunt nevoiţi să facă apel la

•filantropia inimilor şi pungilor burgheze. Treptat-treptat ei cad în categoria socialiştilor reacţionari sau conservatori descrişi mai sus şi se deosebesc de aceştia numai prin mai multă pedanterie» sistematică, printr-o credință superstiţioasă şi fanatică în efectul miraculos al ştiinţei lor sociale.

De aceea ei se opun cu îndârjire oricărei mişcări politice a muncitorilor, care, după părerea lor, putea proveni numai din necredință oarbă în evanghelia cea nouă.

Oweniştii în Anglia, fourieriştii în Franța reacționează acolo împotriva chartiştilor aici împotriva reformiştilor.

IV

POZIȚIA COMUNIŞTILOR FAȚĂ DE DIFERITELE PARTIDE OPOZIȚIONISTE.

După cele spuse în cap. II, relațiile comuniştilor cu partidele muncitoreşti deja constituie, adică relațiile cu chartiştii în Anglia şi cu reformatorii agrari în America de Nord, reies de la sine.

Comuniştii luptă pentru înfăptuirea scopurilor şi intereselor imediate ale clasei muncitoare, dar ei reprezintă totodată, în mişcarea prezentă, viitorul mişcării. In Franța comuniştii susțin partidul socialist democrat împotriva burgheziei conservatoare şi radicale, fără a renunța însă prin acest fapt la dreptul de a lua o atitudine critică față de frazele şi iluziile provenite din tradiția revoluționară.

în Elveția ei sprijină pe radicali fără a pierde însă din vedere că acest partid se compune din elemente contradictorii, în parte socialişti democrați, în înțelesul francez, în parte burghezi radicali.

Printre polonezi, comuniştii susțin partidul care consideră revoluția agrară condiția eliberării naționale, acelaşi partid care a fost sufletul insurecției din Cracovia, în 1846.

In Germania, atunci când burghezia ia o atitudine revoluționară, partidul comunist luptă alături de ea, împotriva monarhiei absolute, a proprietății funciare feudale şi a micii burghezii reacționare.

Nici o clipă însă'partidul nu încetează de a dezvolta printre muncitori o conştiință cât mai limpede asupra antagonismului duşmănos care există între burghezie şi proletariat; pentru ca muncitorii germani să poată

preface de îndată condiţiile politice şi sociale pe care trebuie să le aducă.cu sine stăpânirea burgheziei îri tot atâtea arme împotriva burgheziei, astfel că după răsturnarea claselor reacţionare în Germania să înceapă imediat lupta împotriva burgheziei înseşi.

Asupra Germaniei îşi îndreaptă comuniştii atenţia în primul rând, pentru că Germania se află în ajunul unei revoluţii burgheze, pentru că ea săvârşeşte această revoluţie în condiţii mai înaintate ale civilizaţiei europene în genere şi cu un proletariat mult mai dezvoltat decât în Anglia în secolul al XVII-lea şi în . Franţa în secolul al XVIII-lea, şi, deci, pentru că revoluţia burgheză germană nu poate fi decât prologul direct al une,i revoluţii proletare.

Cu alte cuvinte, comuniştii sprijină pretutindeni orice mişcare revoluţionară împotriva orânduirii sociale şi politice existente.

în toate aceste mişcări ei pun pe primul plan, ca problemă fundamentală a mişcării, problema, proprietăţii, indiferent de forma mai mult sau mai puţin dezvoltată pe care ea ar fi îmbrăcat-o.

în sfârşit, comuniştii lucrează pretutindeni pentru unirea şi înţelegerea partidelor democrate din toate ţările.

Comuniştii . refuză cu dispreţ să-şi ascundă concepţiile şi intenţiile. Ei declară făţiş că ţelurile lor pot fi atinse numai prin doborârea violentă a întregii alcătuiri sociale de până acum. Să tremure clasele stăpânitoare în faţa revoluţiei comuniste. Proletarii n-au de pierdut în această revoluţie decât lanţurile. Ei au o~ lume de câştigat.

PROLETARI DIN TOATE ŢĂRILE, UNIŢI-VĂ!

Redactor de carte : *Viorel Dumilraşcu* Tehnoredactor: *Iul ia Ioana Vas H iu*

Corector: *Mirela Bordeiu*

Culegere computer: *Cristina Oprea*

Format 61x86/16. Coli tipo 10 Bun de tipar la 3.03.1995. Apărut 1995.

Tipărit sub comanda 149 /l 994 la Tipografia **MOLDOVA** — Iaşi

~ PR1NTCDTN~ROMANIA